NOPŢI DE VAMA 10 ANI

EDIŢIE ANIVERSARĂ

Dan Nită

Copyright © 22018 Dan Niţă. Toate drepturile rezervate autorului lucrării. Nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată, reprodusă, arhivată sau transmisă sub nicio formă şi prin niciun fel de mijloace mecanice sau electronice fără acordul scris al autorului lucrării. Drepturile de distribuţie în străinătate aparţin în exclusivitate autorului lucrării.

Descrierea CIP:

NIŢĂ, DAN

Nopţi de Vamă. 10 ani

ISBN-13: 978-1985049116

ISBN-10:

1985049112

Hai să vorbim despre seria „Nopţi de Vamă” la: http://noptidevama. blogspot. corn
https://www.facebook.com/carteanoptidevama
https://www.instagram.com/noptidevama

1. Cel mai singur om de pe pământ (din volumul „Nopţi de Vamă”)

Cea mai singură om de pe pământ se plimba pe insula ei. Ochii-i melancolici priveau în jur de parcă ar fi văzut pentru prima dată plaja mângâiată încet de mărgelele albe ale valurilor, copacii foşnind alandala unul la altul, stânca albă cu vinişoare ce pulsau în diverse nuanţe în funcţie de plimbarea globului de foc de pe cer…

Cel mai singur om de pe pământ se plimba pe insula lui. Se uita trist la plaja pustie şi la valurile ce plecau şi veneau, la pomii crescuţi, care ici, care colo, unul dintre ei având o ramură leit ca o mână întinsă în direcţia unei pietre mari, albe, cu diverse stratificări colorate sclipind în soare…

Cea mai singură om de pe pământ voia să întâlnească pe cineva, oricine, să stea cu el la umbra epavei uitate de pe plajă, să-i povestească, să-i povestească, să-i povestească, pe când ar fi ţinut-o în braţe…

Cel mai singur om de pe pământ dorea să întâlnească pe cineva, oricine, să o ţină în braţe undeva la umbră pe mal, să o asculte pe ea şi marea care loveşte nisipul încins…

Ca în fiecare dimineaţă de atâta timp, doi oameni singuri trecură unul pe lângă altul

pe plaja unei insule ca oricare alta, cu marea privindu-i tristă şi uimită…

2. Rockeri i

(din volumul „Nopţi de Vamă 3”)

— Premiul întâi, pentru cel mai tare rocker, revine…

Tobele şi cinelele creşteau tempoul, aducând aşteptarea celor din jur pe noi culmi.

— Revine lui Miclean Gheorghiţă!

Aplauze, chiote, râsete, câştigătorul înaintând înspre prezentator, strigăte din public:

— Bravo, Gigi! Bravo, roachere!

— Premiul constă în trei sticle de whisky Ballantines şi intrare gratis pentru el şi prietenii săi la noi în discotecă pe toată durata verii!

— Eee!!! strigau respectivii prieteni.

Câştigătorul, emoţionat şi mândru, coborî cu cele trei sticle de whisky şi fu luat în primire de prieteni:

— Bravo băi Gigileaţă!

— Ce mai, băi, eşti mai roacher ca roacherii!

Dăi râsete, în timp ce se aşezau la masa de lângă scenă.

— Băi, da ăştia dau şi gheaţa gratis la whisky?

— Băi, ce păcat că plecăm luni… Aveam toată perioada verii aici intrare liberă!

Se umplu paharele.

— Hai, prost! Cum zice neamţul!

— Prost, prost! ciocniră cu toţii.

— Păi chiar că e prost… făcu Gigi, după ce rase jumătate de pahar.

— Whiskyul, bă? se miră Adiţă, din cealaltă parte a mesei.

— Nu, băi. Discoteca… Ce, puia mea, să ai intrare gratis toată vara dacă…

— Dacă noi stăm până luni…

— Nu, băi. Dacă oricum nu se face nicio brânză aici…

Mda, concluzia fu întâmpinată cu o tăcere aprobatoare. Bine, tăcere din partea lor, pentru că în jur bubuia o melodie jumătate manea, jumătate hiphop şi jumătate ea ştia ce, că eu nu mă pricep la genul ăsta…

— Nu se fut…

— Hai băi, mai avem câteva nopţi…

— Nu vezi băi că nu se fut…

— Aşa e…

— Astea vor să te mai vezi cu ele în Bucureşti, să le scoţi la Mail…

— Nu se fut aici…

— Avem încă două sticle de whisky…

— Puia, o să îl bea pe tot şi nimic… Nu le-ai văzut pe alea de aseară…

O nouă tăcere încercând să rememoreze toţi ce se întâmplase aseară. Era greu cu amintirile când sunt acoperite de o pătură groasă de vin combinat cu shoturi şi cocktailuri…

— Mda…

Un „mda” spus de Gigi cu durere în suflet, în numele tuturor.

— Dar, lasă băi, noi să fim sănătoşi! încercă să le ridice moralul Ionuţ. Hai: prost!

— Hai: noroc! făcu Adiţă. Măcar să nu ne urăm să fie prost, în nemţeană sau nu…

— Ok, meştere! Noroc!

— Noroc! Noroc! ciocniră puţin mai cu viaţă.

Apoi urmară convorbirile obişnuite:

— Ia uite-o p-aia… E cuplată, băi… Alea?… Neee… Când am fost în Germania…

— Băăăi! îi întrerupse Ionuţ, dintr-odată, mai să le sară inimile din piept pentru că fusese şi o pauză în playlist exact pe răcnetul lui.

— Ă?

— Ştiţi voi unde găsim curve care să se fiită imediat ce apărem cu două sticle de whisky?

— O sticlă jumătate, că am desfăcut-o şi pe a doua…

— Nu contează! O sticlă şi jumătate!

— Zi, băi!

— În Vama Veche!

Tăcere şocată, în timp ce încercau să îşi dea seama de implicaţiile acestui cuvânt. Râs neîncrezător, după.

— Da, băi, ce râdeţi ca nişte puţe blege, îşi susţinu Ionuţ ideea. Sunt roacheriţele bete acolo, se fut alea şi dacă le dai două ţigări… Se fut şi pentru 1 leu… A fost vărmiu şi mi-a spus cum venise direct la el pe stradă una cu „te rog, dă-mi un leu”. Mi-a spus că era cu prietena, că altfel scotea 10 lei şi îi spunea: „Hai, fufo, până undeva”…

Iar râsete, dar mai pe gânduri, aşa.

— Sigur, băi?

— Da, băi, să mor eu, ce dracu’! Mi-a povestit vărmiu şi altele…

— Băi, nu ştiu, făcu Adi cam tremurător. La satanişti, acolo…

— Băi, Adiţă, şi cine dracu’ să ne deosebească? Ia uită-te la noi!

Şi atunci se priviră unul pe altul. Cum veniseră pregătiţi profesionist pentru concursul din seara asta, cu costumaţia de rocker, puteau spune că vorbele lui Ionuţ nu erau chiar lipsite de adevăr: Ion căra după el o întreagă fierărie, având un lanţ băgat pe post de curea la blugul tăiat cu meşteşug, unul care îi ieşea din buzunarul de la spate, altul din geacă şi unul încolăcit pe mână. Adrian era în piele neagră de sus până jos, inclusiv cu o băşcălie de piele neagră în cap. Ba, sus, nu avea decât o vestă mică de piele care îl lăsa mai mult gol decât îmbrăcat, astfel văzându-se cele două tatuaje temporare cu „Metalica” – da, cu un singur „1”, că de aia nici nu se calificase în finala concursului… Iar Gigi cu bocanci – fusese singurul dintre ei trei care nu îi uitase acasă, probabil unul din elementele hotărâtoare pentru juriu când îi acordase premiul – blugul tăiat atât de mult că te mirai în ce mai stă – fusese cam muci aseară, când intrase cu foarfecele în el – lanţ, tricoul cu Metallica – fusese un adevărat noroc că îl găsise în garderoba unui prieten, care şi acesta îl avea prin cine ştie ce mister al naturii – şi, cireaşa de pe tort şi elementul de rezistenţă al garderobei: o perucă! – în mod sigur unul din elementele cel mai de succes la juriu, deşi nu putuse să facă rost decât de o perucă roşcată şi cam înfoiată, după stilul coafurilor anilor ’60, dar o dăduse cu tempera neagră, aşa că era mai puţin umflată şi nuanţa bătea cumva spre brunet, brunetroşiatic…

— Dar să îşi şteargă Adiţă porcăriile alea de tatuaje… Vrei să ne bată ăia pe acolo…

— Se scrie cu un „1”, făcu, încăpăţânat, cel în cauză.

— Băi, prostule, uită-te la mine pe tricou, sunt doi! Ce puia mea, crezi că luam premiul întâi dacă nu era corect?

Părea un argument bun, aşa că Adiţă trebui să se ducă până la baie să frece afară vopseaua de pe braţe.

Când se reîntoarse, ceilalţi doi prieteni ai săi erau mai mult decât veseli, semn clar că terminaseră şi a doua sticlă dar şi că le surâdea din ce în ce mai mult ideea. El, însă, nu era chiar aşa convins, mai murmurând un „băi, acolo la satanişti…” când ieşiseră să caute un taxi.

În drum spre Mangalia, încercă să se opună şi mai mult:

— Băi, alea sunt nespălate… Mai ştiu eu ce puia mea mai iau pe acolo?… Sunt urâte… Băi…

— Lasă, băi, tot o gaură au şi alea! Şi le iei şi le zici să facă un duş înainte, ce mama dracu’! îl contră Gigi, care pe kilometru ce se apropiau de Vamă devenea din ce în ce mai entuziast.

— Cât e ceasul? întrebă Ionuţ.

— Unu şi-un sfert…

— E şi târziu… continuă plângerea Adiţă.

— Ce târziu, băi? Eşti prost? E perfect! Ia un gât…

Că deschiseseră şi ultima sticlă – ajunseseră la concluzia că şi jumătate e îndeajuns, în plus îi costa destul de mult taxiul aşa că de ce să arunce banii pe băutură prea mult?

— Bine, băi, dar dacă ăia încep cu satanisme din alea, cu sacrificat pisici sau mai ştiu eu ce dracu’, să ştii că eu nu mă bag! cedă Adiţă.

— Stai mă cuminte, cine puia mea crezi că se bagă în aşa ceva?

Taximetristul opri chiar lângă semnul de la intrarea în Vamă.

— Băieţi, nu intru pe Principală că au spus prin staţie că iar i-a apucat, în seara asta, pe rokeri să se urce pe maşinile care trec pe stradă…

— Gata! sării Adiţă. Au mă întorc în staţiune cu taxiul! Nu îmi pasă…

Urmă munca de convingere, întretăiată de protestele lui Adrian:

— Da… ţie nu-ţi pasă, ai perucă! Eu…

În sfârşit, cu chiu cu vai fu convins să se deajos din maşină. Dar se uită mai întâi în stânga şi dreapta ca nu cumva un rocker să fie ascuns pe acolo şi să-l pocnească, trase un gât de whisky şi păşi de ziceai că intră în apă rece, aşa, testând pământul cu un picior dacă e destul de solid, pe urmă alăturându-l lent şi pe celălalt şi,

supremă reuşită, ieşind cu totul afară.

— Cam frig… concluzionă, încercând să îşi tragă pe el mai bine mica veste de piele.

Văzând că nu prea îi foloseşte la nimic vesta, mai trase un gât de băutură.

Ceilalţi doi erau mult mai în formă, de fapt, ce formă, că râdeau non-stop! Aventura li se părea atât de tare încât nu ştiau pe cine să mai sune pe mobil, dintre prieteni, să îi anunţe unde sunt şi ce au de gând să facă!

Şi, dintr-odată, au văzut primul rocker!

— Uite, roacherul, frate! înţepeni din râs, Gigi.

Era un tip cu păr lung, îmbrăcat destul de normal, un tricou albastru, un blug negru şi ducând un pet… Dar se îndrepta exact spre ei! Cei trei curajoşi se strânseră unul în celălalt, Ionuţ începu să îşi zăngăne lanţurile pentru a arăta că le are, Adrian îşi trase mai bine pe cap băşcălia de piele iar Gigi îşi aranjă mai bine peruca…

Din fericire, se pare că omul şi petul nu aveau nicio treabă cu ei, aşa că răsuflară uşuraţi, ba şi izbucniră într-un nou hohot de râs.

— Dacă se apropia mai mult să vezi ce ştachie îi dădeam! Hai, pe acolo, la stânga, luă comanda Ionuţ.

Intrară încrezători pe Principală în mijlocul unui potop de lume. Pe moment rockerii nu prea păreau a fi pe aici, spre mirarea lor, fapt care le mări atât curajul cât şi ritmul paşilor. Până când… până când înţepeniră din nou, dar de tot de data asta!

În faţă, cât vedeai cu ochii: rockeri!

— Câta de mai roacheri, coaie!

Într-adevăr, erau aşa de mulţi că blocaseră toată strada, stăteau pe borduri, la mesele unei şaormării – ca să vezi, şi şaormăria numită „ShaRockma”!!! – pe motoare – erau motoare frate, din alea din filme! – şi se fâţâiau de colo până colo, cu pahare şi sticle… răsuna rockăreala peste tot…

— Hai înapoi! reveni Adi la refrenul lui.

— Nu ştiu ce să zic… îi pieri hotărârea şi lui Gigi.

— Hai, băi, că nu ne mănâncă, mai găsi resurse de curaj Ionuţ.

Grupaţi, precum legiunile romane din vechime, cei trei cavaleri neînfricaţi trecură prin faţa Piraţiului. Stăteau strâns unul în altul, atenţi să nu atingă pe cineva din greşeală…

Vruuummmm! Vruuummmm! Vruuum! Vrumm! Vruuum! se cabră un motor în

dreapta lor.

Adi mai să leşine, începu să se împleticească dar era prea strâns între cei doi ca să nu cadă pe jos…

— Băi, să moară mama, eu acolo nu intru nici mort! arătă el către baraca din stânga.

— Du-te băi în puia mea, că nici eu…

— Nici eu… admise şi Ion.

— Dacă peste tot e la fel, nu am făcut nicio brânză…

Din fericire pentru ei, peste câţiva metri populaţia de „roacheri” se mai diminuă, ba, surpriză, era acolo şi o pizzerie decentă, arăta ca una de la ei din staţiune.

— Uf! se relaxară ei cât de cât.

— Ne luăm o pizza?

— Nu mi-e foame, băi. Poate mai încolo. Noi de ce am venit…? A?

Aşa că înaintară. Urmă un restaurant cu şaormărie, nişte magazine, alte şaormării, ceva „roacheri”, dar şi lume normală. Parcă le mai reveniseră bătăile inimii la normal… în plus, explozia de adrenalină pe care o simţiseră când au trecut prin faţă la Piraţi, le dădea acum un sentiment ciudat de îmbătător. Erau din nou puşi pe glume şi veseli nevoie mare!

Iar, bomboana de pe tort:

— Scuzaţi, vă rog, aveţi un leu în plus? îi întrebă o tipă.

Se uitară unul la celălalt: avusese dreptate văru’!

— Ia de aici, îi dădu generos Gigi.

— Merçi mult, baftă! le ură ea, trecând la alţii.

— Aţi văzut, băi! sări Ionuţ. Ce v-am zis? Dacă scoteam să-i dau 10 lei… îţi dai seama!

— Nu cu asta… Era cam slăbuţă, scotoci după un motiv Gigi. Dacă intram în ea o rupeam în două! se învârtoşă vesel.

— Normal, băi, găsim mai încolo altele mai bune! auzi, că „nu facem în Vama Veche nicio brânză”!

Aşa că înaintară, puşi pe fapte mari.

Luaţi de curentul general, se treziră la Stuf. Acolo, o mare de lume. Cu valuri, vârtejuri dansante, insule formate din cei care stăteau pe jos şi beau… Noapte de week-end de Folk You.

— Mamăăă! Ce e aici!

— V-am zis eu, băi. Voi nu, că în puia mea…

— Să moară mama…

— Nu trebuie decât să alegem!

Ultima propoziţie nu se dovedi chiar cu o valoare veritabilă de adevăr. Prima dată pentru că lucrurile se desfaşuraseră aşa: se opriseră lângă un grup de 4 ţipe, Ionuţ, curajos:

— Beţi un whisky?

Ele:

— Da.

Ionuţ:

— Adiţă, dă sticla.

Adrian:

— Care sticlă? Că am terminat-o!

Retragere strategică…

A doua oară, pentru că fusese aşa: reveniţi triumfători cu nişte lichior cumpărat de la alimentară, intrat în vorbă cu altele:

— Ce faceţi stelelor, aţi lăsat cerul gol şi aţi coborât printre noi?

Râsete din partea lor şi nu din acelea de bun augur.

Scurt brain-storming:

— Băi, frate, eu nu ştiu cum e să le zici la roacheriţe…

— Cred că direct, măi…

Aşa că:

— Bomboană, ce zici să te ling puţin la mine, la cazare?

Palma vânjoasă din partea „bomboanei” se dovedi destul de puţin dulce.

— Prinţeso, te fac un twist la mine în pat, la cazare?

Prinţesa, se pare, lovea ca un grăjdar…

— Roachero, hai să alea-alea, fu mai deştept Ionuţ. Mai deştept dar tot cu urmă de palmă pe obraz.

— Băi, numai nebune pe aici!

— Aşa e, frate!

— Hai să mai încercăm şi în altă parte…

Aşa că, din palmă în palmă, din râsete zeflemitoare în remarci batjocoritoare în urma lor, se plimbară de la Stuf şi până la Expirat. Aici, văzând că se cam terminau terasele şi cluburile, intrară iar în panică:

— Tu, cu roacheriţele tale!

— Nişte demente!

— Drogate, sigur!

— Drogate toate!

Şi atunci se împlini miracolul. Ca să vezi ce înseamnă să crezi în tine! Adrian, chiar el, cu curajul disperării, intră în vorbă cu una:

— Heey, ia uite, ai vestă de piele ca şi mine!

— Da, chiar că seamănă! Eşti rocker?

— Rocker, să m…

Îşi înghiţi „să mor eu”-ul şi adăugă repede:

— Metallica, alea-alea…

— O, da!!! ţipă ea. Metallica! Prietena mea chiar are un tricou cu Metallica!

— Să vezi belea, şi prietenul meu are unul!

Râseră.

— Păi să le facem cunoştinţă!

Să leşine din nou. De data asta de bucurie!

— Ionuţ, Adiţă, Gigi / Maria, Ştefy, Adriana!

— Rooock! ţipară toate trei.

— Rooock! ţipară şi ei, veseli.

— Nu beţi ceva? adăugară ei. Facem cinste!

— Cum să nu, rooock!

— Rooock! Rooock! Gigi, hai cu mine să mă ajuţi să iau de la bar băuturile. Voi ce vreţi?

Lucrurile mergeau superb…

— Băi Ionuţ, hai băi să le întrebăm direct dacă se fut… făcu Gigi în drum spre bar. Să nu cheltuim iar aiurea…

— Lasă-le băi, să bea mai întâi, aici cred că am greşit noi cu roacheriţele, am fost prea direcţi!

— Bine…

Se întoarseră la fete, ciocniră:

— NOR – ooock!

— NOR – oock! NOR – oock!

Se puseră şi pe dansuri, la un moment dat Gigi şi Ştefy se urcară pe o masă, apoi Ionuţ şi Adrian începură să dea din cap cum au văzut ei că fac roacherii, fetele îi urmară, Gigi mai puţin, că îi era frică să nu îi fugă de pe cap peruca… Pe urmă, descoperiră că Ştefania avea o colecţie de lanţuri şi mai impresionantă decât a lui Ionuţ, dă-i râset când şi le compararâ, Maria aproape tot atât de tăiaţi blugii ca şi Gigi, haios rău…

Luară încă un rând.

— Băi Ioane, hai mă să le întrebăm, insistă Gigi pe drumul de întoarcere cu băuturile.

— Nu ştiu…

— Hai, băi, că poate nu facem nicio brânză şi dăm banii ca proştii…

Aşa că:

— Ce ziceţi fetelor, mergem la cazare să ascultăm nişte Metallica… la dublu, aşa… relaxaţi, în pat…

— Metallica! Daa! sări Maria.

— Şi nu numai… dacă tot vom fi „la dublu”! râse Adriana, atingându-se ca din greşeală, dar destul de ostentativ, pe unul dintre sâni.

— Yeee! ţipară excitaţi băieţii.

— Rooock! strigară fetele.

— Rooock! Rooock! strigară ei, zâmbind şi făcându-şi cu ochiul.

— Hai la noi, propuseră ele, spre uşurarea lor. Dar nu stăm în Vamă că nu am mai găsit cazare, dacă puneţi voi de taxi…

— Cum să nu, perfect!

Aşa că au luat două taxiuri şi drept în Costineşti cu ele. Ba chiar la hotelul în care erau cazaţi şi băieţii. Ce zic eu hotelul, chiar la acelaşi etaj!

— Ce coincidenţă!!! râdea de se prăpădea Gigi.

— Adică, nu sunteţi rockeri? nu fu aşa de veselă una dintre fete.

— Păi da, ce, voi sunteţi? râdea cu hohote şi Ionuţ.

— Nu, dar nici ratate ca voi… Hai, pa! spuseră ele şi intrară în camera lor, închizându-le băieţilor uşa în nas.

— Ce nebune! căzu din plop Adrian.

— Drogate! dădu din cap Ion.

— N-am făcut nicio brânză… încheie trist Gigi, în timp ce, în sfârşit, îşi dădea jos peruca.

— Da’ mai du-te în pula mea cu brânza ta! se răsculă Adiţă.

— Aşa-i, să mor eu! îl aprobă Ionuţ.

3. Prinţesa mea (din volumul „Nopţi de Vamă”)

Îl chema Alexa, prefera acest nume decât obişnuitul Alex pentru că mai avea câţiva Alexandru chiar la el în bloc şi ar fi fost doar un alt Alex printre alţii, aşa însă, cu un „a” în plus, se simţea că este mai individualizat.

Era un singuratic, cu ceilalţi copii din faţă nu îi plăcea să se joace, i se părea că îl tratau nasol, nu îl integrau în grupul lor, îl făceau mereu să se simtă ca şi cineva din afară. Bine, nu se gândea că poate şi atitudinea lui de copil cu vise şi cuvinte altfel decât a majorităţii celorlalţi îl transformau în ochii lor într-un „Nas pe sus”, „Nu de gaşcă” etc.

Avea însă un prieten. Sau mai bine zis chiar o prietenă. Pentru că, deşi aceasta era doar o căţeluşă maidaneză albă şi slabă, „suplă” cum spunea el, era sufletul cel mai apropiat de el.

Povestea cum se cunoscuse cei doi era una frumoasă: ai lui aproape că îl forţaseră, ca de atâtea alte ori, să iasă afară din casă, să lase lumea calculatorului în care stătea toată ziua, pentru cea „reală”. Aici, ca de obicei, se simţise cât se poate de nelalocul lui şi apelase la o metodă la care tocmai se gândise pentru a scăpa de ceilalţi copii, la v-aţi ascunselea se prefăcu doar că se ascunde, se duse de fapt pe şantierul părăsit de peste drum în căutare de „comori”. împuşcă astfel doi iepuri dintr-odată, unul era acela că scăpa de nesuferiţii vecini, iar cel de-al doilea, se răzbuna pe ei punându-i să-l caute ca proştii cel puţin un timp.

Pe şantier sărea ca de obicei din movilă în movilă, sau, cum îşi imagina el, din munte în munte, se strecura prin conducte, „pasaje secrete” pe care le ştia doar el, ocolea cu atenţie fiarele aruncate peste tot, „capcane” lăsate pe acolo de cine ştie ce oameni răi.

Tocmai îşi închipuia cum, cu un băţ, lichida un batalion întreg de inamici care încercau să îi asalteze ascunzătoarea din vârful muntelui, când o observă pe ea. Căţeluşa maidaneză venea dintr-un şanţ, cu ochii speriaţi şi coada între picioare. Alerga înspre el şi se lipi tremurând de picioarele lui mici. Îl privi rugător cu ochii apoşi şi se ghemui mai bine în el. Alexa încercă să o liniştească mângâind-o şi vorbindu-i, însă degeaba, ea tremura în continuare. Nu peste mult timp apăru şi motivul acestui comportament al căţeluşei sub forma a trei dulăi ce urcau şi ei în fugă din şanţ.

Primul instinct al băiatului a fost acela de a o lua la fuga, îi era frică de multe ori de câini, iar cel puţin unul dintre cei trei, dacă s-ar fi ridicat pe labele dinapoi l-ar fi depăşit cu un cap. Dar când îşi mişcă piciorul pentru a o tuli, o simţi pe căţeluşă cum se lipeşte şi mai tare de el. Ochii ei îi cereau ajutorul mai convingător decât dacă s-ar fi folosit de cuvintele oamenilor. Atunci a luat cea mai curajoasă hotărâre din viaţa sa. Strânse în mână băţul cu care lichidase atâţia inamici şi se aruncă urlând către cei trei câini. În mod ciudat, dar mica mogâldeaţă îi puse pe fugă înapoi în şanţ.

Când se reîntoarse pe movilă, la căţeluşă, aceasta se oprise din tremurat şi dădea veselă din coadă. Se repezi şi începu să îl împingă cu boticul ei umed, în timp ce el o mângâia vesel.

Aşa s-au întâlnit.

Urmarea a fost la fel de aventuroasă pentru micul nostru erou. Când a plecat spre casă, ea s-a luat după el. Nu îl lăsa inima să o gonească iar cu vorba bună nu o convinse să se oprească. îl urmă chiar şi în scară şi pe trepte pană la etajul doi unde stătea, iar când mama lui deschise uşa, spre marea groază şi uimire a ei, căţeluşa ţâşni drept spre sufragerie, unde se ascunse în spatele canapelei.

Urmă un adevărat război civil în casă, în care copilul se dovedi de o îndrăzneală şi încăpăţânare neobişnuite pentru el, făcându-i până la urmă pe ai lui să-i accepte

noua prietenă.

Relaţia dintre cei doi era extraordinară. Ea descoperise un om care o iubea, care se juca toată ziua cu ea, care abia aştepta să ajungă de la şcoală acasă pentru a o vedea şi a reîncepe tot felul de nebunii. El descoperise sufletul către care se putea deschide, care îl făcea fericit.

La început au fost tot felul de faze haioase cu adaptarea. Ei îi era frică de aproape orice, de multe ori o vedeai alergând pe hol înspre camera lui ca să se ascundă lângă el, iar Alexa, mândru, se vedea cavalerul fără teamă care îşi apără „Prinţesa”, căci aşa o botezase, aşa că lua o poză marţială şi flutura o sabie de plastic către cine ştie ce duşman nevăzut.

În ceea ce priveşte mâncarea, nu era mofturoasă deloc, se vedea că fusese obişnuită pană atunci doar cu ce apuca să găsească prin coclaurii din cartier. Mai greu era când o scotea la plimbare prin faţa blocului, când ea devenea de multe ori speriată când se apropia vreun maidanez, iar băiatului îi era frică ca vecinii din faţa blocului să nu îi facă vreo glumă proastă şi să arunce cu pietre în ea sau cine ştie ce altceva.

Treptat lucrurile au evoluat. Relaţia lor a devenit şi mai apropiată, se cunoşteau din ce în ce mai bine, de exemplu ea îl ghicea imediat dacă era supărat şi venea să-şi lipească boticul de palma sa, gâdilându-l, iar apoi nelăsându-l pană nu redevenea vesel. El îi intuia orice dorinţă şi o surprindea cu diverse cadouri care o făceau să ţopăie veselă prin casă dând din coadă de parcă era un ventilator.

Ajunseseră să doarmă amândoi în patul lui, deşi ai lui credeau că ea doarme în culcuşul pe care îl amenajaseră sub birou.

Apropo de coada ei, aceasta aproape că nu se mai lăsa între picioare nicicând, iar ochii nu mai aveau ocazia să îi sclipească speriaţi. Ba chiar, la un moment dat, a început să fie mofturoasă la mâncare, spre veselia lui Alexa şi disperarea părinţilor săi. Şi afară devenise mai încrezătoare, nu mai fugea speriată când se apropia un alt câine de ea, chiar dacă era vorba de un maidanez agresiv, învăţase să îi trateze cu atitudine relaxată, ba chiar să se joace cu ei.

Asta până într-o zi. Una ca oricare alta pentru restul oamenilor, dar una pe care Alexa nu o va uita niciodată. Era în vacanţă, abia aştepta să iasă afară cu Prinţesa lui, mai ales că acum avea să îi facă o altă surpriză plăcută: cumpărase o minge de jucărie de la Petshop, care scotea tot felul de zgomote când o rostogoleai şi vânzătorul îi garantase că va avea un mare succes la orice câine. Făcuse acest lucru şi pentru că o văzuse de câteva zile într-o stare ciudată. Era mai puţin jucăuşă, nu venea la culcare în patul lui decât după ce o căută prin toată casa, nu prea se mai atingea de bolul de mâncare deşi îi luase exact chestiile ei favorite etc.

Când au ajuns afară, totul s-a petrecut foarte simplu şi repede. El a aruncat, râzând,

mingiuca şi ia strigat să o aducă iar ea a plecat lătrând după ea, însă fără să se mai întoarcă. O să-mi spuneţi că o astfel de întâmplare nu e nici nouă, nici că ar fi ultima, dar din păcate pentru Alexa i se întâmplase lui. Mult timp a stat şocat în mijlocul străzii aşteptând-o, pe urmă a început să o strige din ce în ce mai tare, pe urmă să o caute disperat după blocuri, pe şantier, chiar a traversat şi bulevardul pe care ai lui îi interziseseră ferm să îl treacă singur.

Apoi a început să plângă, singur printre oamenii care treceau grăbiţi în jurul lui spre muncă sau casă. O bătrânică s-a apropiat de el şi a încercat să afle ce are, însă el nu putea să spună printre hohote decât „M-a lăsat Prinţesa mea!”, adică o frază care nu o lămuri pe femeie. Ea încercă să-l liniştească întinzându-i o ciocolată scoasă din poşetă. El însă nu o luă, ci îşi continuă căutarea disperată mai departe, după alte blocuri, în părculeţe pe care nu le ştia, în locuri virane, sub maşinile parcate peste tot, până când, după ce se lăsase seara, îşi dădu seama că se pierduse şi el. Atunci se duse în faţa unei scări de bloc şi începu să plângă, din nou, în hohote.

Părinţii lui Alexa au reuşit să-l găsească abia după ce au apelat la poliţie. Maică-sa mai că făcuse o criză de inimă, taică-său nu ştia cum să procedeze, să-i tragă două palme pentru prostia de a pleca atât de departe sau să plângă împreună cu el după căţeluşă.

Zilele au început să treacă. Alexa nu mai stătea deloc la calculator, manca pe fugă, făcea totul repede pentru a avea cât mai mult timp să stea afară. Aici îşi continua fără încetare căutările, peste tot, din nou şi din nou, dar degeaba. De multe ori se ducea cu ochii împăienjeniţi de lacrimi şi se ascundea pe şantierul părăsit unde putea să plângă fără să-l vadă nimeni, în tunelul său secret. Apoi se ducea pe movila unde o văzuse prima data şi privea spre şanţ sperând ca ea să apară, speriată şi alergând către el...

La un moment dat s-a îmbolnăvit. Pur şi simplu tuşea încontinuu şi îl durea sub coaste, fără ca medicul de la Salvare să găsească un motiv. Radiografiile şi testele nu au arătat nici ele nimic, însă slăbea văzând cu ochii, iar ai lui nu ştiau ce să mai facă.

Taică-său veni cu ideea să-i ia alt câine. Şi îi aduse un pui de câine-lup foarte drăguţ care, cum îl văzu pe băiat, se duse drept la el. Degeaba, Alexa îl mângâie un pic şi apoi recăzu pe perne. Îi aduse un pechinez care alerga vesel prin toata casa, dar acelaşi rezultat. El îşi voia Prinţesa lui, sufletul lui pereche. Ai lui au apelat, în disperare de cauză, la specialişti în psihologia copilului şi aceştia au venit cu tot felul de sfaturi, unele care se băteau cap în cap, altele care, se pare că au avut efect pentru că, prin aplicarea lor, Alexa îşi reveni cât de cât.

Din nou nu mai ieşea decât din când în când afară. Majoritatea timpului şi-l petrecea iar pe calculator, însă acum ai lui nu mai spuneau nimic în contră, bucurându-se că măcar face ceva.

Şi iată ca veni şi ziua aceea. Ziua în care şi-a reîntâlnit Prinţesa. Era plecat la vărusău în alt cartier, când o ceată de câini jigăriţi se apucară să caute prin tomberoanele dărâmate de la gheena blocului. Prima dată crezu că doar îşi închipuie el, dar pe urmă îşi dădu seama că printre ei era chiar ea. Avea coada între picioare, i se vedeau toate coastele, avea o cicatrice încă roşie deasupra unuia dintre ochi, era schimbată mult, însă era Prinţesa lui. Aproape că zbură către ea ţipând. Ea îl văzu şi dădu să se apropie, coada i se ridică puţin spre vechea poziţie mândră cu care îl obişnuise atâta timp, însă un mârâit scurt ce veni de la unul din ceilalţi maidanezi o făcu să-şi bage la loc coada între picioare şi să dea înapoi din faţa lui. Alexa se întoarse turbat spre câinele care mârâise, unul flocos maroniu, şi se aruncă asupra lui, cum se aruncase în urmă cu doi ani asupra celor trei din şanţ. Ca şi atunci, maidanezii dădură înapoi din faţa lui, însă acum căţeluşa îi urmă supusă, spre disperarea lui Alexa care stătea pe loc şi se bâlbâia: „Prinţesa mea! Sunt eu, Alexa, sunt eu, unde te duci? Eşti nefericită, vino înapoi!” şi altele, şi altele, care îi treceau atunci prin cap.

Căzu din nou la pat, de data aceasta mult mai grav…

Au trecut trei ani. S-a schimbat guvernul, o mare bancă a dat faliment, toată ţara a stat cu sufletul la gură la transmisiunea TV în direct a unei luări de ostatici, trei generaţii au dat Bacul, alte trei au intrat în clasa întâi, o grămadă de copii s-au născut… peste o mie de zile, cu tot ce aduc ele.

O căţeluşă albă, slabă, cu o cicatrice deasupra unuia dintre ochi, cu blana în mai multe locuri parcă mâncată de molii, stătea aşteptând în faţa unei scări de bloc. Când vedea pe cineva deschizând uşa se repezea să intre, însă uşa îi era trântită în nas, ba chiar, la un moment dat, primi şi un picior care o făcu să se încovoaie schelălăind, dar nu să părăsească locul din faţa uşii. După multe ore reuşi, în sfârşit, să se strecoare înăuntru, când un cuplu prea ocupat să se vadă unul pe altul decât orice altceva în jur, a ieşit din scară. Cu coada adânc între picioare, se învârti dezorientată pe la parter apoi se repezi în sus pe scări. Urcă exact ca o săgeată până la primul etaj, privi acolo la uşile de pe palier, le mirosi şi apoi se repezi mai sus. La etajul doi nu mai avu nevoie să se plimbe, se duse ţintă la uşa pe care o cunoştea. Se aruncă pe ea cu labele din faţă şi începu să latre din ce în ce mai tare, coada dădea în sus, în jos, în stânga, în dreapta, de parcă era din nou ventilator. Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru o bătrânică ce mai că fu dată pe spate de căţeluşa care se repezi înăuntru. Ajunse în sufragerie, nu văzu pe nimeni şi se duse spre camera prietenului ei, aproape că trecu prin uşă când intră în ea, însă nici aici nimeni. Se roti înjur. Era un alt pat acolo iar în locul calculatorului era un televizor, alte perdele… Se aşeză scâncind pe locul unde cândva era culcuşul ei şi se strânse ghem.

În sufragerie, bătrânica forma tremurând un număr de telefon:

— Alo, alo… Ajutor! Hingherii? Ajutor, un monstru a năvălit peste mine în casă, mă

sfâşie, mă omoară. Da… Da, vă dau adresa…

4. Plaja

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

Eşti atât de frumoasă în noaptea asta…

Ştii, îmi era dor să merg aşa, pe malul mării…

Apropo, ai observat că stelele se văd cel mai bine aici sau la munte…?

Nu…? Uită-te la ele cum sclipesc în perechi…

O vezi pe aceea? E Luceafărul. Stă răzleţ, va rămâne singur şi ultim înainte de răsărit…

Ţi-am spus că te iubesc?

Da…

Din a doua noapte împreună. Ştii, am fost sincer…

Ce ciudat să vezi aşa, Vama goală…

Ia uite şi cuţu ăla ce moacă zâmbitoare are…!

Cât de frumoasă eşti în noaptea asta…

Pare aşa pierdut în spaţiu, singur pe plajă noaptea…

Cred că şi el e şocat de ce puţină lume este…

Dar lasă, aşa îmi place, nu când sunt toţi unul peste altul…

Auzi ce melodie frumoasă e la Stuf…

„Hello my love…

It’s getting cold on this island…

I’m sad alone…

I’m so sad on my own…

Now I’m looking for you

Or anyone like you…”

— …Dansezi? întrebă el noaptea, rotindu-se singur pe plaja pustie, sub luna plină ce sta şi ea solitară pe cerul infinit…

5. Amore

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

„When the moon hits your eye / Like a big-a pizza pi e/ That’s amore I That’s amore / That’s amore” se blocă barmanul la ultimul vers. În vagon nu era nimeni, aşa că efuziunile sale napolitane aveau ca martori doar sticlele frumos aşezate pe rafturi.

„That’s…”, se întrerupse când auzi uşa deschizându-se. O fată blondă… „mrrrrrr” gândi el de la prima privire.

— Bună seara. Aveţi şi de mâncare?

— Cum să nu, señorita, deveni brusc cetăţean al însoritei Andaluzii. Sandvişuri cu caşcaval şi şuncă. Dotate cu steguleţe.

— Ok. Vreau şi eu unul. Şi apă plată, te rog.

— Imediat.

Fata se aşează pe unul din scaunele înalte, îşi scoase mobilul şi începu să caute ceva în el. Ca şi cum intrarea ei ar fi fost punctul de plecare al invaziei de clienţi, aceştia începură să se înşire unul după altul în grupuri pe canapelele sau pe scaunele rămase. Ultimul dintre ele fu ocupat de un tip singur care semnală astfel şi sfârşitul avalanşei de călători.

Barmanul, cu aceeaşi melodie fredonând-o în gând, se îndreptă în paşi ritmaţi spre fată, balansând profesionist farfuria pe care stătea sandvişul comandat.

— I-am adăugat steagul Braziliei. Să vă poarte cu gândul la soarele mării şi… şi ar mai fi adăugat el şi altele dacă privirea ei nu i-ar fi dat de înţeles că nu prea era în moment de apreciat metafore.

— Acelaşi lucru aş dori şi eu, barman, îl interpelă ultimul venit, ce stătea pe scaunul de alături. Numai că şi 50 de Johnny dacă aveţi.

— Vine, domnu’.

Fata se pare că nu prea dăduse peste ce căuta în telefon aşa că îl lăsă lângă farfurie şi rătăcea cu privirile pe fereastră. Tipul de lângă se tot foia pe scaun negăsindu-şi locul şi tot luându-i măsurile.

Ea îi aruncă o privire de genul „Dacă eşti croitor vezi că eu nu ţi-am dat nicio comandă!” care îl determină să se întoarcă şi să-şi scoată şi el mobilul şi să îl butoneze preocupat cam trei minute. Apoi, luat de o hotărâre de genul „hai, măi, că nu te mănâncă”, i se adresă zâmbind:

— Frumoşi munţii.

Şi cum ea nu-l băgă în seamă insistă:

— Cum se văd prin ninsoare.

— Da, veni răspunsul scurt şi îngheţat ca vremea de afară.

Barmanul, aducând paharul cu whisky şi farfuria dotată cu sanviş, salvă cumva situaţia. Tipul plăti şi se reapucă să studieze preocupat mobilul. După un timp, pigmentat cu ceva înghiţituri din lichidul galben, îşi luă iar cordul în dinţi şi se întoarse către ea:

— Singură?

— Da, veni acelaşi răspuns agresiv şi tăietor de speranţe.

Zâmbetul agăţat de faţa lui se lăţi indiferent la ton.

— Şi unde cobori?

Fata începu să dea semne de nerăbdare. Îşi băgă mobilul în poşetă şi dădu să se ridice. Totuşi se răzgândi şi îi răspunse:

— Ploieşti, un subsidiar „ia, du-te în mă-ta şi lasămă în pace” făcându-se simţit prin toţi porii cuvântului.

Se vedea că el ar fi vrut să mai spună ceva, dar luat de o răscoală bruscă se întoarse spre sandviş şi începu să fixeze casele din Predeal care tocmai patrulau pe afară.

— Barman, încă un Johnny! strigă nervos.

Ea se reîntoarse la poşetă şi începu să o exploreze preocupată. La un moment dat se opri şi privi pe sub sprâncene înspre el. Se vedea că pendula între mai multe hotărâri. La final, decizia se concretiză sub forma unui împăciuitor:

— Mă duc la ai mei, ton de înţeles „îmi pare rău de izbucnirea de mai devreme”.

— Da, un „da” neutru şi gri îi întâmpină scuzele.

Barmanul, care se învârtea printre comenzi, urmărea amuzat desfăşurarea de acţiune dintre cei doi. „Pe o bere că o agaţă”, se gândi şi îşi primi propriul pariu. Şi, ca să fie sigur că îl câştigă, scoase artileria grea sub forma CD-ului cu Dean Martin ce începu îndată să mângâie aerul din vagon.

Prinzând mingea din zbor, tipul aruncă griul de-o parte şi se întoarse cu aceleaşi culori calde de la început în voce:

— Ploieştiul, cam nasol după munte.

— Ca şi Bucureştiul, îi răspunse ea întorcându-se spre el în semn de „hai să vorbim pană la urmă, dacă tot insişti”.

— De aceea ar fi mai frumos o prelungire la munte. Mă gândesc să cobor la Sinaia – text mult mai larg în zâmbetul său, de genul: „Chiar te grăbeşti spre Ploieşti? Ce spui de o mică aventură, cu un schi pe sus sau o sanie, sau o plimbare măcar pană la Peleş, seara un vin roşu lângă un şemineu în care focul să ardă vesel” etc., a se adăuga după gust.

— Succes! – adică „Măi macho man, sper să găseşti şi şemineul şi schiurile, şi sper că Peleşul nu şi-a schimbat locul, ca să te poţi ciocni cu nasul de el!”. Trebuie să ajung la ai mei, nu de alta, dar trebuie să iau nişte decizii majore în viaţă şi vreau să stau să le gândesc bine.

— Aşa de drăguţă şi aveţi de luat decizii grave? se nelinişti în acelaşi zâmbet el.

— Mda, adică „trecem pe chestii ieftine?”

— Apropo… spuse el neabătut şi neprinzând nota de subsol. Asta îmi aduce aminte de bancul cu „Un cowboy intră într-un bar în vestul sălbatic şi…”

— Îl ştiu. L-am auzit de cinci mii de ori, completă cu notă de exasperare în glas ea.

— Ok, pot ajuta cu un sfat? „Bine, renunţ la chestiile ieftine, uite, îs dispus să fiu serios şi umăr de sprijin”.

— Păi, să vedem, consimţi ea ascuţit şi agresiv. Ce te faci când, după ce că ai halimai la serviciu şi alte probleme pe cap, mai stai şi patru ani lângă un dobitoc nesimţit şi îţi dai seama că ai făcut cea mai mare greşeală a vieţii cu el?

— Depinde, dacă e „dobitoc nesimţit”, îşi exprimă el dubiile în solidaritate de branşă.

— Păi…

Barmanul nu mai prinse exact explicaţiile aprinse pe care le dădea fata pentru că trebui să se ducă în capătul celălalt al vagonului, cu o nouă comandă. La întoarcere îi văzu pe cei doi reveniţi la poziţia de „ce frumoasă e sticla geamului, aş sta cu ochii pe ea o mie de ani”. Se părea că va trebui să-şi dea o bere, dar nu renunţa el aşa uşor, nu mergea artileria, no problem, chema cavaleria. Aşa că schimbă muzichia pe meşterul Sinatra.

„Strangers in the night exchanging glances / Wondring in the night / What were the chances wed be sharing love / Before the night was through. / Something în your eyes was so inviting, / Something în your smile was so exciting, / Something în my heart, / Told me I must have you”, inundă atmosfera. Linişte la toate mesele, fiecare luat de caii cavaleriei şi purtat cine ştie unde. Noapte afară. „Dacă nici asta nu ajută…”, îşi spuse Cupidonul de ocazie.

— SMelodia mea preferată, aproape că îi fu smuls de pe buze ei.

— Şi a mea! Ca să vezi coincidenţă! se aruncă imediat el. Îmi aduce aminte că…

— Şi mie că… trecu şi ea pe aceeaşi lungime de undă.

— Apropo de faza cu dobitocul, zâmbi el. Ştii bancul cu „Pentru un cârnat a trebuit să iau tot porcul”?

— Da, dar de data asta nu mai adăugă şi cifra fatidică de cinci mii de ascultări, ba schiţă şi una bucată zâmbet.

Tipul preluă bucata de zâmbet şi, îmbrăcându-şi platoşa de cavaler fără teamă, turui:

— Ce cercei interesanţi, nu i-am mai văzut, începu el să galopeze spre cetate.

— Normal, un „normal” care nu ştiai dacă era pornit ca o confirmare că erau frumoşi sau că el încă nu îi mai văzuse. Oricum, evident se potrivea la ambele.

— Îţi scot în evidenţă ochii albaştri. Pot să vă ofer o cafea, ceva? călărea el cu scara pregătită să o aşeze pe zidul crenelat.

— De ce nu? începură în mod neaşteptat să scârţâie scripeţii care lăsau podul spre poartă.

— Barman! ceva de genul „Scutier ia casca şi lancea şi adu-mi repejor buchetul de flori”.

Cafeaua sosi în mod instant. Însoţită de zâmbet profesionist spre tip: „Moşule, îmi eşti îndatorat de nu te vezi, sper să nu uiţi la bacşiş”.

— Uite şi Buşteniul. Încă douăzeci de minute pană în Sinaia! adică „Lasă încolo Ploieştiul şi Bucureştiul… the weather outside is frightful / but the fi re is so delightful. Let It Snow!”

Pe când barmanul revenea la Dean Martin, iar cavalerul şi castelana necunoscută părăseau vagonulbar, controlorul îşi făcu şi el apariţia:

— Vesel, vesel te văd!

— „În Napoli where love is king…”, îi răspunse zâmbind. Păi, să vezi fază tare, tocmai a agăţat-o unu pe o tipă super. Dar haios că la început erau cu flote întregi înecate ba de o parte, ba de alta, pe urmă tot felul de nimicuri, apoi enervare, aici intervin eu cu artilerie şi cavalerie şi uite că acum cred că se duc amândoi la Sinaia. Uite aşa, doi oameni necunoscuţi într-un vagon-bar ce fuge în noapte. Cred că i-ai şi văzut, că erau cei care tocmai au ieşit.

— Ah, da, necunoscuţi? Păi, amoraşul lui tata, ăia erau căsătoriţi, îi ştiu pentru că au

început să se certe, mai să-şi dea în cap, exact când ajunsesem eu să le cer biletele.

— Ha, vita bella!

6. Doctoral

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

Urăsc spitalele. Mda, veţi spune: cine nu le urăşte? Că doar ajungi acolo când ai o problemă şi nu una prea fericită. Bine, cu excepţia naşterilor, când ţopăi de emoţie, oboseală şi fericire… Chiar mă gândeam, meseria de medic este, în fond, foarte asemănătoare cu aceea de preot. Sunt cele două care au o influenţă dintre cele mai hotărâtoare şi directe asupra omului. Şi exact în momentele din viaţă cele mai importante: la biserică sunt cele vesele, botezul şi nunta, dar şi cele mai triste, înmormântările, la spital, la fel, cele multe proaste, bolile şi accidentele de tot felul, dar şi cele vesele, de care tocmai am spus mai sus, adică naşterile. Şi apropo de această asemănare, chiar cred că şi preoţii şi medicii trebuie să aibă chemare pentru ceea ce fac, altfel…

Altfel, hai să aruncăm o privire spre spitalul din Mangalia. Aşezat aşa frumos pe malul mării, exact pe faleză. Cred că pacienţii săi sunt cam cei mai avantajaţi din ţară în ceea ce priveşte panorama. Marea, cu valurile care vin şi pleacă, zborul pescăruşilor…

În interior însă, aceleaşi culori ca în orice spital din România. Aceiaşi oameni veniţi cu tot felul de probleme. Aceleaşi cozi, aceleaşi întrebări: „Cine este ultima persoană la rând?”, aceleaşi priviri urâte aruncate de către cei de la coadă către cei care intră cu tupeu în faţă. Şi aceiaşi medici stresaţi, obosiţi, enervaţi de muncă prea multă şi logistică în oameni şi materiale deficitară. Dar şi problemele specifice unui oraş aflat la malul mării în plin sezon, arsuri, insolaţii, probleme cu tinerii care au depăşit limita la băutură, ca să nu mai spui de droguri sau bătăi din care rezultau din 10 cheflii şapte pacienţi etc.

Chiar în partea cea mai stresantă a spitalului, la urgenţe, doctorul Liviu era sătul până în gât. Tocmai veniseră vreo câteva ambulanţe pline cu unii care se caftiseră în Vamă. Povestea simplă, nişte localnici sau dus să agaţe „rockeriţe bete” şi, când au văzut că socoteala din Mangalia nu se potriveşte cu cea din Vamă, au căutat ceartă unui grup de rockeri. Cum acestora le-au sosit în ajutor şi punkeri de lângă Hand ieşi o bătaie generală în care se utilizaseră nu numai pumnii ci şi bâte, cuţite sau cine ştie ce alte chestii pe care a pus fiecare mâna.

Liviu se uita la „marfa” descărcată din ambulanţe şi îşi aminti de jurământul lui Hipocrate spus când terminase facultatea… Dar el jurase să ajute oamenii nu animale ca acestea. Pentru că, uită-te la ei, nişte maimuţe îmbrăcate, îndobitocite de băutură. Uită-te la ei!

Chiar îşi amintea când ajunsese tânăr stagiar în acest spital. Ce idealist. Ce prost! ar

putea spune acum. Unde s-au topit acele vremuri ale vieţii? Nu la primele eşecuri, ci odată cu timpul, când a început să se sature până peste cap de sistem, de colegi invidioşi şi flecăritori, de tot felul de pacienţi cu probleme tâmpite. Acum, abia aştepta să plece de la muncă şi să se retragă sub cei douăzeci de metri de boltă de viţă de vie de la casa pe care o avea în 2 Mai. Ce răcoare şi ce linişte era acolo chiar şi sub soarele cel mai crunt. Şi pe urmă să se ducă în viluţa lui frumoasă să se uite la un fdm în sufrageria pe care o decorase exact ca puntea de pe Enterprise. Da, era mare fan Star Trek. Aşa că îşi făcuse o ditamai sufragerie în care locul computerelor de pe nava spaţială îl luase barurile, ecranul din faţă era un proiector uriaş, fotoliile le comandase din State să semene exact cu cele de pe Enterprise. Ce mai, costase ceva bani, dar se meritase. Iar banii… banii nu mai erau o problemă la acest nivel, ca primă mână la operaţii în domeniul lui nu mai exista altul ca el nici măcar la Constanţa. Aşa că se înghesuiau toţi la domnul doctor Liviu. Să plătească! Nu mai era, de mult, cel de la început, cu prostii în cap. Acum ştia că nu poţi să trăieşti cu aer şi viaţa costă aşa că să coste şi viaţa celorlalţi. Şi apoi, toţi fac aşa. Oricum, în afară ar fi fost plătit la nivel extraordinar, nu ca aici. Chiar se uita prin filme cum toţi medicii de la nivelul lui fără o vilă şi un merţan nu era niciunul. Dar, oricum, el îi depăşise şi aici, avea două din fiecare. Însă, probabil şi dublu stres ca ei. Şi în ce condiţii lucrează…!

Nebunia trierii:

— Ăsta trimite-l repede la sala de operaţii, anunţă- 1 pe Radu că are un „client”. Ăştia doi îi băgaţi imediat ce termină Radu cu celălalt şi apare şi Postolache.

— Avem o masă ocupată pentru ora 9.

— Urgenţă absolută?

— Nu. Era programat pentru că Radu trebuia să plece mâine şi îl pusese acum.

— Amână-l după, dacă mai poate Radu. Dacă nu, asta e, mai vine mâine pentru câteva ore dimineaţa.

— Dar Radu…

— Ia mai dă-l în Paştele măsii pe Radu şi face îţi spun! se enervă.

Încercă să se calmeze tumându-şi un pahar de Chivas. îl savură pentru câteva secunde şi apoi se întoarse la triere, şuierând printre dinţi un:

— Animalelor!

Doi aveau, pe lângă bandajele din Vamă, unele noi.

— Cu ăştia ce e? o întrebă pe asistentă.

— S-au bătut în Salvare.

— Futu-vă în gură de animale. Şi veniţi acum să vă repar eu, nu? Creiere subdezvoltate!

Îşi mai turnă încă un pahar. Într-o seară ca asta clar va termina sticla.

— Pe restul îi puneţi în aşteptare. Îi rezolvăm mai încolo, decise.

— Mai am avea masa trei dacă e…

— Lasă că presimt că şi ea va fi ocupată, e abia 9 seara. Vin micuţii. Alte bătăi, vreun accident cu alte animale băute sau drogate.

Şi parcă pentru a-l confirma, o asistentă veni în fugă:

— Domn doctor! Vine un accidentat. Comă de gradul 4. Şoferul era beat şi a murit. Pregătim masa?

— De ce? La gradul 4 trimiteţi-l direct la morgă.

— Dar…

— Dar ce? Eu sunt Dumnezeu? Cine l-a pus să se urce cu unul beat la volan?

— Dar, domn doctor…

— Ce dracu’ tot „dar”?

— E fiul dumneavoastră…

Se spune că a încercat patru zile să îl salveze.

7. Zmeul Zmeilor şi Făt Frumos

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

Zmeul chiar era nervos – Ce mama draq, iar vine Fătu Iu Frumosu, iar se bat de dimineaţă pană seară, iar vine un corb şi, pac, îi dă apă Iu respectivii gagiu, ăsta prinde puteri, şi, pac, îl bagă iar în pământ până la gat şi îi taie capu’. Şi pe bune că i s-a acrit de câte ori i s-a tot tăiat capu’! Chiar stă şi se gândeşte dacă nu ar fi mai ok să îşi pună fermoar în loc de gât! Aşa măcar ar scăpa de stresu că dă ăla cu sabia câş şi iar tre’ să plătească chintalu de parai la chirurgu Iu esteticu să-i facă operă de artă.

Şi pe unde, mama Iu Pici voievod, o umbla corbul respectiv, ce cataroaie în cap i-ar da! De fapt nu, înainte să-i sucească gatul – mrrrr, ce sentiment mişto îl încearcă numai gândindu-se la asta – ar trebui să afle ce fel de picătură de apă e aia de-l alimentează pe Fătu Iu frumosu. Pe barba Iu Barbă Albastră! Păi, da la cum începe ăla să fornăie şi să bâţâie din toate încheieturile când o înghite, cu aşa apă s-ar băga mai bine în afaceri cu energizante şi atunci să vezi buzunaru gros şi prinţesele

cum escaladează zidu castelului să vină la el, nu să stea mironosiţe toată ziua bună ziua în vârful castelului semnalizând spre toate zările să vină cavalerul alb pe armură şi cu un cal în braţe.

Nu, că pe bune era nervos.

Făt frumos era turbat de nervi. Nu apucase bine să se scoale şi iar observă că a dispărut prinţesa!

Rahat prăjit! în pizda mă-sii de fază, da chiar aşa, era a treia noapte numai săptămâna asta când era luată de zmeu. Da mai ducă-se pe pustii că el s-a săturat pană peste cap, iar să-şi pună armura pe căldura asta, iar să îl bată soarele în ea pană îl coace, de ajunge plăcintă răscoaptă la castelul zmeului. Plus că i-e somn. Să vorbească cu ăia din guvernul Iu tasu să-i pună metrou de la el la zmeu, măcar să ştie o treabă!

Aaa, nuu, stai că aşa nu mai merge, iar coaste rupte, iar ochi umflaţi, iar sprânceană dată pe din două, iar chintalu de bani la doctorul Iu esteticu!

Ca să nu mai zici de fazeru cu nea corbuleanu, roagă-te de ăla, licitează, dă-te de ceasu morţii ca săţi picure chestia aia sălcie, care îl mai şi strică la stomac de nu se ridică două zile după toaletă.

Şi, în cartofii prăjiţi de la McDonalds, asta nu poate să urle când o ia, să zică ceva, să dea din membre, din cap, din păr, din ce-o putea? Da el altă treabă n-are? Ia uite la văr-su Simbad, nu tu bătaie de cap, nu tu zmei, nu tu prinţese de dezrăpit, se plimbă omu’ baştan prin lume, n-are treabă!

Calul înjură în barbă din toate cele 15 inimi ale sale când îl văzu intrând în grajd pe Făt frumos la 6 juma dimineaţa, cu ochii cârpiţi de somn, cu armura în neorânduială şi spume la gură. Aşa nu mai merge, clar!

8. Era anul

(din volumul „Nopţi de Vamă 3”)

Era anul în care a plouat toată vara, furtună după furtună, sau cel în care soarele a stat nemişcat pe cerul lipsit de nori… Sau unul dintre aceia şi cu ploaie şi cu zile senine şi cu zile doar cu nori trecând în goană dinspre Mangalia spre bulgari.

Încă nu dispăruse Club A din Vamă, sau poate că era anul în care nu mai era. Ori era unul dintre anii când beai cozonac la Hand sau dansai în B52, când pe Principală Piraţiul avea frate Epava, ori când a fost Jack sau urmaşul lui de o vară, Spitalul de Nebuni… Clar că unul dintre aceşti ani.

Când s-a auzit, într-o după-masă de Stuf, pentru prima oară „Lost Song”-ul lui Cat Empire sau când toată Vama a visat pe „Koop Island Blues”, ori anul în care Israel „IZ” Kamakawiwo ole a cântat „Over the rainbow” pe la toate terasele, sau cel în

care Vama striga, acompaniată de toţi, „Perfect…”

Era anul în care ai stat campat pe plajă, lângă valurile care te legănau spre somn iar soarele te livra gata copt de câte ori ieşeai din cort, sau cel în care erai sub un copac în camping, înlocuind glasul şoptit al mării cu grifurile de chitară ce îşi făcea de cap în frecare seară pe terasa curţii…

Era anul când ai ajuns cu autostopul în Vamă, cu naşul cu trenul, cu propria maşină… Cel în care pământul de pe Principală dogorea toată ziua sau cel în care asfaltul era inundat de un râu ce se scurgea spre mare…

Era anul în care ţânţarii erau cât caii, sau în care a plouat cu broaşte, era acela în care urechelniţele forfoteau acompaniate de ţipetele fetelor, sau cel în care melcii urcau în procesiuni sinucigaşe pe corturi…

Era anul în care a fost cea mai tare beţie, cel mai frumos foc de tabără, cele mai neobişnuite şi neaşteptate întâmplări, ai întâlnit cei mai frumoşi oameni…

Era cel în care te-ai înamorat de acest loc atât de special sau acela în care te-ai îndrăgostit de fata apărută de niciunde în viaţa ta…

Este orice an aici, în Vama Veche.

9. Vecinul

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

— Ura! Vama!

— Hei! Hei! Uite-o.

Exclamaţiile celor două fete erau declanşate de faptul că începuse să se vadă pe geamul autocarului golful Vămii.

— E lume!

— Sunt valuri!

— E soare!

— E Vama!

Jos sunt întâmpinate de „Cazare! Cazare?”, pe care le evitau mândre că au luat decizia să stea la cort.

— Oana, pe plajă sau în camping?

— Camping, pui, mi-a spus Dan că au luat-o razna cu furturile pe plajă. Plus că toată lumea mi s-a plâns de căldura din cort pe plajă.

— Votat.

Aşa că, sub ditamai rucsacele, cele două intrară pe Principală, trecură pe lângă Piraţi, Canapele, Clătitărie – „Bem o bere diseară la Piraţi… Clar!… După ce montăm cortul ne luăm o clătită!”, făcură la stânga pe lângă Turcu şi aterizară la Nea Ilie.

— Uite loc la umbră…

— Uite loc la umbră, ura!

Aruncară rucsacurile, scoaseră cortul şi se porniră să îl admire, să îl întoarcă pe toate părţile, să scoată cărticica de instrucţiuni, scrisă întâmplător în chineză…

Cum pierderea în care pluteau era cam evidentă pentru cei care erau deja campaţi, nu trecură nici două secunde că şi apărură doi cavaleri pe cai albi să le salveze:

— Bună, fetelor, hai că vă ajutăm noi să îl puneţi.

— Merçi, zise Oana care părea cea curajoasă. Ideea e că nu am mai stat niciodată la cort şi nu ştim să îl montăm, nici nu-i al nostru…

— Nu aţi mai stat la cort? zâmbi unul dintre băieţi. Eee, o să vedeţi ce fain e. Bate cazarea de departe. Apropo, eu sunt Andrei din Cluj.

— Oana şi Ioana, din Bucureşti.

— Surori?

— Auzi, pui, suntem surori, râse Ioana.

— Da, se-nveseli şi cealaltă.

— Eu sunt Dragoş, din Braşov, se încheiară prezentările.

Băieţii, în trei timpi şi foarte-foarte multe mişcări, reuşiră să ridice cortul sub unul dintre prunii din curte. Asta printre bancuri şi apropouri cu Oana, pentru că Ioana stătea mai retrasă.

— Beţi o bere? le invită Andrei după finalizarea cu succes a muncii.

— Poate mai încolo, pe moment fugim spre apă. Nu am mai văzut marea de anul trecut!

Şi, zis şi făcut, cele două aterizară direct pe plajă, bineînţeles fiecare cu o clătită, pentru că promisiunea este promisiune, mai ales când e aşa de dulce.

Prima zi de Vamă, soare, nisip, apă, bere, dans, întâlniri cu vechi amici, noi cunoştinţe şi retragerea mai devreme, că picau din picioare. Aşa că pe la 3 erau înapoi la cort.

— Hahaha, uite, pui, avem instrucţiuni de ieşire în caz de incendiu.

— Unde? Ce?

Oana îi arătă cu lanterna o etichetă care era lipită exact lângă buzunarul cortului.

— Hahaha, arată drumul cel mai rapid spre ieşire?

— Nope, spuse citind Oana. Scrie: „Cort”.

— Hahaha.

— Hahaha.

Cele două fete se tăvăleau pe izoprene de râs.

— Poate e faza că, atunci când te trezeşti şi nu ştii unde eşti, să citeşti: „cort”. Pac, sunt în cort!

— Da. Genial!

— Mamă. Am uitat să ducem la frigider mâncarea!

— Eu nu mai ies. Du-o tu. Eu stau în… în… „cort”… Hahaha…

— Hahaha… Şi eu, lasă că nu i se întâmplă nimic până mâine.

— Fii atentă. Mi se pare mie sau cântă o pasăre chiar în pomul de deasupra noastră?

— Eân pom…

— Bine că nu suntem noi în pom… Hahaha…

— Suntem în „cort”… şi iar râsete.

— Şşşş… Fii atentă, chiar cântă…

Într-adevăr, pe una din crengile de deasupra se dădea un concert noptatic.

— Frumos la cort.

Şi, imediat după această concluzie, făcură cunoştinţă cu alta din caracteristicile vieţii la cort: deşi poţi avea impresia că eşti într-o cameră şi ce vorbeşti se aude doar acolo, de fapt este acelaşi lucru cu a sta la picnic pe o pătură, totul se aude şi afară şi în cortul vecin. Astfel, cu claritate, de parcă ar avea loc la ele pe izoprene, începură să audă o discuţie din cortul de lângă:

— Îmi place la nebunie cum îţi stă în rochia aceasta.

— Mulţumesc.

— Interesant că şi tu îl cunoşti pe Cristi…

— De anul trecut…

— Da, şi eu tot de atunci, se făcuse muci în Hand şi l-am cărat până la camping.

— Cine, măi! Cristi? Hihihi!

— Da, ciudat nu… Hihihi!

— Hei! Să înţeleg că îţi place aşa de mult rochia că o vrei tu? râse ea.

— Da, râse şi el.

Şi chicotiră şi cele două din cortul lor:

— Cred că vecinul o să get lucky.

— Clar, în cortul lui.

— Că doar şi el are „cort”…

— Şşşşş…

Într-adevăr „şşşş”, pentru că era interesant ce se auzea în cortul de lângă.

— Fii atentă, Oana, nu avem numai cazare asigurată aici, ci şi filme porno.

— Film nu, dar teatru radiofonic porno cam da.

A doua zi cele două pendulară în toate direcţiile prin Vamă iar noaptea şi-o petrecură jumătate la Piraţi şi jumătate la Stuf. Apoi răsăritul, na, era un must do. Pe urmă spre camping, noroc că era aproape de plajă, că la cât de obosite erau…

Când au ajuns la ele, văzură că vecinul era în gura cortului său, tocmai ajuta să se extragă o tipă de acolo:

— Păi şi de ce trebuie să te duci deja? o chestiona el.

— Trebuie să fiu la mine la cazare, trenul din Mangalia e la 8.

— Uau. Da’ înseamnă că te-am speriat rău dacă fugi deja la tren…

— Nu, ţi-am spus, deja hotărâsem că trebuie să plecăm azi.

— Te conduc. Unde stai?

— La Vila Cristi, chiar aici lângă.

— Hai că vin şi eu.

Cele două se uitară una la alta când intrară în cort:

— Mi se pare mie sau nu e aia de ieri noapte?

— Nu e, clar. Avea altfel vocea.

— Iar a fost vecinul lucky.

— Ha, da!

Ba, spre mirarea lor, şi în noaptea următoare, când au venit pe la 4 la cort, surprinseră iar „activitate” la vecinul:

— Să ştii că racii sunt foarte sufletişti ca zodie. Dar au şi mari probleme interioare… analiza el.

— Mie îmi spui, ofta ea.

— Taci, că pe asta a luat-o cu zodiile, râse încet Ioana.

— Bine, sunteţi şi foarte complicate, aveţi tendinţa de a trece dintr-o stare în alta imediat. Poţi să plângi acum şi pe urmă să râzi…

— Se mai întâmplă…

— Măi, da’ uite unde era astrologul de serviciu, în cortul de lângă, râse şi Oana. Să mergem mâine la el să ne facă zodiacul.

— Ştiu sigur, pentru că nu ştiu cum fac, dar tot mă lovesc de răcoaice. Şi îmi plac la nebunie…

Oana şi Ioana abia reuşeau să nu râdă în hohote.

— Taci, că o vrăjeşte şi pe asta.

— Clar, oricum, dacă e deja la el în cort. Mamă, dar cum face? E a treia.

— Habar n-am. Auzi, cu zodii. Primul tip pe care îl aud cu aşa ceva…

Şi începură, în curând, să audă şi alte lucruri din cortul lui vecinul.

— Hahaha, da’ nu pot să nu spun că nu avem cântece de leagăn.

— Mamă, da’ asta chiar e vivace!

Într-adevăr, ce se petrecea lângă devenea destul de zgomotos. Era clar că nu prea aveau cum să adoarmă cu aşa ceva exact lângă ele.

— Mamă, dar cum le abureşte?

— Nu ştiu. Că nu mi s-a părut cine ştie ce de el.

— Nici mie. Mamă, dar sunt lupte acolo, nu glumă.

— Da. Parcă vor să dărâme cortul. Poate ne trezim cu ei peste noi.

— Ar fi o chestie.

În sfârşit, la un moment dat lucrurile se liniştiră şi, chicotind, reuşiră şi ele să adoarmă…

— „Această mare e acoperită de adolescenţi care învaţă mersul pe valuri, în picioare, mai rezemându-se cu braţul, de curenţi, mai sprijinindu-se de-o rază ţeapănă, de soare.

Eu stau pe plaja-ntinsă tăiată-n unghi perfect şi îi contemplu ca la o debarcare.

O flotă infinită de yole. Şi aştept un pas greşit să văd, sau o alunecare măcar pân' la genunchi în valul diafan sunând sub lenta lor înaintare.

Dar ei sunt zvelţi şi calmi, şi simultan au şi deprins să meargă pe valuri, în picioare".

— E scrisă de tine? se auzi de la vecinul vocea impresionată a unei alte ele.

— Nu. Nichita.

— Uau, ce frumos o spui. Ce frumoasă este.

— „Uau, dragă. Ce frumos le zici, hai să mă dezbrac"… Uau, uau, o maimuţări râzând Oana din cortul lor pe noua ţipă.

— Dacă nu scoate vecinul şi chitara să îi cânte, mare minune, o completă zâmbind Ioana.

— Dar o ştii pe asta? Era chiar pe peretele unui bar din Vamă, care acum nu mai există:

„Spune-mi, dacă te-aş prinde-ntr-o zi şi ţi-aş săruta talpa piciorului, nu-i aşa că ai schiopăta puţin, după aceea, de teamă să nu-mi striveşti sărutul?…"

— Frumos…

— Tot Nichita, completă el auzindu-se şi un sărut apăsat.

— Crezi că o sărută pe talpa piciorului? întrebă Ioana.

— Nu, că s-ar gâdila. Stai că acuş începe din nou hâţa-hâţ!

Şi, într-adevăr, în cortul de lângă, vecinul şi audienţa pornirilor sale poetice se puseră pe acţiuni. Aşa că cele două eroine ale povestirii noastre iar trebuiră să îşi întârzie trecerea spre somn datorită zgomotelor „ambientale".

— Mamă, da noi trebuia să cumpărăm cort antifonat.

— Da. Ce spui, mâine audiem de la vecinul: „Somnoroase păsărele, pe la cuiburi se adună”…

— „Se ascund prin rămurele”. No. Cred că o variază. Pariez pe o chitară.

— Gata. Ţin pariul. Eu zic că o reia cu zodiile. Aia a fost cea mai tare.

— Pe ce?

— Cafeaua de dimineaţă de la Ovidiu.

— Ok.

Următoarea noapte, Ioana ajunsese singură în cort, prietena ei zicând că vrea să vadă răsăritul. Uitase de pariu, mai ales că de la vecinul nu se mai auzea nimic. Tocmai se întindea în sacul de dormit când o văzu pe Oana cum dă buzna în cort:

— Ha! Pui. Vecinul tocmai e pe terasă şi o vrăjeşte pe una. Hai să vedem care câştigă pariul.

— Aoleu. Nu e destul că o să mă trezesc cu ei în cinci minute în cort? Acum să mă duc direct eu lângă ei? Mi-e somn, rămân, îmi povesteşti mâine.

— Hai măi, că e aiurea să stau la o masă singură la terasă. Hai! Hai! Hai!

Târâş-grăpiş, Ioana reuşi să iasă din cort şi, amândouă, având atitudinea că nu bagă în seamă pe nimeni, se aşezară la un sandviş scos din frigider la o masă.

— Vrei şi tu din şaormă? îl întrebă noua ea pe vecinul.

— Normal. Că am văzut că ai pus şi usturoi, aşa că atunci când te voi săruta să nu miroasă…

— Hahaha.

— Îmi place zâmbetul tău…

— D-alea ieftine, îi făcu cu ochiul Ioana Oanei.

— Da, aprobă ea tăcut.

— Ştii. E o problemă, o auzi peste un timp pe tipă.

— Care?

— Eu sunt cu prietenul în Vamă, el era obosit şi s-a dus la cort să doarmă. Suntem de 7 ani împreună şi nu prea l-am înşelat…

— Şi care e problema mea? întrebă inocent vecinul apropiindu-se de ea şi sărutând-o.

— Ciupeşte-mă de mână, să văd dacă visez, o rugă în şoaptă Ioana pe Oana de la masa de lângă. Cum adică, „nu prea”.

— Taci, măi, că te aud.

— Nu prea cred, zâmbi ea.

Într-adevăr, ei erau prea ocupaţi să se sărute pentru a mai băga în seamă ce se vorbea în jur. Vecinul mai să o întindă pe masă pe fată şi alta nu.

— Pui, crezi că ăştia or s-o pună de faţă cu noi, aici, pe terasă?

— Asta ar fi ceva, râse Oana.

Dar nu, vecinul se desprinse puţin din săruturi şi o îndemnă:

— Hai până la mine în cort, să vezi ce privelişte mişto se vede de acolo.

— Nu.

— Hai, măi, desfacem şi o sticlă de vin pe care o am acolo.

— Nu, serios, se opuse ea mai hotărât.

— Este un vin dulce excelent. Crede-mă.

— Nu. Adică e foarte ok aici pe terasă, dar nu mai mult. Te rog, înţelege-mă.

— Hai, măi.

— Nu.

— Hai, măi!

— Nu, ţi-am spus, nu mai insista.

— Hai, hai!

— Nu, de ce mă faci să repet. Nu.

— Haide!

— Nu… Dar ai Durex?

— Cum să nu. Hai!

Şi cei doi se ridicară de la masă şi intrară în cort.

— Au! ţipă Ioana.

— Tu ai spus să te ciupesc, râse Oana.

— Aşa e... Nu-mi vine să cred!

— Nici mie!

— Auzi, hai să vedem răsăritul, poate când ne întoarcem e şi linişte pe la cort.

— Idee bună. Hai.

O nouă noapte urmă. Spre surprinderea lor, vecinul fu cuminte de data asta. Nicio ea, nicio activitate, chiar îl auzeau cum doarme dus.

— Ha, e rupt vecinul.

— Cred şi eu.

— Auzi, ştii ce ar fi tare, pui?

— Ă?

— Acum să ne apucăm să facem noi ca toate helile prin cort!

— Da! Poezii, cântări, gemete, strigăte! Tot tacâmul!

— Hai să luăm şi noi doi tipi şi să-i aducem aici!

— Ar fi tare…

— Hai, atunci.

— Ce?

— Să luăm doi tipi.

— Tu vorbeşti serios Oana? Acum, de unde?

— Cum de unde, de la Stuf, de la Goblin, Piraţi, găsim grămadă…

— Tu chiar vorbeşti serios! Măi, dacă vrei, du-te, dar eu nu am chef de aşa ceva…

— Come on, Ioana, suntem în Vamă.

— Şi ce înseamnă asta? Pe bune, serios, eu mă culc, face vrei…

— Bine, ne culcăm.

— Oricum, e aproape dimineaţă.

— Da. Somn uşor. Dar ar fi fost haios.

— Somn uşor. Nu zic nu. Dar…

Pe când se întorceau, în următoarea noapte, spre cort, Ioana fii fulgerată de o idee:

— Auzi, dacă i-am spune tipei cu care e în noaptea asta cam ce poamă e el?

— Ce-ai măi? De unde ai mai scos-o şi pe asta?

— Aşa.

— Dar care e treaba noastră? Lasă-le încolo.

— Da. Ai dreptate în fond. Dar şi-ar merita-o, cine ştie ce gânduri îşi fac ele şi ăsta…

— Poate doarme, la fel ca noaptea trecută.

Nu, nu dormea. Era în pline discuţii în cort cu o altă ea:

— Păi şi unde vrei să dai după ce termini liceul?

— Ups, a dat-o pe pokemoane, şopti Ioana.

— Nu ştiu. Într-un timp mă gândeam la limbi străine. Dar maică-mea vrea medicină…

— Uau, sper că nu eşti masochistă. Am văzut la verişoarele mele care au făcut medicina, grosimea cursurilor nu se măsura în număr de pagini ci în metri…

— Fii atentă, pui, că pe asta a luat-o pe partea serioasă, nu o bagă în zodii sau poezie.

— Ioana, păi hai să le asigurăm noi un cadru propice. „La un semn deschisă-i calea şi s-apropie de cort / Un bătrân atât de simplu, după vorbă, după port”, recită pompos dar şoptit, Oana.

— Nu cred că merge, râse amica ei. Dacă e să îl ajutăm pe vecinul, trebuie ceva mai romantic.

— Come on, măcar e vorba de un „cort”.

— Hahaha, da, dar nu îmi vine în cap decât „Somnoroase păsărele”…

— A, uite că am pierdut faza şi văd că au trecut din nou la acţiune.

Într-adevăr, din cortul de lângă, same old story.

— Cum pot fi bărbaţii aşa?

— Nici eu nu înţeleg. Stau şi mă gândesc şi nu îi pot înţelege deloc.

Şi iată că veni şi ultima noapte de Vamă a celor două fete. De data asta Oana

venise mai înainte la cort. Era foarte obosită şi Ioana tot stătea de vorbă la Stuf cu unii, nedându-se dusă de acolo. Asta era, o lăsase şi veni să se întindă. Oricum, trebuia să plece mâine la prima oră şi ea nu prea putea să doarmă pe tren sau autocar. Mai bine prindea acum ceva somn, dacă o lasă vecinul.

Gândindu-se la tot ce se întâmplase de o săptămână încoace în Vamă, Oana concluzionă că ar fi ok să încerce să revină şi prin august. Era aşa frumos! Câte întâmplări, ce oameni întâlniţi, se bronzase toată de spuneai că e ţigancă, făcuse ţinşpe mii de băi în mare, au fost valuri uriaşe, a fost mare de ziceai că e lac, au fost jam sessionuri în Hand, cântări la focuri de tabără noaptea pe plajă, dansuri, răsărituri, vecinul. Hahaha. Da şi vecinul, râse ea. Mare figură şi ăsta. A. Ia stai. Auzi-l, intră în cort la el. Ha, şi, normal, e cu cineva.

— Hai. Zodii? Poezie? Seriozitate? Ce avem în noaptea asta? se întrebă ea în şoaptă. Păcat că nu era şi Ioana aici să facă mişto împreună. Chiar păcat, fiind ultima noapte şi în august probabil că nu o să mai dea ele peste aşa o podoabă de om. Începu să îşi caute mobilul pentru a-i da un sms să vină repede la cort.

— Mi-ai atras atenţia încă de prima oară de când te-am văzut datorită ochilor tăi. Sunt atât de frumoşi, se auzea el.

— Aha. Iar o dă pe chestii ieftine, râse Oana.

— Mulţumesc, se auzi glasul emoţionat al Ioanei din cortul de lângă.

— Hai mă, mă laşi! rămase înţepenită Oana.

10. Doi fluturi

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

Într-o zi udată de razele soarelui acelor tărâmuri din sud, sub un copac adăpat de râul ce trecea molcom în drumul său, un cocon începu să se desfacă încet. Cu timiditate, dintre straturile acestuia, îşi făcu apariţia un fluture. Numele ei ştiinţific era Morpho rhetenor Helena, însă, bineînţeles, că nu i-ar fi trecut niciodată prin cap acest lucru, fiind obişnuită să fie chemată Carla. Avea irizaţii de albastru şi verde care străluceau diferit, în funcţie de unghiul în care îl priveai, şi un stil de a zbura ce semăna cu tangoul meleagurilor sale natale. Sau cel puţin aşa v-ar fi spus un cunoscător, dacă îl întrebaţi, pentru că, cel puţin pentru moment, ea era încă departe de zbor, ameţită de perioada prea lungă petrecută în cocon şi trezirea prea bruscă de la stadiul de omidă la cel de fluture.

În jurul ei, alţi fluturi deja se ridicau în dansuri sălbatice spre cerul albastru-auriu, alergând încolo şi încoace dornici de viaţă şi parfum.

Deodată, o săgeată imensă de carne şi pene se înfipse în unul dintre fluturii ce tocmai îşi luase zborul şi îl devoră cu ferocitate în pofida ţipetelor deznădăjduite ale

acestuia. Ceilalţi fluturi din în aer încercară să îşi găsească scăparea care încotro iar Carla se retrase rapid în coconul din care tocmai ieşise. Acolo, rămase nemişcată pană se întunecă afară. Apoi, ieşi şi începu să plângă, văzând pe jos o parte din aripioarele colorate a câtorva dintre prietenii ei, semn că măcelul din aer fusese mult mai crunt decât apucase să vadă.

Pană dimineaţa, Caria se ascunse în copacul unde obişnuia să stea când era omidă. Ştia o crăpătură în el unde se putea ascunde în timpul zilei. Din păcate îi fu acum greu să intre în ea, cu noul său corp, dar reuşi pană la urmă. Abia când veni seara a ieşit afară pentru a se hrăni.

Programul de mai sus îl duse câteva zile, adică o perioadă imensă de timp din viaţa adultă a unui astfel de fluture.

Pe oră ce trecea devenea din ce în ce mai tristă şi ura transformarea ce i se întâmplase fără să şi-o dorească. Ura că nu mai este omidă să se zbenguie fără nicio grijă pe frunzele mustoase, ura aripile colorate care o făceau uşor identificabilă prin coloritul lor ziua, le ura şi pentru că prin mărimea lor o încurcau când căuta o ascunzătoare, ura şi ceilalţi fluturi pe care, în pofida tuturor pericolelor, îi vedea din când în când din crăpătura ei cum zboară ziua în amiaza mare afară.

Ce n-ar fi dat să fi rămas omidă sau cel puţin în coconul ei atât de sigur.

— Bună! Ce cauţi aici? auzi o voce necunoscută într-o dimineaţă. Vrei să te ajut să ieşi de acolo? Teai blocat? continuă vocea.

Caria se uită cine era intrusul şi identifică un fluture roşiatic ce stătea pe coaja copacului şi o fixa curios cu antenuţele sale.

— Bună! Mulţumesc pentru ofertă, dar nu sunt blocată, aici stau eu, răspunse ea.

— Păi, nu vrei să zburăm împreună? Pe mine mă cheamă Cipi. Pe tine?

— Caria. Dar nu, mulţumesc, eu mai stau pe aici.

— Hai, că este foarte frumos afară. Şi apropo, ştiu un loc în care sunt o groază de trandafiri, miros atât de frumos, mi-ar plăcea să ţi-l arăt.

Discuţia mai continuă în contradictoriu cam o jumătate de oră. La un moment dat, ea fu chiar tentată să îi spună vreo două, că tot nu o lasă în pace, dar la un alt moment dat, poate din cauza mirosului de dimineaţă, a soarelui care strălucea vesel, sau a unei chemări pe care nu o putea identifica, cedă şi ieşi din copac. Işi desfăcu aripile cu sfială, dar văzându-l pe Cipi cum se avântă fără teamă în sus îl urmă şi ea, uimită că zborul era ceva aşa de uşor. Nu trecu mult şi se abandonă îmbătată noilor senzaţii, plutirii prin aer, fiorilor provocaţi de magia aventurii şi de atingerile petalelor de trandafiri, a pufului de păpădie, a aripilor lui Cipi ce se ciocneau câteodată cu ale ei… Nici nu ştiu când se lăsase seara.

În noaptea aceea se odihni pe o creangă de copac şi rememoră tot ce se desfaşurase. Era veselă, fusese ceva atât de frumos. Şi mâine va face la fel, şi poimâine, şi mereu, şi va fi fericită şi ea.

Dimineaţa, însă, observă un stol întreg de săgeţi din carne şi pene cum trec pe deasupra copacului şi înţepeni. Apoi, începu să plângă şi căută înnebunită o crăpătură unde să se ascundă, spre surprinderea lui Cipi care nu înţelegea unde fuge aşa.

— Stai, ce faci? o întrebă acesta.

— A fost o nebunie! O nebunie! spuse ea plângând. Îmi pare rău dar trebuie să plec, trebuie să mă ascund. Îmi pare rău… Să ai o viaţă frumoasă, îi strigă pe când se afundă şi mai mult în frunziş.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Tu ştii că nu mai avem decât o lună de trăit? Am citit când eram în cocon. Măcar aceasta vreau să nu o arunc în stomacul cine ştie cărei păsări, nu trebuia să zbor nici ieri, e mai sigur pe pământ, e mult mai sigur.

— Dar noi suntem fluturi! Avem o lună poate, dar fiecare moment de zbor este o infinitate, nimeni nu trăieşte atât de mult ca noi! strigă el aruncându-se după ea. Suntem fluturi plini de viaţă, frumoşi, cu aripile care pot colora vise pe cer! Suntem bulgări de trăiri ce se rostogolesc fără să poată fi opriţi de nimic!

— Frumoşi? întrebă ea neîncrezătoare, uitându-se într-o boabă de rouă de pe o frunză. Şi, atunci, îşi văzu aripile cu irizaţii de verde şi albastru cum sclipesc în mângâierea soarelui, atunci îşi văzu şi antenuţele subţiri cum tremură în mişcarea vântului de dimineaţă. Frumoasă?

— Da.

— Suntem fluturi! strigă ea aproape ca un ţipăt şi se aruncă plângând de bucurie în cerul de necuprins.

11. Nopţi de Vamă

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

„Hey ya. hey ya…” bătea Outkast din boxele Stufului. Nisipul se ridica în sus în ritmul paşilor.

Grupuri-grupuri, unii dansau, alţii stăteau sprijiniţi de barca eşuată în mijlocul plajei, alţii dormeau lângă sticlele de 2 litri de Skol înfipte lângă Stâlp.

O noapte tipică de Vamă.

Cupidon stătea pe una dintre băncile scâlciate şi privea cu aer absent, în timp ce îşi

golea paharul.

Nu ştia exact ce bea, probabil că o combinaţie de energizant cu ceva, îl căpătase de la un cuplu care se ducea spre corturi. Ca de obicei, în aceste locuri renunţase la aripile care iar fi ţinut de cald şi optase pentru un tricou simplu roşu şi un blug negru.

„Cabrón, cabrón…” le ziceau cei de la RHCP. Se ridică de la masă mulţumit că încă avea o stabilitate de invidiat la acea oră din noapte. Da chiar, oare cât băuse sau ce? Blabla… începu să meargă înspre mijlocul desfăşurării de forţe. Cu fiecare pas făcut intra în ritmul melodiei.

„Smack my bitch up… sail away sail away…”, în mijlocul unei sărituri de pe un picior pe altul întinse o mană spre un tip ce se zbenguia pe aceeaşi lungime de undă cu el, dar dotat cu o sticlă de vin pe jumătate goală. Acesta îi întinse recipientul care se dovedi pe jumătate plin când bău din el. îl înapoie cu o mulţumire din cap. Apoi, cu o mişcare rapidă, imposibil de văzut pentru oricare dintre muritori, îşi încordă arcul şi slobozi din el trei săgeţi. La întâmplare.

„Bagă sunetul mai tare dacă vrei să te combini…!” urlau Viţă de Vie. Bleah, asta nu-i plăcea, îi amintea de slujbă şi că la unul din pogo se trezise zilele trecute cu un cot în ficat care îi tăiase răsuflarea vreo 20 de minute. Poate că fusese un „client” nemulţumit, zâmbi el în gând pe când se aşează pe nisip lângă Stâlp. Aici fu salutat de grupul vesel în care se plimba, de la unii la alţii, o sticlă de votcă.

Intră în circuit, neuitând să mai arunce din când în când câte o săgeată spre amestecul de nisip, muzică şi noapte. Nu-i păsa unde loveau.

„Aprendimos a quererte / Desde la histórica altura…”

Mai că înţepeni, Fuck, Che Guevara, ăsta se poate dansa în doi! Se ridică grăbit şi trecu la ţintit.

Votca îl încălzise un pic, aşa că munca îi părea mai veselă decât de obicei, în plus că putea face figuri: cu o singură săgeată putea rezolva, dacă-i prindea bine, câte doi deodată. Râse când îşi dăduse seama că greşise ţinta şi probabil că un cuplu se va sparge în curând.

„Start wearing purple…”, e, aşa mai da! „Start wearing purple for me now!…” strigă cât îl ţineau bojocii, în timp ce se prinsese în ditamai hora. Fetei care îl ţinea de umărul stâng îi alunecă mâna din greşeală în tolbă şi, după lucirea de o clipă din ochi, îşi dădu seama că se rănise în una din săgeţi. Mai că se încurcară amândoi în paşi, dar peste o clipă continuară salturile cu toată ceata.

„Eu în şatră m-am născut la marginea poianei…”, hora continuă şi mai îndrăcită. Cupidon striga cu răsuflarea tăiată „şi acum mă întorc la oameni, mă întorc acasă!… poate chipul meu de om s-a schimbat cu anii, dar în suflet am rămas…” în timp ce

se despărţi de ceilalţi, o trase în mijlocul horei pe fată şi începu să o învârtească în zbor.

„Hai dă-i bătaie DJ Vasile! Se învârteşte roata…!” strigau amândoi rămaşi într-o învârtită pe nisip. „O să fi e pâine!… Ziua şi noaptea de ani de zile…!”. Era aşa frumoasă cum îi zbura părul ei negru în care se ghiceau două codiţe colorate, era aşa frumoasă cu ochii care îi fugeau în sclipiri de tăciuni aprinşi…

„La, la, la, la, o să fi e ploaie! O să fi e mâine!”

„Now we re walking down an alley/No I’m talking spiritually…”, întrerupse Patrice seria de bătute.

„Vrei să mănânci un papanaş, ştiu unul bun la Canapele” o întrebă aproape roşind. „Scuze, nu mi-e foame şi, apoi, cred că m-am tăiat în ceva la mână, trebuie să mă bandajez”, veni răspunsul pe când ea se îndreptă spre unul dintre grupuri. „There’s a soul… a soulstorm everywhere…”, continua Patrice.

Cupidon se sprijini de barca eşuată pe plajă şi începu să tragă absent cu săgeţi. I se rupea unde se duc. Întinse mana după o bere, pe când boxele cântau „Foicică de alun… la cârciuma de la drum…”

12. Copiii

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

Copiii năvăliră alergând pe Principală. Aruncau cu ghiozdanele unul în altul, strigau, se îmbrânceau în toate direcţiile, ba chiar unii se ciocneau ca tancurile. Nu ştiţi „tancurile”? Nu cred… Ce doar! Aţi fost şi voi, daca nu la grădiniţă, măcar în clasele primare… îţi încrucişezi braţele la piept şi te ciocneşti de celălalt, simplu! Bine, după cum susţinea Ovidiu, cu condiţia să nu fie băgate şi fetele, că ele „nu se joacă corect, se oftică, aşa că, mai bine, să nu le chemăm!”. Dar, oricum, se pare că micile fetiţe gătite cu cerceii, mărgelele şi brăţările furate din scrinul mămicilor sau bunicuţelor, nu prea erau afectate de decizia băieţilor, ţipând într-un glas:

— Am ajuns! Am ajuns!

O parte din ceată se despărţi de restul grupului urlător de ţânci şi începură să îşi dea brânci printre mesele şi băncile scâlciate. Cum se aşezau, imediat şi picau cu ele, dar nu era bai, oricum scria deasupra pe o foaie de carton: „Dacă nu ai căzut cu banca… nu ai fost la Piraţi”. Aşa că toate sunt în regulă, nu trebuie intervenţia la ăi mari. Şi, oricum, nu ai fi avut de unde să îi iei pentru că şi la celelalte mese şi bănci bălăngăneitoare erau doar alţi copii care se jucau cu sticlele, suflau în ele pe diverse tonuri, făceau diverse faze… De exemplu, o fetiţă tocmai le arăta celorlalţi copilaşi cum poţi să scoţi de sub o sticlă de bere goală şi întoarsă cu gâtul în jos, o bancnotă de 1 leu, cu fâstâcul că nu trebuia să atingi sticla dar nici să nu o dărâmi… Iar cei de la bar? Se porniseră cu altă ceată de copii să joace bonţ:

— 5!

— 6!

— 7!

— Ha, trebuia să spui bonţ! şi, pac, shotul de pedeapsă.

Pe Principală, în continuare zgomot şi culoare. Dinspre Canapele se auzea, ce altceva, normal, Cat Empire. Asta provocând o parte din copii să înceapă să fredoneze: „Na, na, na, na…”. Alţii însă mai făcură doi paşi şi începură să ţopăie de bucurie:

— Clătite! Clătite!

Şi iată cum se formă instant ditamai codoiul tremurător de poftă în faţa ghişeului. Ce să te gândeşti la siluetă, la carii, la stricarea poftei de mâncare, erau copii. Aveau timp altădată să se gândească la asta! Aşa că, acum:

— Două „ciori”!

— Una „mar dute” şi una „vanilată”!

— 3 „tocate în Vamă 2”… Auci, cum o să le duc?

Ştiţi cum sunt copiii, nu se uită că le pică ciocolata sau dulceaţa pe haine sau se mânjesc pe faţă. Şi, apoi, soarele de afară parcă merge total cu moacele lor vesele şi pline de frişcă…

Urmă iureşul spre plajă! Transformaţi în indienii apaşi care ajungeau la malul Oceanului. Să vezi urlet de război. Urale de victorie:

— Marea! Marea! Marea!

Ce ştiu ei că marea nu avea cum să fugă de acolo şi îi va aştepta. Copii. Să-i vedeţi cum fac pârtie pe nisipul fierbinte în pline curse printre umbreluţele de lemn.

— Ultimul în apă e…

Nu se ştie ce e. Pentru unii ceva, pentru alţii alta. Oricum, în pofida legilor fizicii sau logicii, niciunul nu fu ultimul printre valurile calde şi albastre…

Bine, îi mai vedeai pe alţii care stăteau deoparte. Nu era jocul lor ăsta. Noo. Ei doar se zgâiau la ceilalţi, tot de pe nişte bănci dezlânate aterizate sub un acoperământ răcoros de stuf, sau dintr-o barcă eşuată acolo din cine ştie ce naufragiu al unui Titanic ciudat de Mare Neagră. Îşi dezveleau dinţii în chicote vesele:

— Hey, Dan!

— Hey, Fio! Ţi-i prezint pe Ninel, Boby…

Şi uite aşa se leagă prieteniile pentru că, ori anii lor, ori locul, ori cine ştie ce magie ce pluteşte pe plajă, îi făcea să devină tovarăşi de nebunii şi joacă. Sunt la vârsta la care: „O! Ai o maşinuţă de curse! Şi eu! Hai să ne jucăm!”. Acum e frumos, acum trăiesc, va fi altă dată treaba aia naşpetă cu crescutul…

Să vezi nebunie apoi toată ziua, unii se jucau printre ceaune de-a bucătarii. De unde au luat ceaunele? Mister total… Alţii se jucau cu playlisturi sărind din melodii în melodii spre nicio disperare a niciunui adult… Alţii stăteau în spatele tejghelelor improvizate şi promiteau solemn:

— Până în octombrie aici mă găsiţi, în fiecare dimineaţă vă voi aştepta cu o cafea tare.

Şi să vezi că făceau rost, tot aşa, mister de unde, de ibrice, reşouri şi toate ustensilele pe care nisipul din aer le va mângâia zi de zi când vor ieşi la joacă.

Iar seara, nu tu strigături de la geamuri: „hai în casă! e târziu!”, nici tu obişnuitele şi rugătoarele „încă 5 minute…”. Să ne jucăm! Suntem în Neverland! Tărâmul uitat de lumea rece de afară, unde fiecare Peter Pan şi Wendy sunt bineveniţi. Şi, într-adevăr, cete de Peter Pani şi prinţi, piraţi şi cavaleri, Wendy şi prinţese, zâne… Toţi într-o invazie de te lăsa cu gura căscată, dansau pe nisip ca într-un fel de ritual nebun şi venit de undeva din negura veacurilor, celebrând copilăria şi viaţa.

— Le chemăm şi pe fete?

— Aaa, se sperie Ovidiu. Iar să ne strice jocul?

— Hai măi! Să fim mai mulţi!

— Bine…

Şi băieţii începură să le strige. Începea o nouă noapte de Vamă!

13. Menestrel

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

— Nu mă crezi, dar să ştii că mă iubea prinţesa mea, spuse menestrelul jerpelit în timp ce îşi turnă tremurător în paharul de lemn.

Râsete mai mult sau mai puţin reţinute se auziră din jur.

Era o adunătură obişnuită de oameni pentru un han aflat undeva aiurea: localnici ce veneau să-şi petreacă serile la un pahar de vorbă, călători ce aveau să pornească a doua zi spre cine ştie ce alte zări cu ochii cârpiţi de somn…

— Da, mă iubea mult prinţesa mea, repetă încet menestrelul.

— Şi era frumoasă? întrebă un negustor de postavuri făcând cu ochiul asistenţei ce se strânsese în jurul mesei.

— Mai frumoasă ca o dimineaţă însorită de primăvară, mai frumoasă decât cascada ce cântă pe muntele Amin, mai frumoasă decât tapiseria de stele ce sclipesc zâmbitoare noaptea în deşertul Arabiei…

— Hihihi, şi zi aşa meştere, tu şi o preafrumoasă prinţesă! izbucni râzând şi un ţăran gras, cu o guşă asudată care strălucea roşie în lumina opaiţului de deasupra mesei.

— Da, era prinţesa mea… se auzi răspunsul ca un oftat al menestrelului.

Un hohot de râs general şi de nestăpânit pomi în jurul mesei. Doi călugări, cine ştie cum ajunşi şi ei pe acolo, aproape că răgeau ţinându-se unul de altul.

— Ce să zic, fiule, ai fost un norocos, spuse unul dintre ei cu o voce groasă şi puternică, obişnuită se vede mai degrabă cu înfierarea păcatelor credincioşilor de la amvon decât cu consolarea unui biet suflet singur, dintr-un han aiurea.

Hangiţa, care se oprise din alergat de colo-colo pe timpul povestirii menestrelului, se apropie furioasă şi îl luă de ureche pe ţăranul cel gras, strigând şi la ceilalţi:

— Ia, valea, măi bădăranilor, lăsaţi omul în pace! Hai, măi ţopârlanilor, mişcaţi, mişcaţi! urlă la ei cu vocea groasă în timp ce îi înghiontea ba pe unul, ba pe altul, departe de masa cu pricina.

În faţa intervenţiei atât de hotărâte nimeni nu se gândi nici măcar să opună rezistenţă, doar mai schimbară între ei câteva glume cu privire la sărăntocul de menestrel şi prinţesa lui de basm.

— Stătea la fereastră iatacului ei în fiecare seară ca să mă aştepte… continuă încet menestrelul nedânduşi seama că cei cărora li se adresase până acum nu mai erau înjur. Iubirea mea…

Hangiţa îl privi tristă şi se aşeză în faţa lui. Îşi şterse cu un ştergar fruntea, se scutură ca şi cum ar vrea să arunce în lături melancolia ce i-o insuflase povestea acestui călător şi îşi aranjă cochetă câteva fire de păr ce evadaseră din strânsoarea cocului.

— Şi cum arată? întrebă ea curioasă.

— Are părul blond precum aurul rochiei Sfintei Fecioare ce este scoasă de Bobotează în Valencia în procesiune. De obicei are în el prinsă o floare, pe care îmi plăcea să o miros când îi mângâiam seara încet părul… Doi ochi albaştri clari precum lacul Alegóte dimineaţa după o noapte liniştită, un zâmbet larg în care îţi vine să te pierzi…

Hangiţa nu se putu abţine să nu arunce o privire, în timp ce îl asculta, la ciobul de

oglindă agăţat pe unul dintre pereţii înnegriţi de funingine.

Nu mai făcuse de mult acest lucru pentru că nu se mai recunoştea de mulţi ani în ceea ce vedea. Nici acum nu mai găsi părul creţ lung negru pe care îl ştia, văzu doar un coc brăzdat cu fire argintii. Nici trupul cel vedea nu era al ei, era o închisoare de cărnuri şi grăsime. Nici sânii nu mai erau aceia care fuseseră de atâtea ori sărutaţi, acum oare câţi ani de iubitul ei, şi degetele groase nu aveau nimic comun cu degetele ei subţiri pe care, cândva, de mult, un inel alunecase. Doar sclipirea-i verde din ochi parcă era aceeaşi, aceeaşi cu a fetei care cânta fericită pe umărul vreunui cavaler îndrăgostit, seara, într-un han de pierdut pe hartă.

Işi simţi ochii umeziţi şi îl privi pe amărâtul din faţa ei cum continua să şoptească de unul singur despre iubirea lui. Deşi, probabil că nu avea un sfanţ, decise să îl lase să se odihnească într-o odaie. îl ridică cu o mană de pe bancă, atentă să nu îi sfâşie şi mai mult haina, îi luă în cealaltă mană bocceluţa strânsă de lăută şi târâş-grăpiş îl duse sus pe scară spre o cameră.

— Nu mă crezi, dar să ştii că mă iubea prinţesa mea, spuse menestrelul jerpelit în timp ce îşi turnă tremurător în paharul de lemn.

Şi în acest han alţi oameni dar la fel de înveseliţi de nepotrivirea dintre arătarea povestitorului şi istoria lui. Dându-şi coate veseli îl bombardau cu:

„Şi cum arăta?”, „Unde?”, „Hai, zi”.

— Are părul întunecat precum pădurea prin care vrei să te pierzi în dogoarea unei zile de vară şi cârlionţat de zici că sunt aracii viei coapte ce ne-a dat acest vin, are ochii verzi precum frunzele ce scot capul vesele primăvara pe crengile renăscute, un zâmbet pentru care ai călători pană la Hades şi înapoi, un glas ce te îmbată, degete subţiri care abia aşteptam să le simt atingându-mă şi un trup de zvârlugă… lubita mea…

14. Pisicul

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

Era un mic pisoiaş negru, lucru care avea avantaje şi dezavantaje. Ultimele se învârteau mai ales în jurul faptului că, pe lângă că era dotat cu blană din născare, ea fiind aşa închisă la culoare se încălzea rupere imediat ce dădea de puţin soare, făcându-l să caute înnebunit un loc cât mai la umbră. Pe primele le descoperise treptat şi constau în faptul că unora dintre oameni le era frică de el! Da! Ditamai fiinţelor ălora le era frică de un mic bulgăraş! Să-i vezi cum se comportau când îl vedeau: unii se întorceau din drum, alţii făceau cruci şi alte gesturi numai de ei înţelese. Un motan bătrân şi gras îi mieunase explicaţia: totul ţinea de faptul că era în întregime negru iar oamenii, în pofida staturii lor, sunt destul de prostovani pentru a crede în tot felul de superstiţii.

De când îşi făcuse intrarea pe scena vieţii fusese destul de funny. Avea la dispoziţie ditamai campingul să-l cutreiere şi vreo şapte opt tovarăşi felini cu care să-şi petreacă timpul. Ca să nu mai punem la socoteală şi turiştii care se perindau în fiecare zi, unii punându-şi cortul, alţii strângându-l, alţii stand pe izoprene la umbră sau ţinându-se la mese strâns de sticlele de bere. Apropo de ei se lega şi visul lui: o fată va cobori dintr-o maşina albă-albă, îl va vedea, îl va lua în braţe şi mângâia, îl va sui în maşină şi îl va duce la ea acasă unde va găsi un cămin special pentru el şi unde toţi o să-l adore şi o să se joace toată ziua cu el…

Dorinţa de mai sus nu era chiar aşa de nebunească, doar văzuse deja de câteva ori pe unii dintre verişorii lui cum erau luaţi fericiţi spre alte zări. Dar până la momentul în care va apuca şi el pe acel drum mai era, aşa că, până una alta, încerca să îşi optimizeze şansele stând cât mai mult pe lângă turişti, mai ales după ce observase că, dacă pe unii îi speria, cu atât mai mult îi atrăgea pe alţii care îi tot ofereau rămăşiţele de la masă sau nu-l mai dădeau jos din braţe. Chiar se entuziasmase feroce cam fără motiv la început, crezând că a şi găsit-o pe ea, când o turistă franceză îl tot giugiulise o după-masă întreagă. Stand la ea în palme torcea deja la cum va ajunge el din acest camping de pe ţărm de Marea Neagră în cine ştie ce oraş de la Ocean şi cum o să vadă grăma’ de lume până acolo, dar ea l-a lăsat baltă a doua zi. Dezamăgirea i-a fost cruntă, însă măcar a înţeles că trebuie să fie mai precaut cu a-şi da drumul la visările spre cine ştie ce viitoruri luminoase şi îndepărtate pe baza doar a două-trei mângâieri şi un rest dintr-o cutie de conservă.

Micul nostru pisic avea şi un secret pe care îl ştia doar el: de fapt nu era tot negru! Nu! Avea o pată micuţă albă pe lăbuţa dreaptă din faţă, dar care nu putea fi observată de ceilalţi, fiind pe interior dar şi mascată cu grijă în fiecare dimineaţă chiar de el, lingându-şi peste ea firele negre din jur. Nu voia să-şi piardă puterea pe care o avea de a-i speria pe oameni doar pentru un amănunt care, odată dezvăluit, i-ar fi dărâmat prestigiul de pisic complet negru.

Într-o zi, lucrurile au părut că se vor derula cam nasol pentru el chiar din cauza faptului că era special. De dimineaţa se plimbase tacticos prin faţa unei matahale bărboase pe care o mirosise de seara că reprezenta un caz disperat de superstiţios şi, tocmai când le povestea la prânz vesel unor amici ce moacă speriată avusese bărbosul, se trezi cu acesta venind spre el pendulând ditamai parul cu un aer războinic. După cum avea să afle mai târziu, i se întâmplase nu ştiu ce chestie naşpa şi acum venea să se răzbune pe el. Nu bănuia acest lucru încă, dar cum intenţiile matahalei erau destul de evidente o luă la goană printre corturi fără să mai încerce vreo explicaţie sau manevră de scuză pisicească. Turistul era însă mai înfuriat decât se aşteptase. Aşa că se ţinu după el scai, mai-mai să-l ajungă de câteva ori. Ba la un moment dat se trezi încolţit sub o băncuţă şi nu mai văzu ca variantă decât să îşi miaune ultima rugăciune şi să închidă ochii. Şi tocmai atunci, două mâini îl ridicară uşor şi fu strâns protector în braţe de ea. Urmă o ceartă scurtă între cei doi, atacatorul turbat şi zâna cea bună apărută de niciunde, în care aceasta îşi făcu KO oponentul determinându-l să se îndepărteze spăsit.

— Ce-i măi pisoiaş? Nu mai tremura! Mamă, ce-i bate inimioara, spunea ea în timp ce încerca să-l liniştească.

Tremuratul care-l cuprinsese în timpul fugii începu încet-încet să se disipeze şi privi timid către zâna lui. Se topi în zâmbetul ei şi îşi lipi blăniţa moale de pieptul său.

— Cum îţi spune sufleţelule? Ce frumos eşti! continuă ea. De unde ai apărut? Vrei nişte peşte? Hai că te iau până la cort că mai am ceva dintr-o conservă. Măi, frumosule, măi.

În timp ce era dus pe sus spre cortul ei pentru festinul promis începu să toarcă visul lui cu casa în care se va afla, cu ea care se va juca cu el de dimineaţă pană seară, cu toţi care o să-l adore…

În următoarele zile îşi mută aria de acţiune pe lângă cortul zânei, când aceasta venea în camping, imediat îl lua în braţe şi-l săruta. Apoi el ţopăia fericit şi mândru în jurul ei, o însoţea la duşuri, de acolo alergau amândoi spre frigider, ea scoţând tot felul de bunătăţi minunate pe care le împărţea cu el şi apoi se duceau să doarmă amândoi pe un izopren la umbră. De altfel fusese adoptat şi de prietenele ei, care se înghesuiau să se joace cu el. dar, deşi era înnebunit după orice mângâiere, imediat o prefera pe a ei când îi făcea cel mai mic semn.

Şi, în a patra zi, veni momentul în care ea îi spuse, pe când stăteau amândoi la asfinţit pe o băncuţă:

— Sufleţelule frumos, te iau cu mine acasă!

Să-l vedeţi cum i s-a răvăşit toată blana de plăcere, ziceai că fusese electrocutat. Începu să miaune vesel şi să îşi înfigă boticul umed spre gatul ei, gâdilând-o cu mustăţile sale.

— Măi frumosule, măi, te iubesc, măi. Abia aştept să te iau acasă, să vezi cum o să ne jucăm toată ziua unul cu altul, să vezi cum o să te adore ai mei!

Era atât de fericit. Trebuia să se revanşeze cumva. Un zâmbet cald i se ivi în suflet când îşi dădu seama cum putea s-o facă. Începu să-şi dea la o parte cu limbuţă firele negre de pe pata albă şi îşi împinse fericit lăbuţa înspre ochii ei pentru a-i împărtăşi secretul.

— Vaai! Ai o pată albă, frumosule. Nu am mai văzut-o până acum, o ţineai secretă? spuse ea zâmbind şi continuând să-l mângâie.

I se cuibări la piept într-o afirmaţie caldă pe care doar un mic pisic fericit ar putea să o transmită.

Vă daţi seama când auzi într-o seară: „Vezi că mâine plecăm! Să nu dispari peste noapte”. Nu mai ştia ce să mai facă, toată noaptea ba torcea la casa din vis, ba se ducea să vadă dacă nu a răsărit încă soarele, ba le povestea la toţi fraţii lui pisiceşti

că, iată, a venit momentul.

Dimineaţa ea îşi strânse cortul împreună cu celelalte prietene şi începură să îşi care toate bagajele la maşină. El nu mai ştia unde să îşi găsească locul, îi era frică să stea în picioarele lor ca să nu le incomodeze, pe de altă parte se temea ca nu cumva să nu îl zărească, aşa că, într-un final, găsise soluţia să intre pe geamul maşinii şi să se ghemuiască pe banchetă.

— Măi frumosule, aici erai? îi spuse ea când intră în maşină.

El îi zâmbi dintre mustăţile care îi fremătau de emoţie.

— Hai, trebuie să te dai jos că noi plecăm. Hai, măi frumosule. Te voi ţine minte mereu şi sper că ne vedem la anul.

Pisicul auzea, dar, cumva, vorbele oamenilor încetară să i se mai traducă în graiul lui felin. Doar ochii lui deveniră mai mari decât de obicei când se simţi ridicat şi aşezat pe nisipul de lângă maşină.

— Aaa, să vedeţi fază, o auzi cumva într-o traducere venită de undeva de departe, ştiţi că am descoperit că nu e în întregime negru? Pe bune. Are o pată albă pe una din lăbuţe…

Micul nostru pisoi realiză într-un final. îl apucă o ameţeală ciudată şi aproape că fu să cadă sub roţile maşinii care pleca. Începu să alerge nu ştia nici el unde.

Motanul bătrân şi gras îl găsi peste câteva ore pe faleză în plin soare, cu blana arsă de la căldură şi cu micii lui ochi înotând în lacrimi uscate. „Măi, măi, nu trebuie să reacţionezi aşa, oamenii nu au inimă, au doar un organ musculos al sistemului circulator format din două ventricule şi două atrii. Nu mai pune la suflet, hai la camping”. Însă pisicul îl refuză cu o mişcare hotărâtă. Deşi blana lui neagră cu un punct mic alb aproape că îi lua foc de la razele nemiloase ce picau din cer, el nu se mişcă de acolo. De fapt nici nu mai ştia dacă era acolo sau dacă, simplu, mai era.

O brunetă înfăşurată într-un cearşaf îl zări pe pisic acolo pe faleză şi încercă să-l mângâie.

— Măi drăguţule, ce e cu tine? Arzi tot. Vrei să iei foc? Hai la umbră, spuse ea pe când îl lua în braţe pentru a-l trage mai încolo.

Auzind-o şi simţindu-se ridicat, pentru prima oară în astfel de momente îşi aminti de gheruţele lui retractabile şi începu să şi le scoată din pemuţe.

— Măi drăguţule, măi. Cum te cheamă?

În loc de a-i mieuna un răspuns el se ghemui moale la pieptul ei, torcând la casa la care îl va duce şi unde va fi adorat de toţi…

15. Alarma

(din volumul „Nopţi de Vamă 3”)

Simţi ca un fel de gâdilat şi izbucni aproape instant:

— Aaa! Aaa! Aaa! AAA!

Doamne, ce fericită era! Atâta timp trecuse de când nu mai simţise fiorul respectiv. În faţa ei răsărise un întreg cartier pe locul unde fusese, cândva, numai un parc… Roşul ei era aproape şters, începând să preia din nisipiul în care ajungea orice în jurul ei, odată cu trecerea anilor…

Ţipa, ţipa, ţipa! În sfârşit, funcţionează! Chiar stătuse de multe ori în lungile sale clipe de melancolie şi se întrebase dacă va mai fi pusă în funcţiune vreodată, dacă nu devenise numai un obiect ciudat, o ciupercă de metal răsărită din acoperişul primăriei, un fel de împopoţonare ciudată a clădirii, realizată din greşeala unui arhitect plictisit. Ca să nu spună şi de teama şi mai mare: dacă ar fi simţit acel fior şi de pe buzele ei nu ar fi ieşit niciun sunet?! Atunci, da, ar fi fost ironia şi ruşinea supremă…

— Aaa! Aaa! Aaa! AAA!

Şi, ca să vezi, poate ca un premiu prin care să se revanşeze că uitaseră atât de mult timp de ea, fiorul continua să i se scurgă prin firele ce duceau la difuzor mult mai mult decât s-ar fi aşteptat. Incredibil de mult pentru ea, dacă ţinem cont că sirena mai fusese pornită doar o singură dată, când ieşise de pe banda de producţie, iar atunci fusese doar un „Aaa!” rapid şi scurt, pentru că trebuia să facă loc şi altei surate ce stătea la coadă.

Şi oamenii… Abia acum îi vedea cum se bucură cu ea! Uimirea fusese atât de mare încât îi trebuise ceva timp ca să se dezmeticească şi să îi vadă cum îşi abandonaseră du-te vino-ul obişnuit, dând-o într-o agitaţie haioasă. Şi se uitau la ea! Ah, dacă ar fi avut mâni să îi salute…

— Aaa! Aaa! Aaa! AAA! le striga, în schimb, bucuroasă.

Ba şi explozii! La asta chiar nu se aşteptase!!! Erupţii de pământ şi cărămidă, începură să răsară peste tot în faţa ei, în mijlocul cartierului de vizavi, al străzii, ba chiar, se ghiceau, şi pe dealurile ce străjuiau oraşul în depărtare. Erau ca nişte flori uriaşe, care se ridicau mândre şi efemere din pământ până la zeci de metri înălţime! Un spectacol atât de nou pentru ea, dar, mirosi ea cumva în mintea-i de metal: nou şi pentru mulţi dintre oameni, rămaşi pironiţi locului pe stradă…

Când fiorul electric încetă să mai vină era deja obosită, dar atât de mândră! Seara veni la ţanc, era timpul să se odihnească…

Dimineaţă, când s-a trezit, prima dată a crezut că fusese totul doar un vis frumos.

Dar, Soarele îi confirmă că trăise cu adevărat ziua de ieri, arătându-i cu razele sale urmele florilor de moloz ce se ridicaseră la tot pasul. Aha. Tare! Nu ştia când se va mai întâmpla ceva atât de frumos, însă, măcar, avusese momentul acela, nu va ajunge la cimitirul de fiare vechi fără nicio amintire a unei trebi bine făcute.

— Aaa! Aaa! Aaa! AAA! ţipară buzele ei de metal, luând-o chiar şi pe ea prin surprindere.

Nici nu mai simţise fiorul iniţial. Direct „Aaa! Aaa! Aaa! AAA!”. Şi urmă aproape acelaşi spectacol ca şi ieri… Nemaipomenit! Şi cum se uita toată lumea la ea, ce mai: era vedetă! Şi florile de astăzi parcă erau şi mai mari, oare de unde aveau la dispoziţie atâtea cărămizi în blocurile din faţă? Dar ce conta, ea striga sârguincioasă:

— Aaa! Aaa! Aaa! AAA!

Şi tor aşa şi în zilele care au urmat, ba şi în unele nopţi, ba chiar şi de mai multe ori pe zi! Doamne, dar ce nebuni erau şi oamenii: după ce făceau respectivele flori explozive din trupul blocurilor, a doua zi se căzneau să reconstruiască totul, numai pentru ca, nu după mult, să le facă iar praf! Săriţi de pe fix! O distracţie care părea destul de scumpă, în umila ei părere de sirenă antiaeriană… însă nu o întreba nimeni pe ea, deşi numai „doar un obiect” nu mai era, simţind toată ziua privirile tuturor întoarse către ea.

Şi trupurile bietelor blocuri ca trupurile bietelor blocuri, proştii, însă, îşi făceau praf chiar propriile lor trupuri, în aceste sărbători ciudate… Şi, apoi, ca nişte scăpaţi de la balamuc ce se aflau, îi vedeai în procesiuni lungi şi triste, a doua zi, cum treceau înspre cimitirul lor, aflat în partea de vest a oraşului. Plânsete, zbierete, pumni ridicaţi spre cer şi, deşi spera că i se păruse: pumni îndreptaţi către ea!

Din păcate, peste câteva zile şi observaţii se întristă, nu se înşelase: erau pumni îndreptaţi spre ea, erau înjurături adresate ei, erau chiar blesteme…

De ce? Oricât ar fi încercat să găsească un răspuns nu reuşea. Funcţiona perfect! Cum îi era trimis curentul prin fir de către oameni, începea să strige exact cum fusese pregătită să o facă. Nu îşi amintea cu precizie cum sunase la testul de acum mulţi ani, însă era aproape sigură că glasul ei fusese acelaşi… Dar, hai, să spunem că se înşela şi greşea pe undeva, o notă sau două, de ce nu urcau până la ea să o repare? Mare lucru… Nici nu s-ar fi opus cu nimic, ea doar vroia să facă perfect totul, să fie toată lumea fericită!

Un timp încercă să nu bage în seamă înjurăturile care îi erau adresate, însă îi fii imposibil să stea impasibilă când ele se transformaseră într-un val de ură incredibilă ce o lovea cu toată forţa vorbelor urâte proferate de oamenii din stradă.

Doamne, ce tristă devenise! Striga, la fel, când era pornită, se oprea când i se spunea, dar era aşa de tristă… Nu ştia, nu ştia, nu ştia…

Dar, dacă era vina ei? Gândul îi veni chiar în momentul în care o floare gigantică de moloz se ridică la nici câţiva metri depărtare, drept în clădirea primăriei. Dacă? Se cutremură…

Analiză această posibilitate câteva zile, o întoarse pe toate părţile, na, până la urmă avea atât de puţine cunoştinţe despre viaţă, despre lume. Tot universul ei fusese redus la ce vedea pe strada din faţă…

Vina ei! De ce nu putea să plângă, aşa cum făceau oamenii din ce în ce mai des când se uitau în sus, spre ea…

Doar vroia să fie toţi fericiţi…

Când luă hotărârea se simţi de parcă i s-ar fi luat un bolovan imens de peste suflet!

Stătea atentă şi, când simţi fiorul electric venind în fugă pe cablu, îşi atinse două dintre firele izolate lăsându-l să se ciocnească în el însuşi. Se auzi o pocnitură şi ieşi puţin fum de la încheietura sa cu acoperişul. Atât. Apoi, tăcere.

Se uita la oamenii care lucrau liniştiţi la blocurile din faţă, pentru a le reface în jocul lor ciudat, la cei care se plimbau liniştiţi pe strada plină de cratere, la o mamă cu două fetiţe care tocmai ieşea liniştită dintr-un magazin. Avea o boccea imensă pusă pe cap şi cele două fetiţe o urmau liniştite, molfaind fiecare dintre ele câte o vată pe băţ, în timp ce se ţineau de fusta neagră a mamei.

Sirena era împăcată cu ea însăşi…

Când totul reîncepu, exploziile, floriile din asfalt şi case, trupurile zdrobite, zgomotele, lipseau doar „a”-urile sale, în rest era totul acolo, ca într-un coşmar din care nu te poţi trezi…

— De ce?!!! se auzi strigătul sfâşietor al femeii din stradă.

Bocceaua îi era întinsă sfâşiată pe jos iar fetele…

— De ce?!!! continuă isteric înspre sirena mută de pe acoperişul primăriei. Blestemată alarmă, de ce nu ai sunat?!!!

16. La agăţat

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

— Nu vă e frig?

Asta era întrebarea stupidă care îi ieşise pe gură! Şi, jap, repede între valuri, sperând că cele două tipe ori nu l-au auzit, ori nu au înţeles ce a zis, ori o iau ca pe o mştocăreală. Şi nu drept ce era, adică singurele cuvinte imbecile care au putut să îi iasă din gură când le-a văzut echipate complet în costumul Evei.

Împroşcând vijelios în stânga şi în dreapta, mai să dea cu capul de geamandura roşie, ba chiar încurcându-se în lanţul ce o lega, Ionuţ se blocase în gând la un „Mamă, mamă! Ce caut aici?” pe care îl repeta unul după altul.

Încă de când se urcase în tren, în Constanţa, mirosise că intră în altă lume. În personalul înghesuit se intra pe uşă sau pe fereastră la libera alegere iar înăuntru cantitatea de pleată pe metrul pătrat depăşea tot ce văzuse pană atunci. A, şi se lectura angro pe băncile vechi, numai clasici ruşi de la 30 de grade în sus.

În Mangalia, aplicând tactica de a se lua după curentul general de opinie, a ajuns într-un maxi-taxi probabil făcut din elastic. Nu de alta, dar pe când fiecare avea deja cu mult peste membrele regulamentare în posesie, printr-o punere în comun forţată şi superapropiată, şoferiţa, încrezătoare în capacităţile extensibile ale maşinii, încă mai zbiera:

— Haideţi! Intraţi! mai intră! Hai, că mai e loc!

Deşi majoritatea pasagerilor îşi exprimau şoptit opinia, destul de motivată, că mai se putea intra poate doar într-o parte anatomică a ei, îndemnurile ţipate se pare că aveau ca urmare creşterea numărului de locuitori ai mijlocului de transport.

Şi când acesta se puse în mişcare cu formidabila viteză abia mişcătoare, omului nostru îi trecuse pentru prima dată prin cap fraza ce i se va roti prin creier peste 3 ore în valurile din Vamă: „Mamă, mamă! Ce caut aici?”

Răspunsul îi veni seara pe plajă. Păi ţipe, gagici, fete. Aşa că, încurajat de un buchet de cocktailuri preluate la bord de la Tequila Sunrise, plus încrezător în cămaşa care va sclipi în luminile stroboscopice din discoteci, se duse unde vedea că se strânge cea mai mare populaţie.

Pe când afla că singurul bec aprins din faţa terasei nici nu auzise de noţiunea de „stroboscopic”, cum la fel nici luna de sus, răspunsul sau ajungerea la îndeplinirea răspunsului începu să i se prezinte cam în ceaţă. Adică la fel cum păreau lucrurile prin nisipul ce plutea în faţa Stufului.

Şi aici începe – param taram pam tam – „Povestea tristo-tragică a lui Ionuţ” – cred că sună mai mişto în engleză, „John’s sad and tragic story”. Omul venit să-şi găsească perechea în Vama Veche şi să stea cu sărutul în ureche. Care story mergea cam aşa: venire la cort la 5 juma unde îl întovărăşea spre adormire sforăitul vecinului; ieşire cu înjurături la 7 juma fix din cortul transformat în cuptor sadic; pendulare între plajă şi apă pană la prânz, când se ducea să mănânce ceva la Şoni, Mitocanu’ sau Bibi; somn de voie pe izopren sub un copac urmat de înot pană seara, când, fără cămaşa lui de disco, se ducea pentru o porţie de frustrări ce ţinea toată noaptea, ba în Stuf, ba în Expirat. De ce tragică, de ce frustrări? Păi, personajele negative, grămadă din ele, adicătelea conlocuitoarele noastre de pe acest Pământ, nu ştiu cum, dar se pare că nu dorea niciuna să se constituie în răspunsul dorit la

întrebarea ce nu înceta să i se rotească sub părul lui brunet şi cârlionţat. Cum după câteva zile/nopţi, situaţia nu se schimba, îi veni ideea să înveţe şi el de la alţii. Aşa că renunţă să se mai zbenguie patetic şi se proţăpi în mijlocul mulţimii iar acolo încercă să urmărească pe ăia mai de succes cum procedau. Şi aşa proţăpit ar fi rămas pană în ultima seară, pentru că tot nu prindea niciun şpil, dacă nu captura o conversaţie între doi, ceva de genul:

— Nu ştiu, ai să-mi dai un sfat cum să procedez cu fetele?

— Păi, zici că eşti francez? Vorbeşti foarte bine româna.

— Da, sunt la drept la master la Bucureşti de un an şi am prins-o.

— Păi, frate! O întrebare, de ce vorbeşti aici în română?

— Adică…

— Păi, vrei să agăţi sau nu? Lasă dracu’ româna şi ţine-o numai pe franceză. La mintea cocoşului. Du-te printre ele, eşti francez venit în Vamă în vacanţă, faci turul Europei şi nu înţelegi boabă de română. Go!

— Merçi, man.

Şi, după cum urmări Ionuţ, sfaturile au fost cu adevărat de succes. Aşa că, ţuşti, la omul care le împărţise, bine, simţit, adicătelea însoţit de o mexicancă de vreo 40 aşa. Unde, printre shot-uri şi îmbrăţişări drăgăstoase, fu pus la curs intensiv de agăţat. Ce să spună, cum să spună, pe care să-şi parieze timpul şi banii, ba, după ce aduse de la bar nişte produse locale de pe molcomele dealuri ale Cotnariului, i se făcu şi o demonstraţie. Ştii cum e, o imagine face cât o mie de cuvinte.

Cu lecţia învăţată, la orele mici ale dimineţii, Ionuţ e gata de bătălie. Nu era el, era un vamaiot romantic ce înjura cum se schimbase Vama pe care o ştia de atâţia ani de când venea aici. Dar, lasă că mâine va pleca la Corbu şi după o săptămână va face autostopul prin Europa în drum spre Paris. Nu voia să vină cu el în aşa o aventură? Sau: tocmai părăsit de prietenă a venit în Vamă sperând că o găseşte aici. Şi o vede peste tot numai pentru a descoperi că nu e ea, nici parfumul ei şi nici ochii. Sau: acum face un studiu sociologic despre cum se poate trăi fără niciun ban în Vamă timp de 2 luni. Visează ca această analiză, odată prezentată, să schimbe percepţia oamenilor despre viaţă. Pentru că viaţa…

Dar ce te faci cu Ionuţ al nostru care se bâlbâie atât de tare când, în sfârşit, dansează cu o fată, că poţi înţelege la fel de bine că va face autostopul spre Paris sau că o întreabă dacă ştie să spele şi să calce, pentru că lui îi trebuie o casnică. Iar când, în sfârşit, reuşeşte să spună ceva coerent, dacă ea nu a fugit deja înspăimântată, încurcă Parisul cu studiul sociologic, obţinând doar mişcări din umeri şi „ne vedem când mai te sun”.

Aşa că ştiţi povestea: soarele sălbatic va goni dimineaţă din cort acelaşi om nedotat cu săruturi în nicio ureche. Numai că se ambiţionă. Continuă lecţiile în Epavă, printre sticlele de juma de pe masă şi cele de 2 litri ascunse sub bancă. Ce va zice, cum va răspunde, iar în cazul că… şi tot aşa.

Ba trecu şi la repetiţii. După o navetă de bere îi ciripea drăgăstos metalarului cu lanţ şi barbă care preluase rolul de parteneră de dans. Ce mai, totul pentru succes. Iar seara, bătăios spre Stuf. Unde, de ce nu ne mirăm, călca cu febleţe prin străchini gonind mai ceva fetele decât ar fi reuşit un personaj al lui Stephen King abia ieşit din azil şi cu tatuaj pe frunte: „Fă, te belesc în noaptea asta”.

Şi aşa dragii mei copii, John’s sad and tragic story – clar sună mai bine în engleză –, continuă pană în ultima seară. Când, văzând că se îndrepta spre o nouă dănţuire de unul singur, hotărî să plece la cort mai devreme. Greşeală! Cel mai naşpa lucru în Vamă e să te duci singur la cort la ora două noaptea. După cum va observa şi el pe propria piele. Nici nu se făcuse bine comod pe izopren când auzi în cortul de lângă cântecul „A! A! A!”. Şi oricât încerca să îşi îndese în urechi sacul de dormit, ţipetele ei se auzeau din ce în ce mai-mai. Şi nici măcar vecinul nu sforăia. Aşa că la un moment dat, în mijlocul gemetelor şi frustrărilor adunate, se răsculă. Şi ieşi la luptă ca niciodată. Acum chiar nu mai era el acel Ionuţ brunet şi creţ aterizat aiurea în Vamă. Era cu adevărat cavalerul pe un cal alb care îi povestea fetei cu care dansa aventurile sale din Deşertul Gobi sau în luptă cu gărzile împăratului. Sau cum urmărea batiscafele bulgăreşti pentru a nu ameninţa flancul sudic al NATO. Iar când ea întreba amuzată ce-s alea batiscafe, îi povestea despre ele, le descria de jurai că tocmai ieşise înot din unul. Şi apoi trecea neabătut către stelele ce sclipeau complice şi unde petrecuse chiar vacanţa de iarnă sau despre planurile lui de a găsi o sursă de energie alternativă bazată de râsul fetelor. Şi tot aşa, se eliberase de toate complexele, îi vorbea fetei despre visuri, chitări, Vamă, noapte, poveşti frumoase şi tot ce se căzniseră tovarăşii să-i bage în cap în Epavă. Nu-i venea nici lui să creadă. Vorbi încontinuu pană când ea plecă la răsărit şi prietenul care tot îi dăduse sfaturi pană atunci îi comunică:

— Man, pe bune, trebuia la un moment dat să te opreşti şi să taci.

17. Minte-mă

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

— Minte-mă.

— Poftim?

— Minte-mă, Tudor, te rog. Zi-mi că sunt frumoasă.

— Dar eşti…

— Minte-mă aşa, că sunt foarte frumoasă…

— Roxy, nu trebuie să te mint ca să spun asta. E adevărul adevărat. Eşti foarte frumoasă.

— Eu? Ce frumos ştii să minţi…

— Dar eu nu mint. Fir-ar. Ce doar! Ce, tu nu ştii lucrul ăsta? Nu l-ai văzut în ochii bărbaţilor care întorc privirile după tine pe stradă?

— Ei, întorc…

— Măi, serios. Că doar am observat şi eu. Şi chiar mă face să mă simt mândru… Şi norocos.

— Poate. Zi-mi…

— Că ai ochii extraordinari, uite acum când apune soarele…

— Nu trebuie să-mi faci poezii. Doar minte-mă, te rog, în continuare.

— Ce? Nu înţeleg. Pe bune.

— Zi-mi că doar la mine te gândeşti, că…

— Păi asta e adevărat. Adică partea asta…

— Care parte?

— Ei, „care parte”? Partea cu inima. Serios, doar…

— Minte-mă că vei rămâne mereu aşa…

— Măi, ce s-a întâmplat în seara asta cu tine?

— E aşa frumos aici în parc. Mă simt aşa de bine. Minte-mă, ca să fie totul perfect.

— Roxy, ai dreptate, e extraordinară seara. Dar nu înţeleg de ce ai luat-o cu chestia asta cu minciunile.

— Vezi Tudor, nu vrei să-mi spui că vei rămâne mereu aşa. Ocoleşti răspunsul

— Dar nu e normal? Eu, acum, îmi văd cu tine viitorul, dar ştiu eu ce se poate întâmpla? Am mai avut, din păcate, dezamăgiri pe planul ăsta şi nu aş vrea ca, dacă Doamne fereşte… pe urmă să zici că te-am minţit.

— Nu voi spune. Zi-mi orice acum. Dar fa-mă să visez că sunt pentru tine cea mai frumoasă, că doar eu exist în gândurile tale, că doar eu voi fi acolo.

— Dar asta nu ar fi o minciună. Măcar ce ţine de prezent.

— Ba da, Tudor. Dar m-ai face aşa de fericită.

— Ştii cum faci tu? Ceva de genul: „Minte-mă că afară e seară şi noi stăm îmbrăţişaţi pe o bancă în parc”. Şi, doar, asta şi facem…

— Of. Nu mă înţelegi. Vreau, doar, ca momentul acesta să fie unul dintre momentele acelea perfecte pe care le închizi într-o amintire ce o deschizi peste ani plângând de fericire. Aşa că minte-mă. Nu mă supăr nici acum şi nici pe viitor, orice ar fi.

— Roxy, m-ai pierdut, nu îmi dau seama, sincer, ce vrei de la mine.

— Ei, vezi! De ce strici momentul?

— Dar, Roxy, nu am vrut să-l stric. Doamne!

— Asta ai făcut. Asta faci!

— Dar…

— Zi-mi…

— Roxy, spuse el cu emoţie în glas, te iubesc!

— De ce mă minţi?! strigă ea, izbucnind în lacrimi şi ridicându-se de pe bancă. Tudor, am crezut că eşti altfel decât ceilalţi, am crezut… Ce păcat!

18. Foamea

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

Nu mi-e foame. Serios. E joi seara, stau, mănânc ca proasta şi ştiu că nu mi-e foame.

Pe telefon nimic. Nu e niciun apel pierdut. Şi nu sună. De altfel e 12 noaptea. Să fim serioşi. Cine să sune? Dacă ar suna… Sunt aici, mâncând.

Nu mi-e foame. Şi atunci de ce mănânc în mijlocul nopţii? De proastă? De idioată? De cretină? Ce e cu mine?

Dar acum pe bune, dacă ar suna, uite, de exemplu Mircea şi mi-ar spune „tocmai m-am despărţit de Alice, sunt absolut terminat, te rog, putem să ne întâlnim la o bere?”. „Cum să nu, în 20 de minute la ieşirea spre TNB” şi ar spune „Merçi, Ana, eşti o prietena extraordinară”, şi aş suna după taxi. Seritaxi. Da, că tot au sediul aproape, sigur ar avea maşină imediat. Nu contează ce s-ar întâmpla mâine dimineaţă, am şi eu dreptul să le dau telefon şi să le spun că nu mă simt bine, nu pot să vin, asta e, descurcaţi-vă o zi şi fără mine. Dar de ce m-ar suna Mircea?

Ar trebui să-mi pun o oglindă în faţa mesei, poate aşa nu aş mai manca la 12 juma noaptea ca proasta. Nici măcar nu mi-e foame!

Şi de ce nu m-ar suna Mircea? Ştie că aş veni. Ce, doar nu mi-a dat telefon tot aşa

pe la 10 juma acu trei luni când se despărţise de aia de la judiciar? Nu neam întâlnit şi l-am ascultat 2 ore cum povestea? Nu mi-a spus când ne-am despărţit „Merçi, Ana, eşti o prietenă extraordinară”?

Nu, pe bune, am luat-o razna. Ce mama dracu’ ma apucat să aştept la 1 noaptea telefon de la Mircea? O fi de la vin? Ce ciudat că nici nu mi-am dat seama când am turnat jumătate de sticlă. Da, chiar, când am tumat-o? Stai, am deschis-o pe la 11, deci am terminat-o în două ore. Simplu şi la obiect. Ca la muncă. Auzi, de unde oare vine numele de „Busuioacă”? Că nu are gust şi nici nu miroase a busuioc. Să dau pe google o căutare? Hm, trebuie să mă duc pană în cameră, să dau drumul la comp, să aştept să hârâie şi să bârâie pană intră pe net. Lasă, văd mâine la serviciu.

Să scot şi bucata de tort rămasă în frigider?

Dar nu mi-e foame!

Da, dar ar fi doar să termin cu ceva dulce…

Mda, chiar că îmi mai trebuie şi ceva dulce după ce am ras toată salata boeuf plus două ouă plus friptura plus caşcavalul. Şi serios că nu mi-era foame. Numai pentru că am stat la vin şi citesc şi mănânc.

Oare am înnebunit? Nu trebuia să mă culc? Da, chiar, ce m-a apucat? Dacă mă culcam pe la 11 mă sculam fresh la 6 şi nu zombi cum o să fiu! Daaa, hai să fim serioşi, ce te-a apucat? Asta ai făcut şi ieri, şi alaltăieri, şi răsalaltăieri şi numără tot aşa înapoi cât vrei.

Unde a mers mia merge şi suta, o să iau o bucată din tort, măcar să termin cu ceva dulce.

Dacă l-aş suna eu pe Mircea? Ha, cum de nu mi-a trecut prin cap! Să vezi că e şi o sticlă de vin bună la ceva! îi dau telefon şi îi spun: „Mă simt foarte singură. Te rog, vrei să ne întâlnim în centru să bem o bere? Ştiu că e târziu…”

De fapt, ce gândesc eu aici? Păi, e chiar târziu. Cum să-i dau telefon la 2 juma noaptea şi să spun asta?? Şi, de altfel, nici măcar omul nu e singur, e cu Alice. A fost singur acum trei luni, dar eu am fost îndeajuns de proastă ca să nu fac nicio mişcare. Stăteam ca o sperietoare de ciori proţăpită în faţa lui şi doar îl ascultam cum povesteşte despre Raluca. Atât. Şi pe urmă spre casă super veselă că mi-a spus că sunt o prietenă extraordinară! Şi? Ce am rezolvat? Şi cum să-i dau telefon? Aş suna disperată rău.

Chiar nu m-am gândit că merge aşa bine vinul roşu cu ceva dulce. Păcat că s-a dus aşa repede felia de tort, parcă mai aveam o ciocolată? Să termin cu ea ultimul pahar şi după aia spre nani.

Oare sunt grasă? Ha, ce întrebare! Normal că da, doar pun pe mine ca animalul

mâncând ca porcul în mijlocul nopţii. Şi la birou toată ziua proţăpită pe scaun. Cum să mă sune Mircea şi pentru altceva decât să aibă pe cineva care să-l asculte. Cum s-ar uita oare la mine dacă m-ar vedea goală? Nu, nu poate să mă vadă goală, mai întâi voi ţine o cură şi după aia îi voi da telefon. Da. Cel mai bine. Nu mare brânză, nu mai mănânc noaptea, fac mişcare. Se poate rezolva.

Ha, iar au început să-şi dea în cap vecinii. Auzi cum se ceartă. Mamă ce urlă ăla la ea. Şi zbangzbang farfuriile, cred că îşi cumpără săptămânal noi stocuri, oricum în noaptea asta au luat-o târziu, de obicei parcă începeau mai devreme. Da, dar ei nu sunt singuri. Măcar au cu cine să se certe...

Doamne! Dar m-am tâmpit de tot, adică ajung şi eu ca proastele alea care stau cu unii dobitoci, deşi se poartă execrabil cu ele, numai pentru a fi cu cineva!!

Uite, de exemplu, cum e verişoară-mea, cred că nu e zi în care să nu-mi dea telefon să nu se plângă că nu îl mai suportă pe Alex şi cu toate astea uite cum sunt în continuare împreună. Chiar am ras cu lacrimi când începuse ieri: „Cred că îi pare rău că ma pălmuit, când a ieşit pe uşă vorbea mai încet...”. Ce dracu’ vrea să însemne asta, „vorbea mai încet”?? Mi-a spus „pa” pe voce înceată, gata, clar, omul e un sentimental, mă iubeşte dar e prea mascul să o arate, trebuie să-l iert şi de data asta!

E mai penibilă decât mine care îmi plâng de milă la 2 noaptea singură în casă. Măcar eu îmi bat joc singură de mine, nu las pe altul.

De fapt... Da. Eu îmi bat joc singură de mine.

Clar, de mâine renunţ la stilul ăsta de viaţă, altfel mă distrug. Nu mai mănânc toată noaptea, ies şi eu cu prietenele prin cluburi, mă distrez, nu o să mai aştept telefoane care nu vin. Gata. Ies la atac! Sunt inteligentă, sunt haioasă, sunt frumoasă, chiar dacă acum nu sunt chiar în formă, dar cu un pic de regim se rezolvă totul. De mâine!

Nu mi-e foame. Serios. E vineri seara, stau, mănânc ca proasta şi ştiu că nu mi-e foame.

19. Liftierul

(din volumul „Nopţi de Vamă 3”)

Liftierul era foarte supărat, deja al doilea funcţionar care nici măcar nu îl salutase, nu spusese un simplu „mulţumesc”, nu dăduse măcar din cap în semn de apreciere pentru munca lui. Intrase în lift ca în grajd, spusese numărul etajului, belise ochii pe uşă ca viţelul la poarta nouă şi, când se deschiseseră uşile, ieşise fără să spună o vorbă!

— Nişte ţărani! îşi strigă frustrarea după ce se închiseră uşile.

Salariul era bun, nu avea de ce să se plângă în această privinţă, însă lipsa de respect cu care se confrunta pur şi simplu îi făcea viaţa un chin!

— Bună ziua nea Grigore, cum mai merge? îl salută noul client pe care îl preluase de la parter.

Eee, uite, bine crescut! Se vedea că este director adjunct la tehnic, nu terchea-berchea din ăştia fără cei şapte ani de acasă.

— Să trăiţi domnule director, iaca bine, Adriana e în sesiune, cu examenele, pe nevastă-mea iar au apucat-o durerile de mijloc…

Şi îi dădu înainte cele 10 etaje până sus, la administraţie, cu fişa medicală a soţiei. Na, dacă tot îl ridicase în grad pe adjunct – că aşa e frumos, când te adresezi oamenilor, să îi mai tămâiezi puţintel – putea să asculte şi el saga familiei.

— Numai bine, nea Grigore! îl salută la ieşire. Multă sănătate Maricicăi şi baftă la examene Adrianei!

— Mulţumesc, domnule director! Serviciu uşor!

Cum să nu te enerveze ciumeţii care se prefăceau preocupaţi de cine ştie ce probleme în loc să stea de vorbă cu el? Când chiar directorul adjunct de la tehnic… Ca să nu mai spună de directorul mare, care…

Ce îl supăra total erau momente ca acela de acum, coborâse la 3 să îi ducă la 7 la o şedinţă pe nişte funcţionari de la contabilitate. Vorbeau între ei de parcă nici nu era acolo! Dar ce este el? Automat? Robot? O mobilă? Cuptor cu microunde? Ce mama dracu’! Dacă tot nu erau în stare să îl întrebe de sănătate, măcar să tacă dracului din gură, cum ar fi civilizat într-un lift! Tot o dădeau înainte despre nu ştia ce dosare… Super enervant! Se bucură când îi văzu ieşiţi.

— La parter, te rog, nea Grigore, se urcă în lift secretara directorului mare.

Eee, uite ce fată frumoasă şi respectoasă. O bucurie să o priveşti în timp ce o duci cu liftul, o încântare să faci conversaţie cu ea… Da domne! Uite că sunt şi oameni în această instituţie!

Lucrurile începeau să se potolească, după goana de început de zi, aşa că închise uşile la parter şi scoase o carte din sacoşă, doar-doar îşi va lua capul de la măgarii fără maniere…

Chiar se uita la mulţi dintre aceşti viţei pe două picioare: probabil nişte analfabeţi ca toată generaţia lor, care nu citiseră o carte în viaţa lor. Nu ca el, el citise „Amintiri din copilărie” a lui Creangă, „Moromeţii” lui Marin Preda, „Baltagul”… chiar şi aia, aia măi, cum mama dracu’ îi zicea, despre viaţa lui Michelangelo… Vai ce lapsus avea! Trebuia să îi dea un telefon nevestei să o întrebe cum se numea nenorocita aia de carte, că altfel îi va sta toată ziua pe cap… Puse jos „Amintirile din copilărie”

şi scoase mobilul.

Cline! semnalul că era aşteptat.

Oftă… O clipă nu ai linişte în meseria asta! Deschise uşile şi preluă doi maimuţoi tineri în costum. Bineînţeles că abia ce se chinuiră să dea puţintel din cap în semn de salut… Mamă ce ifose pe capul lor, vorbeau unul cu altul despre delegaţia la Londra unde fuseseră. Pe banii statului, normal! Nesimţiţii, după ce că nu ştiau să salute şi să mulţumească normal, mai şi se plimbau, pe banii de la bugetul ţării, prin ţări străine! Cine ştie ce pile sau rude ale cuiva şi ăştia!

— Maricica, ce carte am citit eu măi, aia când eram în armată şi veneai la mine să-mi aduci pachete… Aia măi… Cu pictorul veneţian sau ce era el… Michelangelo… Aia măi groasă, o ştii, trebuie să o ştii… Ceva cu „durere” şi nu ştiu ce… „Agonie şi extaz”! Aşa e!… Mulţumesc, hai că îmi stătea pe creier… Da… Da, toate bune… Hai că îţi povestesc acasă… Da, iau… Hai, pa!

Da domne! El citise şi „Agonie şi extaz”, nu ca generaţiile astea analfabete! Nu îi vedea niciodată în lift să citească o pagină! Numai cu dosare în mână sau, de câţiva ani încoace, se dădeau mari cu leptoapele lor… Ce, nu vedea el la televizor la ora 7 la ştiri cât de proşti erau? Şi îşi permit ei să se uite de sus la el…

Iar urmă o mică pauză, aşa că lăsă pe Creangă deo parte, că şi aşa se enervase când nu-şi amintise titlul cărţii ăleia, şi luă ziarul. Mda, dar tocmai când se uita la o curviştină în ţâţele goale de pe copertă, ţiui din nou becul.

— O generaţie de analfabeţi şi curve… concluzionă, în timp ce se ducea spre etajul trei.

Trebuia să discute cu directorul cel mare. Că aşa nu se mai putea! Şi nu dorea mare lucru, doar să fie pus un semn la fiecare etaj pe uşile liftului „Salutaţi liftierul”. Atât, nu să pună, cum ar fi fost frumos „Nu fiţi animale, salutaţi liftierul!”, dar măcar cele două cuvinte. Uite, făcuseră şi comuniştii ceva bine: pe timpul lor sigur ar fi fost un astfel de însemn încă de la intrare! Da domne, atunci era altceva, oameni mai cumsecade…

Directorul o să îl înţeleagă. Sigur. Păi nu îl înţelesese când i e plânsese că stă prea mult în picioare? Nu îi dăduse un scaun? Prostul dinaintea lui îşi rupsese probabil şalele stând toată ziulica pe verticală şi apăsând la butoane… Dacă nu avusese gură să vorbească…

Păi cum o să fie refuzat? Ha! Păi cine avea cea mai importantă funcţie în această instituţie? Nu pe scara ierarhică adică, ci cea mai importantă la modul real! Nu el? Că fără el să apese butoanele la lift să deschidă uşa, să selecteze etajul, să închidă uşile, să-i vezi cum ar fi trebuit să urce ca hulubeţii cu toţii pe scări cât era ziulica de lungă! Şi nu era şagă, 10 etaje avea Instituţia, cu birouri la toate şi o încrengătură fără cap şi fără coadă, care îi făcea să se plimbe între departamente şi etaje în

continuu. Păi da, să îi vadă atunci cum ar mai fi funcţionat! Gâfâind lăţi şi în întârziere cu toţii!

Dar, cu cât se gândea mai mult cu atât îşi dădea seama că doar cele două cuvinte „Salutaţi liftierul”.

nu ar fi fost îndeajuns. Îi ştia el. Nu exista semnul de „Nu fumaţi” peste tot? Păi se fuma pese tot! Nu pusese chiar el la intrare în scara blocului un anunţ: „Nu mai luaţi băţul cu care împingem gunoiul. Vă mulţumim.”, şi dispăruse şi anunţul şi băţul în aceiaşi zi? Nişte ţărani! Trebuia să pună afişul pe uşa liftului: „Salutaţi liftierul! Lipsa salutului atrage după sine amendarea cu…”, trebuia să stabilească o sumă adecvată cu domnul director!

Da, da, da, şi să semneze toţi de luare la cunoştinţă cu privire la noua regulă. Chiar mâine când vor intra în lift, să nu spună după aia că nu au ştiut! Că dacă trăieşti printre animale, trebuie să ai în mână bâta amenzii ca să îi educi, altfel nu ai cum…

Aaa, ia uite, chiar domnul director ăl mare, te gândeşti la lup şi lupul tocmai chemase liftul la parter ca să urce.

— Măi Ionele, îl luă liftierul direct, cu gândul la oful lui.

— Da, unchiule, sărut-mâna, spune…

20. Două gâze ciudate

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

— Hey!

— Hey!

— Eşti o gâză ciudată.

— Tu vorbeşti?

— Da, ştiu, şi mie mi se spune că sunt o gâză ciudată.

— Hai să zburăm!

— Împreună?

— De ce nu? Hai să zburăm împreună!

— De ce nu?

Cele două gâze ciudate se ridicară de pe pământ şi începură să zboare spre niciunde, în soarele dimineţii. Este primăvară…

— Ha!

— Ce?

— Se pare că avem acelaşi stil de zbor.

— Interesant.

— Ha, da! De obicei celelalte gâze îmi spun că zbor ciudat, nu se pot ţine de mine când fugim de colo-colo prin aer. De aceea, poate, ele cred că sunt o gâză ciudată.

— Ştiu ce vrei să zici. Rămân ba la dreapta, ba la stânga sau stau mirate cum de ai putut face chestia aia prin aer!

— Da!

Două mici insecte alergând printre florile apărute din pământul sătul de iarnă.

— Nu eşti obosită?

— Nu. Hai să mai zburăm.

— Bine. De fapt, sincer, aş vrea să zbor cu tine şi mâine.

— Mâine?

— Şi mâine şi poimâine…

— Nu, mâine nu ar mai fi bine. Nici poimâine.

— De ce?

— Sunt o gâză ciudată. Ţi-am spus. Nu ar fi bine.

— Dar ai văzut şi tu, şi eu sunt o gâză ciudată. Chiar mi-ai spus…

— Te-aş răni, sigur te-aş răni.

— Ei?

— Hai să zburăm doar astăzi!

O mică adiere apăru şi ea la joacă peste câmpul colorat.

— Ura! Ştii să te dai pe vânt?

— Nu. Cum?

— Uite, îţi strângi aripile şi te laşi purtat de vânt spre pământ. Pe urmă ţi le deschizi aproape de pământ şi planezi deasupra ierbii. Uite, e simplu. Priveşte-mă. Uiii…!

— Haha, pare tare. Fac şi eu!

— Fă şi tu.

— Îmi strâng aripile şi cad pe vânt. Ha, tare. Şi acum planez.

— Nu uita să strigi „Uiii…!”

— Uiii…!

— Hahaha, gâză ciudată.

— Hahaha, şi tu.

Încinse de soarele pe care nu-l mai văzuseră de atâta timp, cele două insecte se aşezară la umbra unei frunze mustind de viaţă.

— Mă gândeam.

— Da?

— Hihihi, ştiu e haios, să gândesc. Mi se mai întâmplă.

— Ha, ţi se mai întâmplă!

— Da… Uite, îţi dai seama, dacă majoritatea gâzelor ar fi ca noi două, atunci restul ar fi ciudate şi noi am fi normale. E o chestie de perspectivă până la urmă.

— Nu. Adică nu „nu” că nu ai dreptate. Ci „nu” că nu mi-ar plăcea. Ha! Cred că atunci aş vrea să fiu ca cele de acum, pentru a nu fi ca celelalte…

— Hai să ne vedem şi mâine.

— Ok. Pe mâine.

A doua zi soarele se miră de cele două insecte care se îndreptau spre el în zbor de dans ciudat.

— Hai să încercăm să atingem soarele! îi strigă ea.

— Haide! o acompanie el.

— Mai sus!

— Şi mai sus!

Şi, poate impresionat de sărutul lor nebun, soarele a luat hotărârea să nu le ardă aripile ci le-a lăsat să îl atingă şi să fugă înapoi pe pământ.

— Uau!

— Uau!

— Te voi răni până la urmă.

— Hai, măi…

— Aşa va fi. Sunt o gâză ciudată. Te voi răni.

— Ştii, de fapt îmi e frică mie să nu te rănesc. Dar nu crezi că vorbim prostii pentru această clipă?

— Aşa e, hai să tăcem.

Şi au tăcut ridicându-se din nou de la pământ devenind, pentru alte clipe, gâze nemuritoare pe aripi de soare.

Iar a treia zi două gâze ciudate dansau din nou cu complicele lor cald de pe cer. Şi în următoarea zi, şi în următoarea şi tot aşa, până în ziua în care, când una dintre ele s-a dat pe vântul venit din nou la joacă, cealaltă nu a prins-o în braţe la aterizare ci şi-a înfipt în ea dinţii şi ghearele pe care nimeni nu i le-ar fi bănuit. Şi începu să o sfâşie, treptat, încet, între strigătele de durere ale celeilalte gâze din care picau bucăţi de aripi frânte pe pământ. Iar, apoi, uitându-se în jos la gâza pe care soarele nu îndrăznise atâtea zile să o ardă, începu să plângă:

— Ţi-am spus că te voi răni… Sunt o gâză ciudată!

21. Regele

(din volumul „Nopţi de Vamă 3”)

Situaţia în ţară devenea din ce în ce mai nasoală, aşa că am considerat că prezenţa mea la palat este cât se poate de necesară, chiar dacă nu primisem nicio invitaţie oficială. Până la urmă puteam să uzez de calitatea de prieten vechi al regelui, ba chiar trebuia să fac acest lucru!

Ce m-a surprins de la început a fost zâmbetul portarului. Pentru cine cunoaşte acest stup cu regulile lui bine definite, care este Palatul Regal, ar fi ştiut că poţi să îţi dai seama în ce ape se scaldă regele încă de la uşă, văzând care sunt apele în care pluteşte cel care ţi le deschide. Era o lume mică, având în centrul ei ca o lumină călăuzitoare pe vechiul meu prieten din copilărie şi orice emoţie avea el se reflecta imediat în comportamentul şi atitudinea tuturor celorlalţi, de parcă ar fi fost înconjurat tot timpul de zeci de oglinzi umane.

Aşa, cum am spus, portarul zâmbea larg, vesel. La fel şi pajul care m-a condus pe culoare – le cunoşteam foarte bine, dar protocolul era protocol. Chiar mi-a spus şi câteva bancuri destul de bune.

Deja, parcă, mă simţeam şi eu mai bine. Se pare că aveam motive să fiu optimist. Pentru că, vă rog să mă credeţi, venisem destul de speriat. Vă daţi seama, la ce se întâmpla în ţară: capitala plină de demonstraţii, băncile şi întreprinderile care

dăduseră faliment pe capete, trupele străine care intraseră în nord, magazinele goale, mizeria de peste tot…

Să n-am ambiţie dacă regele nu are bujori în obrăjori, cum s-ar zice!

— Ce bine arătaţi, maiestate! îi zâmbesc eu.

— Mă simt de milioane, dragul meu Manesatti, îmi mărturisi. Ai sosit perfect…

Bun, ştiam eu că făcusem bine că nu mai aşteptasem o invitaţie oficială, situaţia din ţară trebuia să îi aducă lângă rege pe toţi cei care puteau să îl ajute!

— Tocmai aveam chef de o partidă de biliard şi, închipuie-ţi, dintre toţi hulubeţii ăştia de miniştri şi servitori niciunul nu este ca tine!

Oare glumeşte?

— Biliard? Acum? mă bâlbâii eu.

— Da. Da. Vai, ce chef aveam! Hai, hai.

Aşa că l-am urmat în sala de jocuri.

— Serveşte-te cu ce vrei, îmi făcu el semn către bar, în timp ce aranja bilele în formaţie.

— Maiestate, sigur totul este ok? nu mă pot abţine să nu întreb.

— Perfect, cum nu se poate mai bine! şi demonstră acest lucru, spărgând formaţia de bile cu o lovitură de zile mari.

— Dar falimentele, invazia, problemele…

— Am rezolvat! mă informă vesel, băgând cu precizie bilă după bilă.

Sincer, îmi venea să ţopăi de fericire. Nici nu ştiţi ce îngrijorat am fost, chiar mă gândisem să îi iau pe cei mici şi pe ai mei şi să ne ducem pentru un timp la ţară, pentru orice eventualitate.

— Da, am rezolvat, continuă mulţumit de sine, faţă în faţă doar cu bila neagră. îl ştii pe Aridarci…

— Ministrul de finanţe…

— Fostul ministru de finanţe. Un plicticos paranoic! Cu un prost obicei de ceva timp să îmi tot spună în fiecare dimineaţă că statul e în faliment, că nu mai avem bani la buget, că nu se mai pot plăti pensiile, salariile şi alte alea. Mă nenorocea, ajunsesem să nu mai pot să mănânc, îmi era groază să mă mai trezesc dimineaţa, sincer! Iar urma să îmi spună toate nenorocirile pământului…

— Şi cum ai rezolvat?

— L-am dat afară! îmi zâmbi, băgând şi bila neagră în colţul ei.

Nici nu apucasem să dau vreo lovitură, dar, oricum, numai la biliard nu îmi stătea gândul…

— Păi?

— Da. Să vezi ce bune sunt soluţiile radicale. Acum mănânc la micul dejun cât şapte! adevărul că se vedea, era mai plinuţ bine de când îl văzusem ultima oară, acum câteva săptămâni.

— Şi războiul? fac eu neîncrezător.

— Aceeaşi soluţie: l-am dat afară pe Maschegiani de la Ministerul Apărării! Doamne, prietene, cum de nu mi-au dat prin cap mai devreme aceste soluţii radicale. Dacă ai şti ce chin a fost pe mine ultima perioadă! Hai să îţi acord revanşa, sparge tu.

— Păi şi grevele?…

— L-am concediat pe Ducatti de la muncă, acesta oricum mă enerva că era veşnic răcit şi îşi sufla nasul din cinci în cinci minute…

— Nenorocirea de pe râul Binsoni?

— Am dat-o afară pe Amarilia de la mediu, devenise incredibil de stresantă: bani, bani, are nevoie de bani pentru râul ăla! Vai, prietene, dacă ai şti ce linişte e şi ce bine mă simt acum! Am scos şi toate televizoarele din palat, am pus să se facă un maldăr din ele în curte şi le-am dat foc cu mâna mea!

Să vezi ce pocneau, niciodată nu am ştiut că pocnesc aşa, când ard…

Am lovit atât de anemic bilele că nu intră nici măcar una.

— Şi uite aşa s-a rezolvat totul! Pe bune Manesatti, nu ştiu ce e cu tine astăzi, joci prost, nu prea eşti în apele tale…

Am plecat la ţară, aşa cum avusesem planul iniţial şi m-am întors abia după ce se liniştiseră lucrurile. A trebuit să îmi găsesc o altă casă în capitală, a mea arsese odată cu tot Centrul şi Palatul Regal. Cel care mi-a închiriat-o fusese pe timpul evenimentelor în oraş, aşa că îmi putu spune, şoptit, cum s-a petrecut finalul:

— Da domnule Manesatti, un curajos ca regii din vechime! Ca Alberto cel Mare, ce mai! Când au intrat la el, regele, cică, juca liniştit biliard! Totul ardea înjur, ultimii loialişti încercau să apere palatul, gara şi unitatea militară de sus din deal… Lupte mari, împuşcături, nebunie, moarte, nici nu vă închipuiţi dacă nu aţi fi fost aici! Şi el le-a spus, curajos şi zeflemitor: „Ce căutaţi, domnilor, aici?”. Un adevărat rege! A reuşit, cică, să îi scoată chiar un ochi cu tacul, unuia dintre cei care l-au înjunghiat!

Un erou!

„Un prost”, îmi venea mie să îi spun… Dar măcar atât îi datoram tovarăşului meu de joacă din copilărie, să tac. Cum am tăcut de fiecare dată când am auzit, sub crunta ocupaţie care a urmat, baladele care preamăreau curajul şi inteligenţa vechiului meu prieten, regele…

22. Puştiul

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

— Îţi dai seama ce mişto e să copilăreşti în Vamă?

— Oricum, e super să fii copil acum oriunde. Am intrat de curiozitate într-o din asta de jucării, să vezi acolo tot felul de chestii!

— Da. Nu zic nu. Păi eu când eram mic auzisem că în America ar fi canale de televizor cu tot felul de programe specializate, inclusiv numai cu desene animate. Stăteam şi mă gândeam în fiecare seară: „Mamă, cum ar fi să ai aşa ceva!”. Dar nu mă refeream numai la asta. Mă gândeam mai ales să fii copil în Vamă, îţi dai seama ce tare. Uită-te, de exemplu, la puştiul ăla.

Puştiul la care se referise era un zgâmboi ars de soare care chinuia o bâzdâganie ciudată, un skateboard format din două plăci unite în capăt pe o roată şi având un ghidon. îl împingea, lua viteză şi apoi se punea cu câte un picior pe fiecare dintre plăci şi striga din toţi bojocii:

— Sunt Aragom! La o parte! Vum! Vum!

„Vum”-urile se vedea că le încearcă foarte fioroase, probabil în locul zgomotului făcut de cavalcada care ataca oastea de orei.

— Cum îi spune măi la chestia aia cu care te dai? îl întrebă curios unul dintre cei doi.

— „Fără milă! Pentru că nici voi nu veţi avea parte de ea!” strigă puştiul pe post de răspuns şi, în mijlocul aceloraşi „vum”-uri înfricoşătoare, îşi puse în mişcare tiriboanţa încercând să se depărteze.

Iniţiativa lui fu însă contracarată momentan de glasul plângăreţo-rugător al altui zgâmboi:

— Hai, mă. Lasă-mi-o şi mie să mă dau!

— Încă o tură, până la Piraţi! Sunt Aragom! urlă călăreţul tărăboanţei fugind cu ea printre „vum”-uri.

— Hahaha, izbucniră în râs cei doi când văzură mutra dezamăgită a celui de-al doilea băiat şi fuga primului.

— Şmecher puştiul!

— Da, şmecher.

La aceeaşi concluzie vor ajunge peste câteva ore şi nişte turişti care stăteau la coadă la unul din barurile dinspre stradă. Puştiul, fără tiriboanţă dar cu doi tovarăşi, tocmai tropăia în picioarele goale pe cimentul încins – of, da, ciment în Vamă. Se aruncară pe cele două frigidere de îngheţată iar cel mai alb dintre ei deschise hotărât unul, pe când vânzătorul striga la el impacientat:

— Mihu! Doar una!

— Nu, două, îl contrazise el în timp ce trebăluia printre îngheţate.

— Vorbeşte cu taică-tău! Mi-a spus că ai voie doar una.

— Hai, Mihu, îl îndemna, însă, stăruitor micul nostru erou. Hai că te descurci tu cu taică-tău. Hai că, la schimb, te învăţ să înoţi ca fluturele.

Iar puştiul fu convingător, căci în curând, în urma celor trei fugari şi a prăzii lor înhăţată din container, se auzeau strigătele vânzătorului:

— Mihu! Măi! înapoi! O să se supere taică-tău!

De aici şi concluzia celor de la coadă cu:

— Şmecher puştiul!

De altfel, poate chiar era şmecher puştiul, pentru că a doua zi asta era concluzia şi altora. De exemplu, a unuia dintre vânzătorii de la un magazin de pe

Principală, după ce fusese potopit de întrebările zgâmboiului care dorea să cunoască ce este fiecare lucru din stand şi ce face, ba şi ce vânzare are, de unde e vânzătorul şi alte chestii. Şi se lansa şi în comentarii personale, foarte haioase prin tonul lor convins venit din partea unui omuleţ vesel de juma de metru:

— Nu o să vinzi chestia aia nici într-o mie de ani. Poate în Mangalia, dar aici în Vamă nu… La televizor minte. E clar… în politică sunt numai hoţi… Cel mai tare film din lume e Stăpânul inelelor…

Şi apoi revenea la partea cu întrebările:

— Tu eşti roacker? De ce nu te tunzi? Nu ţi-e cald?

— Păi, uite, îi răspunse râzând vânzătorul, în Stăpânul inelelor de care personaj îţi place cel mai mult?

— Aragom!

— Şi nu ai văzut că şi el avea părul lung? Aşa aveau cavalerii, cum au rockerii acum…

— Nuu, roackerii sunt proşti, îi dădu cu tifla puştiul şi o luă la goană spre alt loc.

Chiar dacă ar fi trebuit să se supere, vânzătorul nu făcu asta pentru că i se părea super amuzant puştiul. De altfel, asta le spunea, mai târziu, şi unor prieteni, adăugând:

— Tare puştiul. Cred că îşi spune cuvântul faptul că îşi petrece copilăria printre atâţia oameni veniţi de peste tot. Eu nu eram în niciun caz aşa înfipt la vârsta lui. Ha! Dar uite-l pe băiatul de care vă spun, le arătă zgâmboiul care tocmai trecea în fugă pe stradă.

Din spatele micului nostru erou o altă umbră fugară striga:

— Mi-ai promis că îmi arăţi cum e fluturele! Hai la apă!

— Mihu, tocmai vin de la piscină. Mâine, mâine!

Aşa că, pe când unii turişti încă mai comentau despre el, băiatul intră la el în curte şi deschise uşa unei case dărăpănate care contrasta cu vilele crescute triumfătoare în tot satul. Intră, dar aproape instantaneu şi ieşi, urmat de un strigăt de „Afară, dracule!” şi având întipărit pe unul dintre obraji urmele roşii ale unei palme zdravene.

Fără să mai spună nimic o luă pe stradă, unde, unul dintre vecinii care stăteau la poartă îi spuse râzând:

— Ce bă, iar o fute unul pe jarteaua de mă-ta? Bă, unde fugi?

Puştiul nu se opri până nu îl găsi pe tovarăşul său cu tiriboanţa, pe care i-o „împrumută”, în ciuda protestelor acestuia, şi începu să se dea pe strada principală printre turiştii care abia aveau loc să se ferească din calea lui.

— Sunt Aragom! Armată a oamenilor, la atac! Vum! Vum!

23. Te iubesc

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

Ok, cred că asta e cea mai penibilă fază care am văzut-o pană acu. Sabin, îmbrăcat cu tricoiu pe care stă postat cu litere de-o schioapă – roşu pe alb încă – „O iubesc pe Ioana”. A, şi când dau noroc cu el văd că are tatuat pe tot braţul „Sabin & Ioana = Iove”.

Aşa că revin la ce am zis la începutul frazei, şterg şi spun hotărât, fazerul cu tatuajul e cea mai penibilă fază care am văzut-o pană acu.

— Salve man, îi scutur mâna încercând să nu privesc ostentativ spre literele albastre de pe ea.

— Ahoi-ahoi.

— Bună, spuse încet şi Ioana, normal stânjenită de aşa om-panou publicitar declarativ lângă.

— Bună, îi răspund şi eu, încercând să îi transmit că o înţeleg printr-un semn cu ochiul.

— Bună a tutti, interveni şi draga mea Ada, şoptindu-mi printr-un cot aplicat tactic în ficat să mă uit spre tatuaj.

— A, oameni buni, nu ştiu dacă v-am spus, trecu la confidenţe Sabin, dar o iubesc rău-rău pe Ioana!

Pauză-gol-lipsă, ce mama mă-sii să zic, decât să trec aceste cuvinte pe locul întâi la situaţii penibile în care mă aflu. Mamă, nea clasamentule, dar evoluezi, nu glumă, mai ales că omul continuă cu patos:

— Nu cred că pot să stau o clipă fără ea. Efectiv, simt că mă împlineşte, că este destinul meu. Voi doi nu credeţi în destin?

Eu şi Ada dăm din cap pentru că suntem în pană de inspiraţie de alt răspuns. Mai că l-aş lua pe om la o şoptealã la ureche să îi spun că îl înţeleg, de, om îs, şi am mai zis şi simţit poate şi eu chestiuni din astea, dar parcă merg mai bine fără martori. Numai că nu apuc, pentru că Sabin deja începe să se urce cu săruturi pe prietena lui, aşa că noi, oameni civilizaţi ne pornim pe admirat frumosul cieriu de deasupra.

A, şi urmă faza care urcă direct pe fotoliul de loc prim, detronă fără problemă pe cele mai de sus.

Îi sună omului telefonul, dar ce melodie credeţi că avea? Melodie, vorba vine, că era vocea lui înregistrată spunând „O iubesc pe Ioana. O iubesc. O, Ioana!”. Săraca fată nu-i de mirare că-i în proces de aruncat în jur priviri amărâte, eu deja i-aş fi pompat două trei genţi în căpăţâna aia creaţă a lui, dar nu mă bag cu astfel de sfaturi, e treaba lor.

OMG, fiţi antenă ce perorează în telefon:

— Da, vreau să fi e soţia mea, vreau să îmi petrec restul zilelor cu Ioana. Mi-aş dori să ia un avion numai cu ea, în speranţa că poate o să se întâmple un accident şi o să rămânem singuri pe o insulă pustie. Nu, mama, nu sunt nebun. O iubesc ca un nebun...

Te-ai gândit vreodată că omul are o mare greşeală de design, respectiv că poate să îşi închidă doar ochii şi nu urechile? Nu? Eu cam asta gândesc acu. Probabil că şi

Ada, pentru că văd că a dat-o pe chicotit. Asta pe când Ioana aruncă priviri în căutarea găurii de intrat în pământ.

— Mă scuzaţi, dar trebuie să plec cinci minute, ne comunică Sabin după terminarea convorbirii. Revin cât pot de repede dragă, adăugă el pupând-o apăsat pe Ioana.

— Du-te, man, take your time, îi spun eu bucuros de finalizarea măcar pentru 300 de secunde a fazerelor.

Şi, pe când omul a dispărut şi eu încep să cad într-o bruscă chemare mistică manifestată prin cruci peste cruci, Ioana ne spuse aproape plângând:

— Nu mai pot!

O înţeleg, săraca.

— Nu mă iubeşte!

Şi pe când mă gândeam că ar fi bine să dau o fugă pană la o secţie să îmi fac permis de port armă pentru a putea achiziţiona un pistol şi să mi-l descarc în capul ăsta care nu mai poate nici ţine ritmul cu întronările şi detronările de fazere, Ada mea completă tristă:

— Da, dragă, te înţeleg perfect.

24. Pantofii

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

Când era mică îi plăcuse foarte mult povestea vrăjitorului din Oz. De multe ori, când afară se înnora şi începea o furtună cu fulgere şi tunete, spre deosebire de celelalte fetiţe de vârsta ei, nu se ascundea speriată prin cine ştie ce colţ al casei ci spera că vântul care bate nebun în geamul închis se va burzului o dată cu o forţă imensă, deschizând geamul şi ducând-o în zbor într-un loc magic unde ar da peste prieteni extraordinari şi ar avea aventuri peste aventuri. Nu povestise nimănui aceste dorinţe pentru că, ceilalţi, normal că ar fi făcut mişto de ea, neînţelegători. Acum, când îşi amintea de acea copilă ce stătea la fereastra udă de ploaie cu ochii larg deschişi, dar care nu vedeau furtuna de afară, ci castele, câmpii cu maci şi cărări de aur, zâmbea chiar şi ea un pic ruşinată. Dar, înainte de a adormi, mai zbura din când în când spre astfel de locuri, intrând pe nesimţite în lumea visului…

Stăteau în vitrina frumos aranjată, puşi parcă acolo special pentru ea. Nu erau cei aşezaţi chiar în centru, ci undeva mai la dreapta, dar încă din primul moment când văzuse tot ansamblul, îşi dăduse seama că aceştia sunt cei care îi plac. Nu putea defini exact ce o entuziasmase aşa la ei, dar era clar că trebuiau să fie noii ei pantofi. Mai că îi venea să ţopăie de bucurie, doar se făceau trei săptămâni de când umbla după încălţări şi nu găsise decât dureri de picioare, nervi şi pierdere de timp. Încercă totuşi să se tempereze, dacă nu aveau numărul ei? Dacă, atunci când îi

pune în picioare, ceva nu este în regulă? Ok, cu inima bătându-i la galop de emoţie intră în magazin şi îi ceru pentru probă. Când îi încălţă iar o apucă ţopăitul în gând: parcă erau făcuţi special pentru ea! Super! Super!

— Cât costă? întrebă veselă.

Peste un minut era afară din magazin cu ochii aproape în lacrimi şi cu sacoşa goală. Doamne, cum să dea atâta pe o pereche de pantofi? Nici măcar nu avea atâţia bani iar să fi spus asta mamei clar că nu ar fi avut nicio şansă să o facă să înţeleagă. Fir-ar…

A doua zi trecu, se păcăli singură că întâmplător, prin faţa aceleiaşi vitrine. Pantofii îi făceau cu ochiul din locul unde îi văzuse şi ieri, dar nu avea ce face decât să-i privească. Fucking-damn!

Şi uite aşa îşi făcu obiceiul să treacă în fiecare zi după ore pe acolo, de fiecare dată cu frica în suflet că cineva i-a cumpărat şi cu gândurile zburându-i în toate direcţiile pentru a găsi o soluţie problemei.

Laur, prietenul ei, căruia îi povestise, încercă să o convingă să renunţe, ba apelând la raţiunea ei, ba glumind pe seama pantofi lor. Sor-sa fusese mai înţelegătoare, însă şi ea admise că nu se punea problema ca mama să fie de acord.

Pană la urmă găsi soluţia: era un obicei ca la sfârşitul clasei a XII-a să aibă loc o paradă a celor care o terminau cu liceul, îmbrăcaţi într-o costumaţie specială. Acum se alesese ca aceasta să fie cea caracteristică anilor ’20, iar bineînţeles că hainele trebuiau făcute pe comandă şi costau destul. Aici interveni norocul, colega sa de bancă era pasionată de design şi croitorie aşa că îşi făcuseră împreună planul să facă manual îmbrăcămintea iar părinţilor să le spună că au cumpărat-o. Astfel putea să pună deoparte şi banii pentru pantofi. Bine, dacă nu o dădeau în bară cu croitoria. Şi nu au dat-o.

În dimineaţa când s-a dus să îi cumpere era foarte speriată. Mergând după regula lui Murphy era clar că nu îi va găsi şi că, probabil, tocmai cu o seară în urmă au fost vânduţi. Numai că nu a fost aşa, ci iată că se întoarse acasă triumfătoare cu ei.

Seara şi i-a pus în picioare şi se plimbă de acolo în acolo fără să-şi găsească astâmpărul. Se simţea ca Dorothy, încălţată cu pantofii fermecaţi care, dacă îi lovea unul de altul, te duceau prin aer unde voiai să ajungi.

La bac totul ieşi super, ba chiar începu să creadă că o parte din „vină” o purtau şi noile ei achiziţii.

La mate, unde era clar varză şi avea nevoie de şansă belea, s-a încălţat cu ei şi avu parte de o comisie mai mult decât înţelegătoare. Unul dintre cei doi profi era beatmen forever şi nu se mişca de la catedră unde dormita, iar profa era super binevoitoare, fi-su fiind în gaşcă cu mai mulţi din clasă. Aşa că se putea copia la

greu.

La fac, la examen bineînţeles că s-a dus tot încălţată cu ei, la fel şi atunci când s-au afişat rezultate, şi cine credeţi că era pe lista cu locurile la buget? Ea, bineînţeles.

Vara care a urmat a fost una de neuitat. Mare, munte, bairame wild cu prietenii, dar şi neînţelegeri şi, până la urmă, despărţire de Laur, certuri cu părinţii etc.

La deschidere la fac bineînţeles că era în aceiaşi pantofi norocoşi. Şi nu s-a dovedit degeaba pentru că dădu peste nişte colegi absolut marfa care promiteau trei ani, cel puţin pe partea asta, destul de super.

La balul bobocilor stătu o grămadă până să îşi aleagă cu ce să se îmbrace. Cu încălţatul alegerea era evidentă şi simplă. Şi iată că iar îi purtă noroc căci, surpriză, se pomeni pe la două noaptea pe o terasă lângă discotecă ascultând, îndrăgostită nebuneşte, un băiat apărut de niciunde cum îi povesteşte tot felul de nimicuri. Chiar se speriase după Laur că nu va mai fi în stare să mai simtă aşa ceva pentru un altul şi iată că acum se ducea spre casă, la 6 dimineaţa, cu un zâmbet agăţat pe buze şi cu fluturaşi alergând nebuni în stoluri din creştetul capului şi până la degetele picioarelor.

Pe urmă, a doua zi statul cu emoţii, întrebările fugindu-i prin cap: „Mă sună? Nu mă sună?”. Şi seara telefonul, iar, apoi, vineri prima întâlnire. Iar grăma’ în faţa oglinzii pentru a vedea cu ce se îmbracă, iar bineînţeles în picioare, în pofida frigului de afară, pantofii ei norocoşi.

Veni ziua ei. Douăzeci de ani! Altă dată i s-ar fi părut o cifră impresionantă, acum însă se simţea plină de viaţă. În pofida problemelor din prima sesiune, a certurilor cu părinţii, cu sor-sa ba şi cu Vali, noul ei prieten, care la fel ca toţi ceilalţi nu îi înţelegea de multe ori visele, dorinţele, trăirile. Intrun fel de asta se şi răcise de Laur dacă stătea să se gândească bine. Totuşi, va fi o zi frumoasă, iar seara o petrecere de o să facă vecinii să cheme poliţia.

O dată cu căderea întunericului muzica răsuna în toată casa, părinţii se duseseră la unchi, iar prietenii stăteau agăţaţi de sticle de bere sau pahare de vin. În bucătărie se trecuse pe discuţii absolut filosofice, în dormitor se intra şi ieşea numai în cuplu, iar în sufragerie câţiva ascultau muzica întinşi pe jos iar alţii dănţuiau în ritmul playlistului. Pe balcon, împreună cu Vali şi doar cei mai apropiaţi dintre prietenii săi, se pregăteau să facă din Maria procurată din timp pentru această ocazie câteva jointuri. Acestea, odată rulate, începură să circule între ei. Bineînţeles, spre exasperarea ei, cu excepţia lui Vali care refuzase şi cu alte ocazii iarba. Spunea, ca să-l citeze exact: „Nu am nevoie de asta ca să zbor, închid ochii şi pot face asta şi singur”. Blabla. Probabil că îi era frică să nu îşi piardă controlul sau din cine ştie ce alt motiv. Oricum, nu avea niciun chef acum să mai analizeze asta, mai ales că treptat, o dată cu fumul ce îi intra în plămâni în inimă şi creier i se instaura un sentiment de detaşare şi nepăsare.

— Ştiţi că Herodot povesteşte că atunci când a ajuns în Moesia, ştiţi actuala Dobroge, a văzut că geţii făceau la bairame câte o colibă în care bărbaţii satului intrau, închideau uşa, încingeau nişte pietre şi puneau cânepă pe ele, auzi pe unul dintre prieteni povestind. Şi Strabon spunea despre daci că sunt cei care călătoresc pe nori de cânepă…

„Sunt fericit şi mă simt bine/Sensul vieţii l-am descoperit/întâlnindu-te pe tine…” se auzeau Ţapinarii cântând din sufragerie.

Semiatentă la aceste cuvinte şi muzică, începu să remarce vântul care începuse să bată din ce în ce mai tare. El îi aducea aminte de copila din faţa ferestrei închise şi lovită ritmic de degetele ploii, de tărâmul magic prin care colindase de atâtea ori. Zâmbi, mai că ar fi vrut să le povestească şi celorlalţi dar era sigură că ar fi ras de ea, aşa că se refugie singură în spatele ochilor săi larg deschişi.

Plutea spre tărâmul ei, dusă de vânt… îi veni o idee, alergă la debara, luă de acolo pantofii şi se întoarse cu ei pe balcon. Se sprijini de balustradă şi, cu o mişcare bruscă, îi aruncă înspre norii ce treceau întunecaţi pe cerul nopţii.

— Zburaţi! le strigă.

Ceilalţi erau prea absorbiţi în alte chestii pentru a vedea ce se întâmplase. De altfel, se bucura de asta, pentru că nu voia să le explice.

„Ideea mi-a venit citind o poezie/în care o albinămi dă răspunsul/Restul e fantezie”… continuau Ţapinarii.

Se aşeză pe bancă şi adormi…

Dimineaţă se trezi la ea în cameră. Nu mai ţinea minte cum ajunsese acolo, dar nu era ceva important. Sandra, una dintre prietene, care se pare că dormise lângă ea, îi povesti cam ce se mai întâmplase de când ea adormise. Cică Vali plecase nervos imediat după, bleah ducă-se, ceilalţi se căraseră treptat, părinţii veniseră de dimineaţă şi făcuseră ceva scandal văzând dezastrul din casă, las că se descurcă ea cu ei… Deodată, îi reveni în minte cum aruncase pantofii. Fuck! Fuck! Fuck!

Aproape că îşi trase pe ea în loc de bluză pantalonii, dar în câteva secunde sărea în nişte papuci şi alergă înnebunită pe scări. Ajunsă în spatele blocului începu să îi caute în toate părţile însă nu îi găsi. Urcă absolut devastată, îi venea să ţipe: „Doamne, ce proastă am fost! Ce am gândit?”. Maică-sa dădu să se ia de ea cu privire la halul în care era casa, însă văzând-o cum era o întrebă mai întâi ce are. Ce să-i răspundă? Se duse, alergând, la ea în cameră şi luă o pernă în braţe plângând. Pantofii ei, pantofii ei care o făceau să zboare, care îi purtau noroc. Şi se simţea atât de singură, cui să-i spună şi să o înţeleagă?

Mai pe la prânz o sună Vali şi ăsta începu să îi scoată ochii cu faza cu iarba. Numai de asta nu avea nevoie acum. Ba, la un moment dat, nu se mai putu stăpâni şi îi

spuse că i-a ajuns şi că ar fi bine să se despartă.

Seara se întâlni cu Vali în faţa blocului pentru a-i da acestuia ce lucruri avea el pe la ea şi a lua de la el pe ale ei. În orele ce trecuse de la discuţia la telefon tot pendulase dacă nu ar fi mai bine să continue, dar pană la urmă se hotărî că oricum era mai bine să se despartă, aşa poate va găsi pe altcineva care, în sfârşit, să o înţeleagă.

Schimbară sacoşele şi urcă. Super zi avusese! Se despărţise de prieten, ceartă cu ai ei şi îşi pierduse pantofii, se aruncă în pat tremurând. Se zice că, atunci când te simţi singur, ţi-e frig, iar ea simţea că îngheaţă. Îşi trase plapuma peste ea şi strânse la piept sacoşa. Se calmă treptat şi începu să scoată lucrurile din ea. Două CD-uri, periuţa de dinţi, un pieptene, două bluze şi… pantofii cu un bilet pe care scrie: „Ştiu că ţii la ei”.

25. Dorinţele

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

„Dorinţele se pot îndeplini?” scrisese Lucia la status pe facebook. Şi comută şi opţiunea pe avizarea obligatorie a comentariilor înainte de postare. Nu voia să primească vreun răspuns. Era întrebarea ei retorică şi supărată, aşa că: fără niciun comment!

— Hai, miss, în Club A! suna vocea entuziastrugătoare a lui Nico.

— Nu ştiu, miss, ce să zic, nu prea am chef azi.

— Hai, miss, „n-am chef azi”? Lasă-l pe Chirilă şi hai că am convins-o şi pe Magda. Ne ducem toate cele trei muşchetare!

— Bine, miss… oricum nu prea ai cum să rezişti asaltului micuţei Nico şi apoi poate era mai bine decât să stea la ea în cameră şi să patruleze în gol pe net. Dar vreau doar să dansez!

La intrare, coada te întâmpina veselă şi dătătoare de informaţii privind înghesuiala dinăuntru. Om lângă persoană, mişcări în grup şi pe culoare care ba dispăreau, ba apăreau în adevărate şuvoaie dansante. Necunoscuţi zâmbind şi spunând ei ştiu ce la ei ştiu cui…

— Miss, nu mai fa mutra asta de parcă zici că intri în examen la civil.

— Ţi-am spus, miss, în seara asta nu prea sunt în formă. Şi chiar nu vreau să mă trezesc cu vreunul că trage de mine. Vedeţi, nu vă depărtaţi dacă vă strig un S.O.S.

— Fără grijă, o aprobă râzând Magda şi se aruncă în amestecul uman ce fremăta pe ring.

De ce oare am venit? se întrebă în timp ce se mişca în ritmul boxelor. Mamă, ce călcare în picioare! Ba, uite şi la ăla cum se bagă în mine, da, frate, m-am prins, ok.

— Miss, haideţi mai încolo, pare mai liber.

A, bravo, genial, acum sunt exact pe curentul spre toalete. Ha, tare, scap de dracu' şi dau de tătâne-său, uite-i pe ăştia doi, Doamne, oare îşi dau seama cât de ciudaţi sunt? Dar nu trebuie să zâmbesc că m-am ars, vor crede că sunt haioşi şi nu mai scap de ei. Fir-ar, vreau doar să dansez.

Melodie după melodie, mişcare lângă mişcare, o vorbă acolo, o tequilla fugită după o bere, clubul se dădea peste cap în vraja obişnuită. Grupul fetelor, împins, tras, spart şi refăcut deveni centru a mai multor cercuri de ochi şi atenţii. Nico – păi normal ea – deja se înfipsese şi la schimburi de taclale. Aşa că veni şi inevitabilul:

— Miss 1, miss 2 şi miss 3, Andrei, Plebea şi Morty, dacă am înţeles bine…

Gata, acum că tot s-au şi prezentat, Lucia permută spre atenţie sporită. Plus spre arta de a refuza mersul prea departe fără a jigni.

— Am înţeles că eşti la drept, îi strigă pentru a se face auzit Andrei.

— Da, răspunse ea în timp ce îi ridică zâmbind mâna ce cobora prea hai-hui.

— Am făcut şi eu doar un an la drept, pe urmă miam dat seama că nu e de mine şi m-am mutat la conta la ASE, îşi începu povestea vieţii tipul. Acu…

Fata nu prea îl auzea decât din trei în cinşpe. Şi, oricum, ea venise doar să danseze…

Celelalte două muşchetare ajunseseră într-un separeu vorbind cu cei trei, pe când ea dansa singură în mijlocul unui mol format lângă scenă. Se gândea la ce scrisese la status. Mda, pune şi ea întrebări stupide pe fb. Să nu uite să-l şteargă atunci când ajunge acasă. Aoleu, şi poate că ar fi fost mai bine să se ducă şi ea mai aproape de fete, nu de alta, dar dacă apărea unul mai insistent să poată să le bipuiască de salvare. Sau şi mai bine, să ia un taxi şi să plece, oricum se cam plictisise. Da. Un ultim dans şi asta va face.

Tipul care o invitase la acest dans era mai tăcut decât ceilalţi. Foarte bine, pentru că îi plăcea melodia şi aşa putea să îi asculte versurile. „Kiss me out of the bearded barley/Nightly, beside the green, green grass/Swing, swing, swing the spinning step/You wear those shoes and I will wear that dress. /Oh, kiss me…" se roteau în spatele ochilor ei. Şi, fuck, îşi dădu seama abia când buzele lui deja le atingea pe ale ei că el luase mesajul cam la propriu iar ea nu fusese atentă la preîntâmpinare…

Acasă, www.facebook.com. Conectare. E-mail: lucia2050 @@yahoo.com. Parola: floaredecolt. Login. Status: „Dorinţele se pot îndeplini?", tastă răspunsul ţipând „DA!!!"

26. La Piraţi

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

— Bună dragă. Ştii unde sunt? La Piraţi. Da. În Vamă. Acum m-am pus la masă. Da, stau cu o tipă beton, halim câteva beroase şi apoi o fut până mâine dimineaţă. Hai, pa!

Prima victimă a Monicăi fii telefonul mobil care nu rezistă la ciocnirea cu peretele camerei. Apoi urmă primul lucru care făcea şi zgomot atunci când se spărgea, un monitor vechi care zăcea acolo pe birou din alte timpuri.

— Iul. Bună. Mona la telefon. Da, te sun de pe fix, am ceva probleme cu mobilul… Ce faci în noaptea asta? Nu Iron, mă gândeam Piraţi… Da, în Vamă nu Bucureşti… Come on! Come on!… Cât mai repede cu atât mai bine… Ha! Sigur, în zece minute sunt la tine. Te pup.

„We re all living în America, / Coca-Cola, Wonderbra…” o acompaniau la căşti Rammstein în timp ce alerga spre un taxi.

La Obor, Iulian râzând îi făcu semn de lângă motor:

— Dragă Mona, nebună ca întotdeauna!

— Nu ştii nici pe jumătate…

— Dar, Sorin nu vine şi el?

— Nu. Apropo, în cât timp crezi că ajungem?

— M-am uitat pe net şi ăştia spun că s-ar putea să plouă, aşa că o să mergem mai pâş-pâş. Cred ca în 4 – 5 ore spargem prima bere în Vamă.

— Iul, îţi promit că dacă ajungi în 2 ore juma o să îţi ofer o noapte pe care nu o să o uiţi, iar ca avans îl sărută apăsat.

Se pare că promisiunea valora aur curat pentru că tipul nu pierdu timpul. Îşi puse casca, îi înmână şi ei una şi acceleră spre autostradă. Afară fulgerele jucau undeva în depărtare peste blocurile gri ale Bucureştiului.

Cu Shadow-ul lui prinsese până atunci maxim 120. Clar a fost, însă, că în fix 2 ore şi jumătate cei doi zburau prin noapte pe podul de după Mangalia. Prin plină furtună.

Nu ştiu exact ce îşi închipuise Iulian, dar în niciun caz că o să dea nas în nas în Piraţi cu Sorin. La fel, habar n-am ce era în capul acestuia din urmă, dar nici el nu se aştepta ca nasul său să interacţioneze dintr-odată cu pumnul Monicăi picată de nicăieri. Singura chestie pe care apucă să o zică în timp ce se prăbuşea împreună cu banca pe care stătuse până atunci a fost un stupid:

— A!

Numai că, dezmeticindu-se şi ridicându-se, îi trase un dos de palmă care o trimise presto la pământ.

La boxe începu să-i acompanieze Mago de Oz cu Fiesta lor pagana. Nu o ştiţi? Mergeţi la Piraţi pe la două noaptea şi o să o auziţi sau daţi un search pe torente. Oricum, parcă dansând pe melodie, cei doi se aruncară unul spre altul ca două fiare sălbatice.

Cei care stătuseră la masă cu Sorin, inclusiv o brunetă cu părul lung care se trezise pe neaşteptate cu noua cucerire catapultată printre mese de o şatenă mică la stat dar cu pumnul greu, nu ştiau ce să zică. Singura lor reacţie a fost să se dea înlături pentru a nu îl urma şi ei la podea pe om.

— Un draft de ce o fi, îi comandă la bar lui lui Danny, unul dintre cei doi barmani.

Barmanul îi turnă calm în paharul de plastic, comunicându-i informativ:

— Vezi să nu te sprijini de aparat că te curentează.

Asta în timp ce Sorin tocmai îi aplica un croşeu de dreapta Monicăi întinzând-o pe una din mese, unde stătu doar câteva clipe pentru că masa hotărî să cedeze nervos şi se răsturnă la pământ în zgomot de sticle sparte.

„Ponte en pie /… A la fiesta pagana / En la hoguera hay de beber” continuau băieţii de la Mago.

— Eşti o mizerie de om, porcule! urlă Monica dintre sticlele decedate de pe jos.

— Căţea nebună! M-am săturat de tine! Mă auzi! Du-te în pizda mătii şi rămâi acolo!

— Vrei să te fuţi, nu? Cu ce, impotentul dracului! Cu ce, nenorocitule?!

— Ce spui, curvă dementă?! Dar cu ce te-am futut până acum mă?!!

Apropo, aţi văzut cum plouă la Piraţi atunci când e furtună afară? Stai la masă şi ai duşul montat chiar deasupra ta. Dar şi berea din pahar şi Priestul care povesteşte despre Nightlrawler! Şi dacă ai fost în noaptea aia în Piraţi ai fi văzut şi doi porcărindu-se în ultimul hal. Cu ură. Cu ură care curgea în privirile lor ce păreau nişte cuţite boante ce nu vor să omoare imediat ci să facă răni deschise până la os, până la nerv!

Oricum, ideea e că celălalt barman, Bulă, se sculă, la un moment dat, de la una din mese şi le explică gingaş, aruncându-i afară pe cei doi, că ar cam trebui să îşi rezolve problemele singuri în altă parte.

„Mother Tongue speaks to me / In the strongest way I ve ever seen…”, înainta playlistul. Cei doi se treziră pe străduţa din spatele Piraţilor. Ploaia se amesteca cu

întunericul şi ura dintre ei. Şi cu Alma mater…

„Gloria Antiga, volta a nos! Alma mater!”

Monica, peste Sorin, strângându-l de gât eu degetele transformate în gheare îi ţipă în ureche, sub ploaia rece:

— Te iubesc, porcu’ naibii!

— Te iubesc, nebună dementă, îi răcni şi el în timp ce degetele îi desfăceau cureaua de la pantaloni.

— Te iubesc, cretinule! urlă când îl simţi că intră în ea.

— Te iubesc atât de mult, nebuna mea, gemu şi el.

În Vamă turna cu lopata iar Moonspel cânta Alma mater la Piraţi.

27. Bătător de cuie

(din volumul „Nopţi de Vamă 3”)

Da domne, sunt diplomat bătător de cuie! Aşa scrie pe diploma de absolvire a cursului postuniversitar: „diplomat bătător de cuie”. Ştiu, e super haios, eu când aud de „diplomat” mă gândesc imediat la geanta diplomat, altceva nu-mi vine în gând. Iar „bătător de cuie”… Presupun că aveaţi şi voi la bloc bătător de covoare, chestia aia ca o poartă de metal, pe care puneai covoarele când trebuia să le baţi de praf… Dar, na, cum să ne zică? „înfigător de cuie”? Ar fi sunat ca numele unui personaj dintr-un film de groază…

Aşa, în sfârşit… Vă daţi seama câte bancuri facem noi înşine pe seama asta chiar din timpul celor doi ani de curs. Apoi, la muncă, printre ceilalţi bătători de cuie…

Eu am avut norocul să găsesc destul de repede un loc de muncă, într-o firmă de succes de bătut cuie. Avea chiar trei echipe şi eu am fost repartizat, după interviul obişnuit, la cea a lui Mircea Andrei. Un tip de treabă, cu experienţă în acest domeniu şi care ştia foarte bine toate chiţibuşurile pe care le presupune activitatea. El a fost cel care m-a îndrumat cu sfaturile lui, tot el a fost şi primul care mi-a dat cu ciocanul peste deget în timp ce băteam un cui împreună. Şi doare al dracu’! Credeţi-mă… Am văzut, efectiv, stele verzi, albastre, galbene şi roz, o adevărată panoplie de stele colorate, de parcă ai fi zis că mă nimerise în frunte şi nu peste degetul arătător… Iar deştul se răsculase total, trimitea spre creier valuri după valuri de cuţite dureroase…

— Hai, nu fii femeie! îmi spusese meşterul zâmbind. Aşa e la muncă.

Şi chiar avea dreptate. Nu trecu nici jumătate de zi şi mă pocni peste alt deget Adrian, a doua zi Mitru, pe urmă nici nu mai ţin minte care când…

Am plâns, cine nu recunoaşte că a făcut asta, după ce ia atâtea lovituri peste degete cu ciocanul, minte. Când nici nu mai ştii care dintre degete te doare mai mult, când totul în mintea ta este un calvar fără sfârşit, când munca a devenit un chin fără margini iar când ajungi acasă nu ştii cu ce să te oblojeşti mai întâi, cedezi. Trebuie, altfel înseamnă că ai probleme serioase de altă natură.

Nea Mircea – nici acum nu ştiu care îi este numele mic şi care cel de familie, dar ne-am obişnuit să-i spunem „Nea Mircea” – m-a găsit după câteva săptămâni, în spatele unor baloţi din depozit scâncind ca un copil. Nu vă spun ce ruşine m-a cuprins…

— Măi, tuturor ni se întâmplă aşa. Fii bărbat! a încercat el să mă încurajeze. A fi bărbat nu înseamnă doar să porţi pantaloni…

Şi, apoi, când m-am reîntors la bătut cuie, mi-a prins un ciocan peste unul dintre degetele care urla deja în suferinţă că am crezut că am să leşin pe loc…

Şi nu înţelegeam! Hai, durerea ca durerea, dă-o în mă-sa. Dar prostia… Că eram toţi bătători de cuie calificaţi, ori a mânui un ciocan astfel încât să nu-l loveşti pe celălalt înveţi din primul semestru la postuniversitară… Chiar se insistă în carte: „fii foarte atent să nu loveşti colegul peste degete…”. Şi atunci? Că, în rest, toţi colegii băieţi de zahăr. Râdeam cu ei, ieşeam la o bere împreună, ajungeam împreună la zilele de naştere, la botezuri, nunţi, alte ocazii, jucam fotbal de două ori pe săptămână într-o sală pe care o închiriasem… Şi, apoi, jap peste deşte! Ca să nu mai spun şi că stilul acesta de muncă numai productiv nu era… Am fi lucrat cu toţii mult mai eficient fără aceste lovituri.

Peste câteva luni am vrut să renunţ. Abia mai puteam să ţin ciocanul în mână, când potriveam un cui pe lemn inima îmi pompa înnebunită în aşteptarea loviturii, aproape că nu mai puteam să îmi închei nici nasturii de la cămaşă de durere, să mă leg la şireturile de la pantofi era un chin nesfârşit… Chiar şi nevastă-mea mi-a spus că mă înţelege şi să nu mă mai duc…

Dar ce să îi faci? Fiecare cu chemarea lui, mie îmi place să bat cuie, sunt bun la asta… Şi din ce auzeam că se întâmplă şi la celelalte echipe, nu se stătea mai pe roze nici acolo, ba pot spune chiar dimpotrivă, avusesem noroc că picasem la Nea Mircea… Ca să nu mai spun că este şi criză, poate că altădată, acum câţiva ani, aş fi avut curajul să las postul acesta şi să îmi caut altceva, dar vedeam atâţia care căutau, căutau şi nu găseau nimic…

Aşa că am rămas. Ba, la un moment dat, parcă m-am mai şi obişnuit niţel. A, stai să nu mă înţelegeţi greşit, durea în continuare, dar cu o idee mai estompat. Că aşa e omul se pare, se obişnuieşte cu orice… Dar, bineînţeles, degetele mi se cam deformaseră, erau mult mai plate decât înainte, mi se întăriseră…

Aaa, şi, nu pot să uit nici acum, când am dat şi eu cu ciocanul prima dată. Peste

degetul lui Mitra. A fost aproape instinctual, mai ales că Mitra avea şi un stil aparte de a lovi, exact unde era bătătura încă neînchisă de la o lovitură mai veche. Aşa că am dat cu sete. I s-au umflat ochii ca nişte baloane roşii şi a început să ţopăie urlând… Apoi, ca să vezi, de atunci nu a mai nimerit cu ciocanul pe degetele mele cum o tot făcuse, cel puţin de două ori pe zi. O mai scăpa el câteodată, dar mult mai rar…

Uite cum înveţi… A urmat a doua zi Adrian pe lista mea, apoi şi ceilalţi… Ultimul a fost Nea Mircea, că avea nişte degete tare neastâmpărate, greu de ţintit chiar dacă ţineau strâns cuiul, în aşteptarea loviturii. Dar am reuşit, na, trecuseră anii şi nu mai eram cel care bocea în spatele baloţilor.

Aşa că am devenit şef de echipă, cu toate avantajele şi responsabilităţile presupuse de acest post. Printre ele şi acela de a îndruma pe noii „diplomaţi bătători de cuie”.

Primul ucenic, ca să zic aşa, a fost Marius. Nici nu vă daţi seama ce semăna cu mine la început, plin de entuziasm, emoţionat ca o fată mare înainte de măritiş, plin de energie… Ştiţi cum e, ca la început… Când i-am zdrobit primul deget a început să danseze prin toată hala şi să urle de ziceai că e sirena lui Vasile Roaită… Ne-am prăpădit toţi de râs!

28. Prietena

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

— „Ta-na-na-na, will you… la-la… the dress I wore…”

— Ce zici, mamă, acolo?

— Fredonam…

— Cum poţi să fredonezi ceva când urlă muzica aici aşa de tare? întrebă Maria mirată.

Erau amândoi într-unul din separeurile din Club A. Iar uimirea ei era de înţeles, ţinându-se cont că dinspre sala de dans boxele săreau din stative cu „I kissed a girl” de nu te înţelegeai om cu persoană.

Bine, mirarea era de fapt sentimentul general în care se învârtea de când el începuse să îi vorbească. Pentru că Edy se afla într-o dispoziţie masacrantă, din nou.

— Nu mai pot! lăsă el de-o parte fredonatul şi reveni la ce spunea. Dar chiar aşa? Chiar toate mi se întâmplă numai mie?

O enerva ultima expresia, nu era normal ca, pentru fiecare, orice să i se pară că i se întâmplă numai lui? Că doar cui să i se pară că se întâmplă? Come on! Ea optă însă doar pentru un:

— Eee…

— Da, Mary, adică nu pot să înţeleg! Serios. Nu pot! Cum, futu-i para mă-sii, eu le pregătesc pentru alţii!

A, trebuia să se aştepte, „ele”…

— Adică?

— Păi, uite, Lucia. Ce nu am făcut pentru ea şi acum bine merçi cu altul! Uite, Andra, care ştii cât de entuziast am fost şi ea…

„Mda, şi Raluca, Dana, Mădălina, care mai erau?”, zâmbi ea în gând. „De care şi-o mai fi amintit acu?”

— Sau Raluca. Raluca, care…

„A, bun, deci vorbim de Raluca… Normal, Raluca…”

— Normal, Raluca…

„Ha, mi-o fi auzit gândul?”

— Era Ralu a mea…

„Care te înşela cu x, y, z. Mamă, dar chiar nu îl înţeleg”, dar:

— Te înţeleg.

— Mary, uite, m-am enervat ca prostul ieri tot aici în Club cu o tipă, nici măcar nu o cunoşteam, bine, dansam şi discutam cu ea cam de vreo trei ore aşa iar la un moment dat…

Cum cei de pe banca din spate s-au găsit exact în momentul ăla să urle unii la alţii, nu a prins exact fraza întreagă. Dar dădu din cap către el aprobator, oricum, probabil că nu voia mai mult.

— Şi, pe urmă, o văd cu altul, exact cu… Adică aceeaşi chestie, cum, eu le încălzesc pentru alţii? Adică tu ştii ce frustrant este? Cum pizda mă-sii?

— Măi, îmi pare rău…

— Adică, uite la Lucia, ţii minte când a fost chestia cu muntele, ce puteam face mai mult, ţi-am povestit…

— Da, da, „Aoleu nu încă o dată chestia cu muntele”.

— Sau cu Andra, cum adică. Uite, acum e cu Pică, cum pizda mă-sii a ajuns la Pică? Şi ce are Pică? Nu, acum serios, mă compar eu cu Pică? Păi, când alergam noaptea la spital cu Andra atunci…

„Bun, de la Andra o să trecem la Dana, după aia la Mădălina şi pariez că ne întoarcem la Raluca”.

— Şi uite, Mary. Adică eu nu am iubit-o pe Ralu? Păi, ce ochi avea, ţin minte într-o noapte când…

„Ceva blush, mamă, un eyeliner, of.

— Da, avea ochii frumoşi…

— Da, Mary, Doamne! Şi ce păr blond, îmi plăcea să mă uit la el când mă sculam dimineaţa şi ea încă mai dormea. Ştii că am patul lângă fereastră şi bătea soarele…

„Londacolor Emotions, mi se pare numărul 17. Doamne, dar toţi sunt aşa proşti?”

— Şi, după aia, să ajungă acum cu ăla… nu mai rezist. Efectiv nu mai rezist. Dar ce? Sunt blestemat? Adică, nu sunt băiat rău! Sunt eu băiat rău?

— Edy, măi, acu, dacă stai să te gândeşti o să vezi că, la fiecare, foştii sunt cu câte cineva. Nu e normal? Uite la mine Dan…

— Adică ce le fac, măi? continuă neabătut. Ce le fac? în pizda pizdelor mă-sii de fază. Ralu… cât am ţinut la ea.

„Nu, că nu mai mă pot abţine!”:

— Măi, dar acum sincer, că o cunosc şi eu. Doar am fost colege…

— Ralu…

— Nu cred că era chiar pentru tine. Uite, faza cu Mădălin, nu înţeleg cum ai continuat după cu ea.

— Mă iubea.

— Sau când te-a lăsat ca prostul la bairam şi a plecat cu Cristi! Ştii că te-am găsit în baie plângând.

— O iubeam.

— Când v-aţi certat pe faza cu aragazul…

— Mă iubea! Mă iubea! Mă iubea!

„Ok, cred că în noaptea asta o iau razna”:

— Cum, măi… şi când tu erai distrus că ai fost dat afară şi ea nu îţi răspundea la telefon că se dusese din nou la Mădălin. Şi două zile nu ne-am întâlnit tot aici în Club A şi mi te-ai plâns mie, pană s-a trezit şi ea că mai exişti? Chiar nu pot să înţeleg cum de te mai gândeşti la ea!

— Am fost fericiţi!

„Hai, că asta nu mai e dragoste, e obsesie dragă Edy”.

— Şi când o aud pe aia cu care dansam aseară că… Exact ca Lucia, păi nu am iubit-o eu pe Lucia?

„Mamă, mamă, mamă”.

— Edy…

— Scuze Mary, dar nu mai rezist, de ce mi se întâmplă numai mie? Nu-ţi spun că eram ieri la Universitate şi pe cine crezi că…

— Edy, se întâmplă oricui. Eu nu am dat peste…

— Adică ce fac eu? Le încălzesc numai pentru alţii? Adică sunt blestemat? Chiar nu găsesc şi eu pe cineva care să ţină la mine şi să rămână la mine? Adică… Nu ştiu dacă înţelegi. La voi e mai uşor. Mai ales pentru o fată super ca tine…

— Măi, lucrurile nu sunt chiar…

„A, de fapt nici nu mă aude, fii atentă, chiar a început să plângă!”

— Chiar aşa! Pe bune, o iau razna! M-am săturat! M-am săturat! Vreau pe cineva care…

— Şi…

— Adică, uite şi tu Ralu, Lucia, Andra, Mădă… Ca să nu îţi mai spun şi de… Da, mereu, mereu, mereu?…

— Măi, şi…

— Dar lasă, Mary, că nu pic eu din atâta. Tu, doar, mă ştii. Trec eu. Uite, mă duc acum şi agăţ pe prima pe care o văd pe ring. Şi cine ştie? Poate că…

— Şi eu…

Iar când Mana ajunse acasă se aruncă pe canapeaua singură din sufragerie suspinând:

— Şi eu? Şi eu??

29. Focul

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

„Mi-e atât de dor de tine” îşi începu el scrisoarea. A multa scrisă. În căldura sufocantă din cort. Pe izoprenul alunecos de la transpiraţie şi plin de nisipul cărat de

pe plajă. Între hainele aruncate claie peste grămadă şi rucsacul sprijinit de un perete sau sticlele goale înghesuite într-un colţ.

„Mi-e atât de dor de privirea ta”, continuă el ceea ce se dorea a fi o scrisoare pentru ea. Una nouă. Pentru că în toată zăpăcenia din cort, în singurul colţ unde nu aterizase niciun ciorap desperecheat, niciun tricou purtat cu zilele, nicio sticlă, erau, într-o ordine desăvârşită, aranjate într-un teanc, multe astfel de scrisori. Toate începând cu aceleaşi cuvinte smulse din inima plină de ea.

„Mi-e dor să îţi simt mâna ta cum se furişează în a mea”, mai scrise. Sub celelalte de „mi-e dor” deja încrustate pe hârtie. Acelaşi cântec. Pentru că, până la urmă, cam asta îi ieşea de fiecare dată, iar nu o scrisoare clasică cu „Bună / Stimată / Dragă” undeva pus pe la mijlocul paginii albe, cu un nume care să urmeze şi apoi o virgulă care să anticipeze gândurile sale. Doar enumerări de ceea ce îl durea că nu mai are acum, acolo. Uau, ce se aseamănă cuvintele între ele, „dor”, „durere”, „dor”…

„Mi-e dor să te văd cum te înroşeşti şi să zâmbeşti fericită atunci când îţi fac un cadou”. Da. Ce frumos când ea întreba mirată şi veselă: „Pentru mine?” şi el se simţea aşa de bine. De câte poate să îşi aducă aminte! Câte poate să ceară să existe din nou! Dacă ar lua tot teancul de hârtii din colţ ar rămâne uimit chiar şi el. Dar şi ar recădea în ditamai hăul de unde sperase că, aici în Vamă, va reuşi să îl urce. Pentru că de aceea venise, aşa, singur. Îşi pusese cortul în camping, iar apoi i se rupsese inima în două când văzuse că era doar un izopren înăuntru, doar un rucsac…

„Mi-e dor să înotăm împreună la răsărit”. Ciudat că, deşi ajunsese de atâtea zile în Vamă nu intrase încă în mare, dar nu îi era dor să înoate ci, după cum spusese pe hârtia ce o încărca cu gânduri, îi era dor să înoate „împreună”. Căci acest „împreună”, care lipsea, îl făcea să stea nonstop în cortul topit de vară şi doar să scrie, un rând după altul, scrisori netrimise. De fapt, cui să le trimită, de aici, din sat? „Cui?”, avea un răspuns de care îi era aşa dor…

„Mi-e dor să stăm la un foc pe plajă în noapte”. Da, cât de mult! Un foc pe plajă la care să o ţină în braţe, să cânte cu chitara apărută de nu ştiu unde, să-şi treacă din mână în mână cu prieteni necunoscuţi o sticlă… Chiar, nu a mai fost la un foc. Ce aiurea! Ce face el aici? Ce scrie şi de ce? De ce de atâta timp? Cu telefonul închis, plecat într-o fugă de sine însuşi şi naufragiat în acest cort pe un mal din sud…

„Mi-e dor să facem dragoste!”, aproape că urlă pe hârtie. Şi se revoltă. Pe durerea din suflet. Pe ea. Pe el, care înnebunise probabil. Şi asta în noaptea care îmbrăţişa cald Vama. Aşa că luă tot teancul. Înghesui în el şi noua hârtie, deranjându-i ordinea perfectă de până atunci şi, cu mersul din ce în ce mai sigur, se duse pe plajă la primul foc, unde o mână de suflete se strânseseră în acea noapte să cânte împreună drumul spre dimineaţă. Se alătură lor aruncându-şi în flăcări toate gândurile de până acum. La propriu…

Scrisorile netrimise… Pentru o clipă, acestea înălţară o flacără în noapte, ca un semnal…

„Mi-a fost atât de dor de tine! Doamne!” auzi el uimit, pe când ea i se aruncă în braţe. „Aveai telefonul închis, nu te-am mai găsit nicăieri, te-am căutat peste tot, şi acum să te văd la foc exact când plecam de la el să continui să te caut, noroc că „o auzea nevenindu-i să creadă. Noroc, uau da!

Dimineaţa răsări în Vamă cu muzica de culori atât de obişnuită şi în acelaşi timp veşnic nouă. Mai ales acum, când el o ţinea fericit în braţe lângă ultimii tăciuni arzând…

30. Sunt bine

(din volumul „Nopţi de Vamă 3”)

— Da, mama. Da… Sigur că… Sigur că da. Da, mama… O să fiu atentă. Mama, serios, nu mă lua cu din astea acum! Serios! Câţi ani am?…

De undeva, de la capătul celălalt al convorbirii telefonice, se putea ghici clasica replică: „pentru mine vei fi mereu…”

— Mă descurc! aproape că ţipă ea în mobil exasperată, dar apoi încercă să revină la un ton mai calm. Sunt bine, serios, mama. Mai bine, spune, pe acasă toate ok? Da? … Aha… Şi, ce au spus?… Deci, până la urmă, v-aţi speriat degeaba… Vezi cum faci, de obicei, tu asta!… E, nu? Stai puţin, acum două săptămâni, nu a fost tot la fel?… Şi la ce îţi foloseşte să te ambalezi aşa? Până la urmă îţi faci rău numai ţie… Da… Stai puţin că a venit un client. Un client! Stai puţin, brb!

Fata râse în gând când îşi dădu seama că maică-sa probabil se întreba acum ce e şi cu „brb-ul” de la final. Astupă cu palma microfonul mobilului şi se întoarse către noul venit:

— Da… Şaptezeci şi cinci… Asta, o sută cincizeci… Da…

Încă mai zâmbea amintindu-şi de „brb” când reluă telefonul:

— Hai că a plecat. Mama… Mama! mai eşti, domne, acolo? Aşa… Da, a plecat… Nu… Mă enervam cu clientul… Eee, prostii, lasă-l încolo. Unde rămăsesem? A. da. Nu o da cotită: îţi faci singură rău şi ce rezolvi? Stai liniştită…

Iar zâmbi, gândindu-se că era cât pe aici să spună „stai chill”…

— Stai liniştită mama. Aşa e viaţa, nu vezi că… Da… înţeleg, dar, mama, nu te-ai obişnuit cu astfel de lucruri? Stai… Stai puţin că e alt client. Stai puţin, nu auzi?

Aceeaşi mişcare. Aproape aceeaşi discuţie cu clientul. Revenire apoi la discuţia telefonică:

— Da!… Mă enervează! Că „revine”… M-am săturat de chestia asta cu „vin mai încolo”! Ce dracu’! Vrei, bine, nu, iarăşi bine şi la gară, ce mă tot iau că vin mai încolo?… Vrei să cad profund emoţionată în fund că poate revii!… Da… Nu, nu trebuie să îmi repeţi ce ţi-am spus eu acum cinci minute… Sunt calmă… Serios… Hai, că am treabă… Nu m-am supărat, dar, serios, trebuie să închid… Vorbim… Da, normal că mă gândesc şi eu la tine… Mama. Hellou! Hai, te rog, nu mă lua cu din astea. Nu putem să vorbim altădată? Sunt bine. Serios! Numai în momente din astea dai telefon!… Nu că… Dar… Am grijă, normal, de mine… Hai vorbim mâine. Serios! Stai… stai puţin! Clientul…

Aproape că apăsase pe butonul de închidere dar până la urmă se răzgândi şi doar coborî mobilul. Se întoarse, deja cu lehamite, către noul venit:

— Şaptezeci şi cinci… O sută cincizeci… Veniţi când doriţi, nu trebuie să… se opri din ceea ce îi stătea pe limbă să îi spună.

Reveni, nervoasă, la telefon:

— Gata, mama, închid! Nu! Nu sunt supărată pe tine! Mama! Nu începe din nou… Nu auzi ce îţi spun? Nu sunt supărată pe tine! Normal… Da, hai, pa… Da, o să am grijă de mine… Normal că am grijă de mine. Mama, repet, câţi ani am? Sunt bine… Mama, serios, sunt bine! De câte ori vrei să îţi repet asta?… Mama, alo! Dacă ţi-am spus! Vrei să ne certăm? Hai, pa, ai grijă şi tu… Da, eu am. Pa… Bine, te pup şi eu.

Aproape că dădu cu mobilul de pământ când îl închise.

— E culmea! E culmea! ţipă ea, apoi tăcu pentru că văzu noul potenţial client.

Bărbatul o privea atent, dezbrăcând-o din priviri. Fata îi putea simţi mirosul de transpiraţie, probabil că nu se prea avea în termeni chiar prietenoşi cu apa, săpunul şi deodorantul…

Işi plimba ochii de sus până jos, încet, aproximând, prin decolteul generos, cam cum îi arătau exact sânii, apoi cam cum ar arăta ea căpriţă, sau în poziţia umeri-craci sau într-o partidă de sex oral etc.

— Scurtul?

— Douăzeci şi cinci.

— Normalul?

— Şaptezeci şi cinci.

— Anal, cu toate alea?

— O sută cincizeci.

Se uită din nou la ea, cântărind-o. Încă o dată, de sus până jos. Vârsta. Înălţimea.

Cât de bombat avea posteriorul. Culoarea rujului de pe buze. Coapsele care erau expuse de fusta mini. Coafura… Nu se hotăra. Reluă cu sânii, buzele, picioarele, funduleţul, mâinile, degetele, o examină atent, fără să lase niciun detaliu neanalizat. Apoi, pe un ton plat, o întrebă:

— Vei mai fi şi mai încolo aici? O să mă întorc.

— Unde vrei să fiu? şuieră ea.

— Mda, o să mă întorc… repetă mai mult pentru sine pe când se îndepărta.

Fata se lăsă pe vine în colţul său de stradă prost luminat de becul ce pâlpâia deasupra. Strângea în mâini telefonul şi pe obraji i se rostogoleau boabe mari, amare, de lacrimi. Nu scotea niciun sunet, doar strivea în mâini mobilul de parcă ar fi vrut să-l zdrobească şi se uita fix, undeva în întuneric…

31. Rahat

(din volumul „Nopţi de Vamă 3”)

— Poţi să vinzi şi un rahat dacă îl ambalezi frumos!

Numai că patronul lui nu se limitase la a spune acest lucru ci chiar pusese în funcţiune întreaga schemă.

Era cam la vreo 50-60 de ani, undeva nedefinit, între anii de mijloc şi trecerea spre anii de bătrâneţe. Nu puteai să îţi dai seama, pentru că se menţinea foarte bine, nu tu păr alb, nu tu gâfâitul obişnuit pentru oamenii bătrâni, nu tu burtă… Chiar te mirai cum de pusese pe picioare afacerea cu rahatul având aşa un stomac mic…

Pentru că o începuse singur sau cel puţin aşa se lăuda: de patru ori pe zi stat pe budă, vorbit cu un prieten să îi aducă hârtie creponată de la fabrica de jucării, ambalat tot de unul singur în cămăruţa puţind a igrasie pe care o avea la etajul doi al casei unde locuia…

Cămăruţa fusese la început o pierdere, pentru că a trebuit să îi dea afară de acolo pe cei doi chiriaşi, doi studenţi vai de mama lor, care abia îşi permiteau chiar nivelul de nimic al chiriei. Dar, na, orice afacere cere şi sacrificii, şi cum nu putea să folosească nici încăperile de la parter – să împachetezi rahat într-un bistrou nu e chiar o idee potrivită dacă vrei să mai ai bistroul –, şi nici în apartamentul de locuit de la etaj – acelaşi lucru: dacă vrei să împachetezi rahat la tine în apartament nu e chiar o idee potrivită dacă vrei să îţi păstrezi nevasta… De, oricât era ea îndrăgostită de bani, de micile nebunii ale vieţii pe care ţi le poţi permite ca posesoare a unui soţ obsedat de muncă şi de afaceri şi căruia îi mergea atât mintea cât şi gura şi inspiraţia, totuşi, să stea toată ziua într-o budă nu puteai să i-o ceri…

Din fericire, chiria lipsă a celor doi studenţi cică a fost repede amortizată de primele pachete cu rahat pe care patronul meu le-a vândut publicului doritor… Da, citiţi

bine: a vândut! Credeţi-mă că şi eu am fost la fel de şocat când mi-a spus pentru ce mă angajează: să împachetez rahat…

Şi am fost destul disperat pentru a accepta slujba… Să vă ţin aici un discurs impresionant şi lacrimogen despre motivele mele pentru a zice „da” unei asemenea oferte? Nu are rost… Plus, să fim serioşi, oricum nu am căzut pe ultima treaptă a „întreprinderii”, sub mine erau făcătorii de rahat… Da, cinci angajaţi care nu trebuiau decât să mănânce toată ziua şi să producă pe toaletele instalate în jumătatea cămăruţei de la etajul doi… Nu era muncă uşoară: vrei, nu vrei, bagi în tine toate prostiile pe care le cumpăra patronul, doar pe motivul că erau cele mai ieftine lucruri pe care le găsise în dimineaţa aia la piaţă, apoi să te scremi din oră în oră, după ceas şi pe pontaj cu semnătură pe tabelul lipit pe uşă… Asta e, până la urmă eu aveam cât de cât o facultate absolvită!

Şi se vindea. Mamă cum se vindea! Ce înseamnă să ai nas pentru afaceri. Bine, în mod clar doar pentru afaceri, pentru că nasul este unul dintre ultimele lucruri care vrei să îţi funcţioneze corect în domeniul ăsta…

Chiar se hotărâse patronul că e momentul să se extindă: urma ca săptămâna viitoare să închirieze o hală dezafectată de la marginea oraşului, un chilipir pentru că îi lipseau atât uşile dar şi pereţii cât şi orice ar fi de folos în cadrul ei pentru o activitate de orice fel. De orice fel în afara de a o transforma într-o fabrică de făcut, împachetat şi livrat rahat…

Şi deja dădea interviuri cu viitorii angajaţi de la nivelul de producţie, nişte vagabonzi pe care îi găsise dormind sub podul din centru, şi pe care acum îi reacomoda cu activitatea de a mânca, că doar nu vroia să îi moară în exerciţiul funcţiunii, când avea să bage în ei toate gunoaiele, începând de săptămâna viitoare.

Vestea bună era că, cu această ocazie, urma să trec şi eu la un nivel superior, doi tipi cu master şi muritori de foame urmând să fie angajaţi în locul meu la împachetare, eu, ca cel mai vechi angajat, urmând să devin managerul adjunct al şandramalei…

Vestea proastă a fost cutremurul de noaptea trecută. O grămadă din casele oraşului date jos, sute de morţi, şi, nasol pentru mine: patronul meu înecat în rahatul de la etaj când s-a fisurat tavanul şi a năvălit peste el tot stocul ce urma să fie împachetat săptămâna asta…

Rahat!!!

32. La coadă

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

Uf, cald! Rahat şi cu vremea asta care în nici 5 zile a trecut de la iarnă la vară. Rahat şi cu pierderea zilei libere la piaţă şi rahat şi mai mare cu dobitocul de moş care se

apucase exact în faţa lui să stea la taclale cu vânzătoarea!

— Cum îi spuneam neveste-mii aseară, noroc cu domnişoarele drăguţe de la magazin…

Mamă ce le vrăjeşte moşul. Hai tataie, pe vremea asta poate mai faci şi un atac de cord. Hai, las-o că nu cred că o interesează ce ai lăudat-o aseară la nevastă-ta.

Chiar mă uitam acum cu alegerile, dumneavoastră ce spuneţi…

— Domnule, mai sunt şi alţii la coadă, nu se putu abţine să nu-l întrerupă pe moş. Dacă aţi cumpărat, faceţi, vă rog, loc.

Tare, am plătit telefonul, antena, netul, am stat la două cozi drăguţe ca să nimeresc acum la lumină exact în spate la moş. Ca să vezi ce mică e lumea, exact când nu vrei să observi acest lucru. Hai măi odată hai, tui mama dracu’ de coadă şi de moş care văd că a repomit-o cu alegerile. Bine măcar că acu’ vorbeşte cu vecinii de aşteptare, dacă îl ia iar conversarea cu aia de la casă îi spun câte ceva clar…

Păi se putea? Normal, avem timp nene, ne spălăm cu el pe cap. Ia auzi-l acum că se plânge la încasatoare de cât i-a venit factura, hahaha, 15 lei. Păi cum tataie? Ia să o iei matale pe a mea şi să vezi atunci. A, uite un plan bun, i-o strecor cumva pe a mea în locul la a lui şi când o să o dea moşu’ şi îi cere aia 2 milioane juma’ să vezi că aici pică. Scap de el la următoarele cozi, dacă tot are de gând să mă urmărească la ele.

— Domnule, dar dumneavoastră chiar numai la cozi, când ajungeţi să plătiţi, vă apucă să vorbiţi? îl întrebă el scos din sărite. Sunt oameni care se şi grăbesc, hai, vă rog…

Leurdă şi untişor. Ha. Neapărat să iau leurdă şi untişor mi-a spus la tel Andrada. Frumos, am rezolvat totul şi pune-te pe căutat în toată piaţa ierburile astea. Haios că nici măcar nu ştiu cum arată. Iar şi mai „haios”: singurul loc unde le au e dotat nu numai cu leurdă şi untişor dar şi cu ceva oameni la codiţă în frunte cu… Hai ghiciţi? Hai că sunteţi băieţi deştepţi! Da, moşuleţul.

Ok, bine că am fost prevăzător, chiar fără să ştiu că sunt, şi am luat ziarul. Pot să citesc cât se va întinde, probabil, omul la discuţii. A, exact:

— Sărut-mâinile.

— Să trăiţi moş Luca, îi răspunse vânzătoarea zâmbind.

— Ce mai spuneţi? Ce mai faceţi?

— Păi, moş Luca, cu vânzarea. Azi s-a mişcat bine dimineaţa.

— Angheluş?

— Păi tot cu nebuniile lui, ştiţi cum sunt copiii.

— Mie îmi spuneţi, că doar am crescut trei.

— Ieri nici nu intrasem bine pe uşă, când îl văd că se juca cu aprinzătorul de la aragaz. Să dea foc la casă şi alta nu.

— Ei, este dezgheţat.

— Puţin zis. Dar dumneavoastră? Ce mai faceţi?

— Mă supără inima din nou. Chiar îi spuneam în dimineaţa asta neveste-mii că dacă şi la vară vor fi căldurile de anul trecut nu cred că o să o trec.

— Haideţi Moş Luca, sunteţi în putere, nu vă doboară aşa cu una cu două…

— Da, dar mai e şi…

Şi uite aşa, am terminat de citit deja cronica la trei meciuri şi ăsta o ţine lângă. A trecut la înşiruirea fişei medicale. Bineînţeles, paragraf cu paragraf. Pe cuvântul meu, parcă de la o anumită vârstă eşti mândru să arăţi de câte suferi, ceva de genul: „Vezi ce tare sunt, am şi aia şi ailaltă şi uite-mă că încă sunt. Felicitaţi-mă lume, nimeni nu e ca mine!”

— Şi cam ce aţi dori să luaţi?

Ura! A ajuns la cumpărături.

— Nu ştiu domniţa mea frumoasă. Că m-am gândit la un kilogram şi jumătate de cartofi. Dar cum îi spuneam neveste-mii înainte să plec, poate că o varză…

Până aici! Da, până aici! Dacă începe acum să mă ia că nici măcar nu ştie ce vrea să cumpere:

— Auzi tataie. Vezi că te caută pe acasă cineva şi nu te găseşte! urlă el la moş. Chiar nu ai ce face decât să mă enervezi pe mine toată ziua? în pizda mă-sii de fază. Las-o dracului pe nevastă-ta şi cumpără ceva, în puia mea, şi mişcă-te spre casă! Că dacă mai dau peste tine, tot aşa întins la vorbe în faţa mea la coadă, să stau ca boul să termini, să ştii că îţi dau o carabă că nu mai te ridici. Hai, marş!

Moşul intră la el în garsonieră având lacrimi în ochi. Puse plăsuţa cu micile cumpărături pe masa din hol, aşeză factura de la lumină într-o stivă ordonată pe care o avea într-o cutie de carton şi se duse în cameră.

— Dragă, azi m-am supărat rău de tot, spuse el aşezându-se în fotoliu. Eram la coadă la fetele din piaţă de care ţi-am mai spus. Şi un nesimţit a început să mă înjure când vorbeam cu ele, dar ce m-a durut cel mai mult e că a zis şi de tine. Nu trebuia să facă asta. Draga mea… continuă plângând şi uitându-se la ea, în fotografia veche de la nuntă.

33. Tigruleţul

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

Aţi văzut vreodată un tigruleţ trist? Nu? Ei, atunci încercaţi să vi-l imaginaţi: ochii lui albaştri şi mari, înotând într-un roşu nefiresc, vârful urechilor lăsate în jos ca un semn de întrebare dublu ce îi încadra capul, mustăţile atârnând parcă mirate şi ele de faptul că nu stau ca de obicei, adică înţepând aerul în toate direcţiile în timp ce micul tigrişor aleargă printre tufişurile câmpiei nesfârşite. Ce mai, un pui de felină trist.

— Îţi spun din suflet… se auzea dintre mustăcioarele pleoştite. Viaţa este atât de nedreaptă uneori şi, serios, poate mă vezi că sunt încă mic şi fără experienţă, dar asta nu înseamnă că… fu întrerupt de un oftat care îi răscoli toată blana sa roşcată. Uite, am auzit o dată vorba asta: „ce ţie nu-ţi place altuia nu-i face”… alt oftat cu aceeaşi blană răvăşită până în vârful gheruţelor lui mici. O să spui că sunt doar vorbe, că e doar ceva ce zboară şi nu lasă nimic în urmă…

Cuvintele de mai sus şi le încheie uitându-se în jur cu privirea împăienjenită de parcă ar vrea cumva să surprindă vorbele respective cum vor pluti spre cer. Apoi, cu un mieunat ce ar fi rupt orice inimă, oricât de împietrită ar fi fost de viaţa ce goneşte de multe ori rece în jurul nostru, continuă:

— Îmi pare rău că mă vezi plângând. Un tigru care plânge, ştiu, e aiurea. Dar sunt încă mic, deşi sper să nu mă schimb. Chiar! De multe ori mă uit la câte un cimpanzeu bătrân cum stă agăţat de câte o creangă şi îi critică pe cimpanzeii mai mici care aleargă doar de dragul de a fugi liberi printre frunze, uitând că şi el a sărit până nu de mult din copac în copac, visând că la fiecare salt de fapt zboară cu nişte aripi apărute de niciunde. Sau când văd câte un elefant bătrân, cu colţii lui de fildeş lungi şi albi, cum stă pe marginea unei ape şi îi ceartă pe nepoţii săi care se bălăcesc fără frică şi scop practic, neatenţi la primejdiile care îi pândesc din râu. Eu sper că şi atunci când anotimpurile vor trece unul după altul să îmi păstrez tigruleţul din mine în viaţă. Sau, dacă timpul îl va goni din inima mea pe acel tigruleţ, să îi păstrez măcar amintirea. Ştiu, e ciudat…

Şi într-adevăr, era ciudat să vezi aşa, micul tigruleţ cu ochii plini de lacrimi, codiţa căzută în aceeaşi durere ca şi mustăţile şi vârfurile urechilor.

— Sunt atât de trist că viaţa e aşa, continuă el, pe când, cu o mişcare exactă a gheruţelor, sancţionă carotida iepuraşului ce stătea în faţa lui înţepenit de groază încă de când fusese prins.

34. Vama

(din volumul „Nopţi de Vamă 3”)

— Hahaha, Ioana, ce lună de miere, Adi chiar vroia să facem nunta în Vamă!

Adi îi zâmbi nevestei care vorbea la telefon:

— Salut-o pe Ioana şi din partea mea.

— Te salută Adi… Te salută şi ea, îl informă.

Conducea vesel deşi se trezise odată cu găinile.

— Anca, să vezi, în Vamă, am stat odată într-un camping în care poiata găinilor era chiar lângă cort, să vezi ce urla ca dementul cocoşul chiar în capul meu, când…

— Nu acum, dragă… îi făcu semn că nu poate să-l audă cu o ureche în timp ce în cealaltă ascultă ce zice prietena ei la telefon.

— A, scuze, îi zâmbi el.

Hihihi, se simţea parcă şi puţin ameţit de vesel ce era. Se asemăna cu sentimentul care îl cuprindea, demult, când chiulea de la liceu. Yupii, liber spre Vamă!

De înţeles eroul nostru, cum-necum, iată că trecuseră atâţia ani de când nu mai fusese în locul fermecat atât de iubit de el. Reuşise într-un final să se angajeze, îşi dusese în paralel şi firma mai departe, nu tu niciodată bani îndeajuns, că a fost şi nunta, ăla mic, apartamentul, maşina… Pe urmă, Anca vroia şi ea să vadă lumea, mai reuşeau câte o escapadă pe afară din când în când, dar mereu vara erau ocupaţi până peste cap, de, dacă aşa era munca la el la firmă, cu vara full şi în week-enduri nunţi, botezuri, du-te la ai tăi, du-te la ai ei, vezi la naşi, vin finii, mai un picnic, mai un concert important, mai un meci…

— Da, râse ea în mobil, mă transform pentru trei zile în hipioată!… îţi dai seama… îl ştii pe bursucul meu… Da. O să îţi povestesc… Pa!

— Să ne uităm dacă nu sunt autostopişti la ieşirea din Bucureşti, ca să îi luăm, profită el de faptul că nevasta închisese mobilul. De câte ori nu am mers spre Vamă cu stopul, acum să mă revanşez şi eu!

— Dar să nu luăm pe oricine…

— Nu oricine dragă… Ce crezi, că sunt din ăia din filme, cu drujba în mână şi mască pe faţă, râse el din toată inima. Sunt studenţi, liceeni, oameni ok, o să vezi!

Din păcate pentru entuziastul nostru, la intrarea pe autostradă nu văzu pe nimeni cu rucsacul în spate pentru a-l lua. Asta e, puse un CD Judas Priest şi îl dădu mai tare. Simţea cum îi juca îmbietor pedala acceleraţiei sub picior, în timp ce cânta din toţi plămânii:

— „I’m your turbo lover / Tell me there’s no other / I’m your turbo lover / Better run for cover”!

Îi luă mâna stângă a Ancăi şi i-o sărută, ea râse şi încercă să îl acompanieze la

nivelul „La, la, la, la-lala”.

— Fii atent la drum, totuşi, îi zâmbi după.

— Sunt, sunt!

Se scurse şi „Breaking the Law” şi „Nightcrawler” în acelaşi ritm, însă, Anca dădu puţin mai încet după aia CD-ul.

— Adi, crezi că ar fi cazul să îi sunăm pe ai tăi? Să vedem dacă s-a trezit Ştefan…

— Se descurcă ei… făcu el absent. ¡Nightcrawler, ta-na-na-na-na!!

— Să le zic unde am pus schimburile şi…

— Dragă, se descurcă ei… Nu-ţi face griji, uite, mau crescut pe mine, şi am ieşit destul de bine!

Râseră amândoi, iar CD-ul intră în Painkiller:

— „This is the Painkiller”! îşi subţia vocea când striga Adi.

— Ce mă bucur că te văd aşa vesel, iubi!

Se sărutară peste schimbătorul de viteze şi ea chiar înaintă şi cu mâna, niznai, pe pantalonul lui, zâmbindu-i promiţător.

— Să ajungem, să ajungem! îi zâmbi şi el cu apropou.

— Punem şi altceva?

— Vezi la CD-uri, alege tu.

Îşi selectase special pentru această escapadă CD-urile din maşină.

Anca se opri până la urmă la un Evergreen aşa că următoarea porţiune de autostradă fu scăldată în „Teenie Weenie Yellow Polka Dot Bikini”, „Sugar Baby Love”, „Honey Honey”, „Stand By Me”, „Only You” şi restul.

Parcă îi mai scăzuseră ceva bateriile lui Adi, dar se reîncărcară imediat când văzu podul de la Feteşti, în timp ce cotea spre el, schimbă cu o mână CD-urile, că, na, obligatoriu:

— „Acuma ştiu că marea mă aşteaptă (Alo, bă, sunt la Feteşti băi!)”, striga el mai mult decât fredona. Acum, când veneam în Vamă eram deja muci… împreună cu Marius şi Bilu… Să nu uit să le dau telefon să le zic, când o să ajung!

— Păi şi era ok cu asta şoferul care vă luase?

— Cum să nu. Nu-ţi spun că am dat odată peste un oltean, îl ţin minte şi acum, care

se făcuse el mai muci decât noi în timp ce conducea. Că îi ziceam lu’ Bilu: „băi, frate, dacă ăsta o continuă tot aşa mai bine conduci tu, îl pasăm în spate şi iei tu volanul…”, că el a fost primul dintre noi care şi-a luat permisul. Până la urmă să-l vezi pe oltean că am ajuns până în Constanţa ok, numai că după ce ne-am dat jos l-am şi văzut cum cade cu capul pe volan şi acolo a adormit, instant!

— Aoleu!

— Da. Dar asta nu e nimic. Să vezi cu trenul când plecam la Stufstock! închipuie-ţi un tren întreg beat total! Cu tot cu naşi! Că plecam cu acela de noapte de la două că era mai ieftin. Nu-ţi spun că odată Marius a coborât la Medgidia să cumpere din staţie nişte peturi şi abia peste trei zile l-am mai văzut, când a ajuns şi el în Vamă… A pierdut trenul, l-a luat o gagică în maşină, aia se ducea în Eforie, se împrietenesc, stă la ea două nopţi, nebunie… Tipa mai mare decât el cu zece ani şi judecătoare!

— Mariusel?

— Marius al nostru…

— Dacă ar şti Ica.

— Hehehe. Da, mare crai atunci Marius. Eee, dar e înainte mult de Ica, dragă.

— I-auzi, i-auzi, să înţeleg că ai şi tu ceva povestioare cu judecătoare? zâmbi ea mai aşa, în trei colţuri.

— Eee, aşa, nu chiar judecătoare… îşi puse el faţa de macho-man.

Imediat veni şi Cernavodă.

— Ce rapid am mers! Să vezi tu că pe la 12, 12 şi ceva suntem în Vamă!

— Oare o să putem să ne cazăm la ora aceea sau e prea devreme?

— Habar n-am, e prima oară când stau la hotel în Vamă, înainte numai la cort… Hai, de un 1 mai am îngheţat şi am luat cazare pentru o noapte…

— Trebuie să fie ca peste tot, probabil că la 2 se eliberează camera.

— Probabil.

Au avut noroc, după ce au dat o grămadă de telefoane deja cu două săptămâni în urmă, părea că nu găsesc nimic ok pentru cazare. Însă, în ultimul moment au găsit chiar la unul dintre hotelurile de pe plajă! E, da, costase camera pe noapte cât ar fi cheltuit el acum câţiva ani într-o săptămână, dar na, acumvenea cu nevasta şi scapă şi el doar trei zile din Bucureşti după atâţia ani în Vamă, aşa că poate să dea un ban în plus.

Cât pe-aici să o ia pe autostradă spre bifurcaţia care ieşea la Mamaia. Noroc cu

Anca, fusese atentă şi văzuse semnul de Mangalia, aşa că se întoarse pe drumul bun. Şi, când au ieşit la Agigea: marea! Albastră, valurile, întinsă…

— Yeee! ţipară amândoi. Mareeea!

Ştiţi cum e, când revezi marea…

Trase maşina pe dreapta pentru a face o poză cu ea şi a o posta pe facebook. Apoi demară în trombă, dând din nou CD-ul la maxim: „Noapte la mare, noapte la mare / Buzele tale au gust de sare…”. Era CD-ul cu folk, pregătit special.

— Astea, o să vezi, se cântă pe plajă la foc!

— Ca-n filme? râse ea curioasă.

— Ca-n filme!

Intrară în Vamă pe „Copiliţă fără minte”.

— Uau! E asfalt! fu prima lui mirare.

— Păi, nu e mai bine, că suntem cu maşina…

— Nee, cum asfalt!? Să vezi, în faţă la Canapele era un canal în care îşi rupeau nu ştiu câţi baia sau ţeava de eşapament dacă nu erau atenţi…

Canalul nu mai era, spre dezamăgirea lui, o dezamăgire care o miră pe soţie, însă, ea nu spuse nimic, doar abordă zâmbetul acela: „bărbaţii…”

— Uite Piraţii, uite Canapele… Uau, nu mai e Epava… Uite Bibi… Uau, ce mare e Frontiera…!

În doi timpi şi trei mişcări au ajuns în faţă la hotel.

— …Iar ăsta, clar, nu a fost aici! încheie ghidul.

Chiar dacă era ora 12, se dovedi că nu trebuiau să aştepte, cazându-se imediat.

Încă puţin amorţiţi de statul în maşină, ieşiră pe balconul de la etajul doi. În faţă, regină: marea!

Trase puternic în piept aerul sărat, oftă fericit şi o luă în braţe pe fată. Se sărutară în soarele care îi privea curios şi torid de sus, apoi o trase în cameră unde „botezară” imediat şi intens şi camera şi patul.

În timp ce ea se machia, el şi se înfipse în telefon. A, staţi, bineînţeles, înainte dăduse check-in-ul cu Vama Veche.

— Nu reuşesc să dau de niciunul, îi spuse el dezamăgit când deschise uşa de la baie.

— De părinţi?

— Nu, măi… De Marius sau Bilu…

— Păi Bilu cred că e în instanţă la ora asta iar Marius ştii cum e cu şedinţele vinerea…

— Da…

— Dă, mai bine, la ai tăi, să vedem ce face Ştefan.

— Ok.

Da, se trezise, ai lui spunea că totul e ok, însă Ştefan suna cam răguşit la telefon, aşa că îi puse pe gânduri.

— Să nu fi răcit ieri în maşină! îi reproşă ea. Ţi-am spus să nu dai drumul la aerul condiţionat…

În sfârşit, noroc cu Bilu care sună chiar atunci:

— Salve, nea Bilă!… Ia spune tu unde crezi că sunt?… Hehehe, ce şantier? Nu nene: în Vamă!!!… Da!… Acum am ajuns şi ne-am cazat la hotel… Eee, sunt şi cu Anca, na, nu puteam, acum, să mergem la cort, gândeşte şi tu… Plus au şi o parcare în spate, nu aş lăsa A5-ul în stradă să treacă unul beat şi să-mi rupă ceva la el… Ştii, meştere, cum e pe aici… Că am venit cu Audi-ul nevesti-mii, a mea e în Service până joia care vine… Da, la reprezentanţă… Îhî… Să îţi spun…

În sfârşit, după ce i se plânse timp de jumătate de oră despre ce păţise la maşină, văzând că nevasta tot trăgea semnalul de alarmă că se plictiseşte, îl lăsă pe Bilu pe culoarele Curţii de Apel, unde avea un caz mai pe la 3, şi coborâră.

— Câte umbreluţe! fu prima lui reacţie. E plină plaja…

— Unde mergem? Mi-e puţin foame…

— Hai să dăm o tură pe plajă, ca să văd ce s-a mai schimbat, şi, apoi, ne ducem să luăm ceva de la Şoni! La ceaun!

— Ok, dar nu o să ne ia mult plimbarea?

— Neee, că e mic locul…

Într-adevăr, Anca mai că nu crezu, când în 10 minute şi ajunseseră la capătul locului:

— Păi seamănă mai mult cu un sat…

— Aaa. Să vezi înainte, atunci chiar era aproape un sat. Acum s-a construit! Uite

hotelul la care stăm şi ăla de lângă, ia uite ce mare e Expiratul, înainte era mai mic şi nu aici…

— Mâncăm?

— Da, da, hai la Şoni!

— Nu, mai bine, mâncăm la hotel? Mai e mult până acolo?

— Ce mult, dragă! Imediat. Cum să mâncăm la hotel? râse el.

În alte 10 minute îşi făceau loc pe o bancă în atmosfera boemă de la Papa La Şoni. Lângă, ceaunele deja fierbeau îmbietor, mai ales pentru nişte oameni abia picaţi de pe drumuri.

— Auzi, să mâncăm la restaurantul hotelului! reluă el oripilat în timp ce aducea farfuriile la masă. Păi, Anca, înainte nici la Şoni nu prea intram că nu aveam bani, mâneam de la alimentară, un câmat cu pâine, zacuscă… mamă câtă zacuscă şi pâine băgăm în mine vara… Sau pateu… O, God! Tone de pateu şi brânză topită!

— Tu? fii ea neîncrezătoare.

— Eu, da… Stai puţin că sună telefonul… E Marius, o fi ieşit din şedinţă… Salve, meştere! Unde crezi că sunt?… Nu pe şantier… Ce şantier! La Şoni!… Da, măi, în Vamă!… Uite, cu Anca, mâncăm!… Da, măi… Acum ce am sosit, da… E asfaltat, măi!… Da… Cu a lui nevastă-mea, a mea e în service, să vezi ce mi s-a întâmplat…

Îi povesti şi lui Marius, terminară de mâncat şi, repede, spre cameră să se schimbe pentru plajă, ca să mai prindă ceva soare.

— Cât? se miră el când află cât îl costa un şezlong sub umbreluţă.

— 15 şefii, nu e mult, e şi week-end…

— Adi, hai, dă-i, că vreau să mă întind, sunt frântă… Sau dacă vrei să ne punem pe pătură, am văzut că era loc liber în sus de Şoni, unde erau corturile alea…

— Nu, dragă, nu suport soarele, ştii că mă ard. Hai, bine…

Plăti cele două şezlonguri, şi-l trase pe al lui în umbră şi îşi scoase tableta.

— Auzi, dragă, dar dacă nu suporţi soarele, cum de îţi place aşa de mult la mare…

— În Vamă, dragă. Na, aici eram mai mult cu activităţi de noapte, nu ziua… Ziua eram la un înot de trezire cel mult…

— Aaa, căscă ea neatentă. Mă dai, te rog, cu cremă pe spate?

— Imediat…

Se plimbă pe net, se uită şi la un film, picoti puţin, dar nu ceva profund, pentru că Anca adormise şi îi era frică să lase nesupravegheate portofelele, mobilurile şi tabletele. Cam cu inima îndoită, pentru că nu avea încredere nici în hotel, le duse, totuşi, în cameră mai târziu, ca să intre amândoi în apă.

Aaa! Se putea… Ca de obicei, problema când intri în mare şi ţi se pare că e apa gheaţă… Cu efortul de voinţă necesar, reuşi… Apoi nu mai vroiau să iasă, chiar dacă luna deja era pe cer înspre bulgari iar soarele coborâse în spatele vilelor din sat.

— Înotul ăsta mi-a făcut o foame! concluzionă el când ieşi de la duş.

— Şi mie, unde mâncăm?

— Hai la Frontiera, erau nişte porţii mari acolo…

Pe drumul spre Frontiera avură şi prima întâlnire cu chetarii. Le dădu imediat un leu, şoptindu-i Ancăi:

— Hehehe, şi noi făceam cheta… închipuie-ţi! Bine, era altceva pe atunci, nu aşa: „îmi dai şi mie un leu”… Spuneam un banc, făceam o glumă…

Anca îl aprobă absentă, era îngrijorată:

— Ştefan a tuşit când am vorbit cu el acum.

— Nasol?

— Nu nasol, dar ştii cum începe el imediat… Nu ştiu… Mai că…

— Acum doar nu vrei să ne întoarcem? spuse el blocat. Am plătit atât demult pe cameră până duminică… Şi ai mei se descurcă ei…

La Frontiera era aproape plin, se lăsa seara şi Vama, care fusese până atunci destul de pustie, prinsese parcă viaţă ca prin magie. Lume peste tot.

— E week-end, le desluşi misterul chelnerul, un tip zâmbitor şi pus pe conversaţie.

Işi luară câte o ciorbă – el de burtă, ea de văcuţă – apoi un platou imens cu tot felul de fripturi pentru el şi mămăliguţă cu brânză şi smântână pentru ea, încheind totul cu doi papanaşi delicioşi. Printre îmbucături, amândoi vorbiseră la telefon cu prietenii, ea bucuroasă că nu este chiar sălbăticia la care se aşteptase, el, melancolic, derulând amintiri din alte timpuri:

— Mai ţii minte Bilă, când am făcut foamea atunci trei zile că ni se terminaseră banii din primele două? îl întrebă râzând pe interlocutorul de la celalalt capăt, în timp ce mânca un ficăţel fraged. Şi şi-a vândut mobilul Marius ca să facem rost de bani, spunându-le a lor săi că i-a fost furat din cort… Hahaha!

Da… Ce nebuni! Ce vremuri!… Da, oare câte sticle de vin am băut în alea cinci zile?

…

sau:

— Da, Marius, mai ţii minte când ne-a dat 20 de lei patronul de la Frontiera, că am cărat umbreluţele de pe plajă!… Da… Şi Bilu, în loc să vină cu şaorma şi două peturi ne trezim cu el zâmbitor cu 5 peturi… Hahaha… Nebun de legat Bilu atunci, că: „poate vor ăia de la Frontiera să le cărăm deja înapoi şezlongurile pe plajă”… deşi era noapte, aşa, „preventiv”, pentru dimineaţă… Ce nebun! Ce vremuri!… Da…

Aşa că, din îmbucătură în îmbucătură şi din telefon în telefon se înnoptă de-a binelea, prilej cu care începu şi să se înfrigureze.

— Hai că mă duc până în cameră să aduc un pulover, îi spuse ea îngheţată. Rămâi tu să îţi termini papanaşul şi să plăteşti, ok?

— Da, dragă, adu-mi puloverul acela albastru, te rog… Da, nevastă-mea, se duce până în cameră să aducă ceva de îmbrăcat, că s-a făcut frig… Da Bilu, mai ţii minte ce frig am făcut atunci de 1 mai în cort, că ziceam că nu mai ajungem de dimineaţă… Şi când a apărut II seivăr Marius cu votca!!! Da! Şi a căzut ca prostul peste cort, de am stat tot întâi mai-ul cu el teşit… Dar când ai adus peştele ăla în cort noaptea, şi ai uitat de el… Da, măi, tu!… Ahă!… Şi ai picat lemn, iar noi deja dormeam şi, dimineaţă, nu ştiam cine a murit în cort de pute aşa… Am aruncat toate hainele când am ajuns acasă atunci… Da, măi, tu îl adusesei! Ce, nu mai ţi minte!… Şi tipele… Ohoho! O ţii minte pe aia din Iaşi cu care mă combinasem din Hand în seara când Marius s-a bătut cu ăia din Cluj… Ohohoho!… Stai liniştit, că nu mă aude, e după haine în cameră… Este ceva şi acum din ce văd, dar, na… Hai măi, termină!

După ce se întoarse Anca, plătiră şi plecară pe Principală la o plimbare. Se uitau la diversele chestii de vânzare, Anca probă câteva gablonţuri, şi-au făcut şi un portret împreună la un pictor amator, au stat puţin lângă un tip care cânta din chitară în faţă la Botul calului, avu o tentativă să intre la Piraţi dar Anca spuse că nu avea chef în seara asta să stea acolo, avea chef să danseze undeva…

— Atunci, hai la Stuf! rezolvă el.

Aici fu uimit să vadă că lumea încă stătea la mese şi nimeni nu dansa…

— Să vezi ce se dansa aici pe vremea mea… spuse el căscând obosit.

— Cât e ceasul dragă?

— 10 şi 20.

— Iubi, hai să ne băgăm la nani, dacă tot nu se dansează… Şi sunt obosită total, după drum, înot… Am mâncat şi cam mult… Stăm mâine seară…

— Ok, dragă, i se luă şi lui o piatră de pe inimă, pentru că se simţea şi el super obosit.

Urcară în cameră, făcură dragoste sub lumina stelelor care se vedeau pe fereastră şi în cântecul dulce al mării… Adormiră.

— Aaa! Am uitat să vedem răsăritul! exclamă el când făcu ochi. Vai, ce păcat!

— Mâine dimineaţă… se întinse ea lângă, în timp ce încerca să deschidă şi al doilea ochi. Unde mâncăm micul dejun?

— La Bibi. Sus pe terasă!

— Ok, hai la Bibi, oriunde o fi acesta. Stai numai să mă mâchiez puţin…

Urmă o nouă zi de umbreluţă / şezlong / plajă / tabletă / telefoane / înot. La prânz mâncaseră copios la Lyana, tot pe o terasă, aşa că aveau o privelişte superbă cu toată Vama forfotind de lume.

— E sâmbătă, normal, îi lămuri chelnerul de la Lyana. În timpul săptămânii, dacă rămâneţi, o să vedeţi că e mult mai liber…

— Eee, nu avem cum. Munca…

Se tratară iar cu ciorbiţe iar la felul doi, el un „viţel deportat în Korea şi hrănit cu bame”, ea un „Viţel îmbătat cu sake şi înverzit cu wasabi”, după cum glăsuia îmbietor meniul.

Apoi, iar la umbreluţă / şezlong / plajă / tabletă / telefoane / înot, nu neapărat în ordinea asta, dar tot câmatul.

Pe seară descoperi că nu era indicat să te plimbi pe stradă fumând, din doi în doi metri cineva îl oprea să îi ceară o ţigară.

— Hm, chiar exagerează ăştia, făcu el agasat… Şi noi mai ceream o ţigară, dar nu aşa des…

— Ştefan chiar tuşeşte, a răcit… Of…

— Vrei să mergem? Dacă e, hai că ne întoarcem în Bucureşti, în trei ore suntem acolo…

— Hm… Nu… Se descurcă ai tăi, fu rândul ei. Vreau să dansez la noapte, să stăm la focurile de ziceai, să ascultăm muzică, să vedem răsăritul!

— Bineînţeles! Stai că sună Bilu… Salve, nea Bilă! Tot în Vamă, normal!… Da… Mai ţii minte când ai făcut tu chetă cu tipa din Galaţi, cu „nu vă supăraţi, aveţi un prezervativ sau 1 leu ca să ne luăm unul”… Da… Hahaha… Cât aţi făcut atunci?… Da, acum nu mai au imaginaţie… Slăbuţ. Da… Sau mai ţii minte când…

Anca se uită iar la gablonţuri. Trebuia să îşi ia ceva ca amintire. Tocmai o distră un tip care vindea nişte pietricele pictate, când văzu o fată cu un carton pe care scria: „Superofertă, la 2 lei primiţi vă dau unul înapoi!”, râse şi se întoarse către Adi:

— Ia uite! îi arătă pe tipa care făcea cheta.

— Da, da… răspunse el distrat şi adâncit în convorbirea cu Marius. Mai ţii minte când te-ai întors cu pescarii în barcă la răsărit… Da, ce nebun ai fost, să înoţi până la plase…

II lăsă cu amintirile lui şi îi dădu 1 leu fetei. Văzându-i gestul, se înfâinţă un alt chetar lângă ea, cu un carton pe care trona scris: „Chetă pentru prezervative – nu ne lăsaţi să ne înmulţim, suntem cretini!”. Râse şi rămase fără alt leu. Mai încolo, o gaşcă întreagă o convinse să cumpere un măr pe un leu, iar când le dădu 10, se pomeni cu un fluturaş de lemn cadou din partea unuia dintre ei. Haios! apoi îl ascultă pe Banderas, cum aflase că se numea tipul care cânta în faţă la Botul calului, Adi era prea dus în conversaţie ca să bage de seamă cântecele, chiar dacă erau chiar cele de pe CD-ul lui cu folk… Mai încolo dădu peste un alt tip, Bolek, cu o altă chitară şi alte cântece frumoase… Adi tocmai înjura că i se termină bateria şi că trebuie să se ducă în cameră să pună telul la încărcat…

— Eu mai rămân, du-te tu şi adu-mi, te rog, un pulover. Te aştept aici.

— Ok, iubi… Da, Bilu, mai ţii minte când mă făcusem eu total şi am luat-o pe aia din Călăraşi direct din mâna tipului care o agăţase mai devreme!

Ce dansam toată noaptea!… Hahaha. Da, mai ţii minte ce moacă făcuse…

Puţin mai încolo dădu peste un tip care cânta extraordinar la vioară, acompaniat de un ditamai ursul la nişte linguri pe post de talgere şi o lădiţă pe post de tobă. De altfel, din câte vedea, lădiţele erau la mare căutare, din ele erau făcute standurile, pe ele se stătea, acum vedea şi folosite drept tobe…

Probabil că Adi mai stătea ceva, până se încărca cât de cât, aşa că, brusc luată de o chemare wild, se aşeză pe una dintre lădiţele unei fete care făcea codiţe.

— Cu ce culori doriţi? o întrebă aceasta.

Când îşi alegea aţele intră în vorbă cu ea. Fata fu, mai întâi, destul de evazivă. Apoi, în timp ce începuse să îi împletească codiţa, se deschise mai mult. Era din Iaşi şi în mijlocul unei adevărate şi clasice „drame de Vamă”, implicând, se pare, un prieten cam ciudăţel, prietena ei cea mai bună şi un pui de cuţu pe care îl adoptaseră la cort… Nici nu ştiai dacă să râzi sau nu…

— Mai lungă! fu ea şi mai wild când văzu ce frumos arăta codiţa.

Perfectă decizia, pentru că îi dădu ocazia să asiste la un spectacol cu totul inedit. Câţiva cântăreţi jerpeliţi, care cu o chitară, care cu vioară, care cu tobă, trombon,

trompetă sau mai cine ştie ce, se proţăpiră chiar în mijlocul intersecţiei şi se puseră pe un jam-session. Circulaţia maşinilor fu blocată şi lumea făcu un ditamai cercul pentru a-i privi şi acompania. Nu dură mult şi apărură şi trei tipi care se jucau cu beţe arzând, aceştia începând să danseze spectaculos în jur. Seara se încălzi dulce şi extraordinar.

— Îţi place ce mi-am făcut? îl întrebă ea mândră pe Adi, când revenise în sfârşit.

— A, uau… Păi şi ce o să faci cu ea la serviciu luni? Că nu poţi să te duci cu codiţă?

— Eee, o să văd! Hai sus la Pescărie, cică e o piesă de teatru chiar acum!

— Unde?

— În stânga şi în capăt, sus, pe faleză, mi s-a spus. Mergem? Poate e mişto.

— Mergem! Dar, asta nu o ştiu… A, sau stai, da, da, o ţin minte, dar nu era cu piese de teatru, sigur ai înţeles bine?

— Vedem, nu?

— Ok, iubi.

Era piesă de teatru. O combinaţie din mai multe schiţe ale lui Caragiale. Fu extraordinar de frumos, cu marea neagră şi tremurândă chiar sub tribuna din faţa scenei…

— Da, frumos, admise el. Păcat însă că nu mai este ca pe timpul meu, cu corturi…

— Dar am văzut grămadă de corturi pe plajă…

— Eee, era altfel… În sfârşit, ce facem acum?

— Piraţi? fu ea wild de tot!

— Ok. Piraţi!

S-au dus şi acolo, luară câte o bere, însă era prea plin ca să stai. Deja, mulţi erau cu berile pe bordura din faţa localului, pentru că nu avea loc nici în picioare înăuntru.

— A, ce păcat! Chiar când e Judas… oftă el. Pe timpul meu nu era aşa înghesuială…

— E sâmbătă seară şi început de august, îi zâmbi o explicaţie un puşti de pe bordură. Hai noroc!

Ciocniră, dar nu fu el prea convins.

— Hai să luăm câte o şaormă! Ce zici?

— Ok. Dar eu doar un hot-dog, deja am băgat în mine…

— Da, serios Anca, e prea multă lume, Vama, pe timpul meu… Adică era, dar la Stufstock, dar nu aşa… Ştiu că stăteam şi câte două săptămâni, imediat ce terminam sesiunea…

— În iunie, iulie?

— Da, cam atunci… A, hai să luăm de la Canapele.

Iar cu ale îmbucatului, apoi se mai plimbară puţin şi fură atraşi şi ei, după, de curentul general de opinie care ducea la Stuf. Aici o mulţime de oameni dansa pe ritmul Cărţii Junglei: „Look for the bare necessities / The simple bare necessities… Oh, oobee doo / I wanna be like you / I wanna walk like you / Talk like you, too / You'll see it's true /An ape like me / Can learn to be humen too…"

Şi dăi dănţuire peste dănţuire!

— Offf, nu mai pot dragă, pic! se predă el peste un timp.

— Cât e ceasul?

— Trei!!! Hai să ne culcăm, am băut trei beri deja…

— Dar vreau să mergem la un foc de tabără, mâine plecăm… Nu ai spus…

— Bine, hai spre cameră, iar dacă vedem unul stăm la el…

— Ok!… „I got on the phone and called the girls, said / Meet me down at Curly Pearls, for a / Ney,

Nah Neh Nah", cântă ea cu boxele Stufului în timp ce o luară prin nisip spre hotel.

Pe drum nu văzură niciun foc, însă, exact când să intre, ea băgă de seamă două licăriri, undeva pe plajă, după Expirat:

— Uite acolo, dragă!

— Aaa, e departe! Anca, serios, sunt şi obosit şi m-am gândit mai bine, să plecăm de dimineaţă mâine spre casă. E şi ăla micul răcit… Chiar sunt îngrijorat…

— Păi şi răsăritul?

— Punem ceasul să sune, normal!

Aşa că au căutat pe net la ce oră vine Soarele la întâlnire, potriviră alarma şi picară lăţi! El, de altfel, a rămas în aceeaşi poziţie întinsă şi când alarma a sunat prelung:

— Anca, du-te tu, eu nu pot…

Na, cu un efort, ieşi ea singură. Peste jumătate de ora veni fredonând veselă „Alegría / Come un lampo di vita / Alegría / Come un pazzo gridare…", melodioaţa

care urmase Boleroului magic. Apoi, cu răsăritul pitit între pleoape, adormi fericită.

A doua zi, pe drumul de întoarcere, în A5-ul lui, în timp ce ea dormea sforăind uşor, Adi îi spunea la telefon lui Bilu:

— Da, băi Bilule, s-a stricat Vama!

35. Scurt

(din volumul „Nopţi de Vamă 3”)

S-au întâlnit într-o noapte de Vamă. Au dansat până când Boleroul s-a furişat zâmbitor în playlist şi au văzut, unul în braţele celuilalt, cum Soarele iese somnoros şi mândru din marea caldă, conducând atâtea cupluri ca şi ei spre o zi senină şi caldă a unei veri de neuitat. La fel de senină cum va fi şi viaţa lor de atunci încolo, împreună.

Anexe

Vara lui 2008, Vama Veche.

Inspirat de nebunia frumoasă din jur, scriam mici povestioare la Stuf, în Epavă sau Piraţi, în camping sau pe plajă. Nu plecasem de la ideea că le voi publica, dar când am văzut reacţia celor cărora le citeam micile fragmente rezultate nu am mai stat pe gânduri. În toamnă m-am dus la editura la care publicasem deja mai multe cărţi de drept internaţional şi am demarat proiectul „Nopţi de Vamă”.

De 1 mai 2009 eram cu prima mea carte de beletristică pe plaja din Vamă!

2018, au trecut 10 ani. După multe mii de exemplare vândute, seria mea de cărţi inspirată de Vamă a ajuns să cuprindă trei volume de povestioare, două romane şi o piesă de teatru! Cuprinsul şi coperta acestora sunt prezentate în această secţiune.

Dacă doriţi cărţile mele, mă puteţi contacta la:

— Email chicot00 @@yahoo.com

— Emailul paginii de facebook „Nopţi de Vamă” – https://www.facebook.com/carteanoptidevama

— Emailul paginii de instagram „Nopţi de Vamă” – https://www.instagram.com/noptidevama

- Cel mai singur om de pe pământ
- La agăţat
- Prinţesa mea

- Zmeul Zmeilor şi Făt Frumos
- Menestrel
- Nopţi de Vamă
- Pisicul
- Amore
- Derdeluşul
- Moş Ilie
- Firma
- Insecţii
- Foamea
- Scrisoarea
- Pantofii
- Aş vrea să fiu
- Prietena
- Puncte
- Doi fluturi
- Trandafirul
- Pe tren
- Pepi
- Cavalerul Locurilor Sfinte
- Dorinţele
- Sex
- Sirena
- Izoprenul
- Jaluzelele
- Desen animat

- Pictorul
- Nu pot să cred
- Machiajul
- Ea
- Te iubesc
- Ursul
- Râpa
- Plaja
- Vecinul
- Puştiul
- Două gâze ciudate
- Mărţişor
- Ora de istorie
- Creţu
- Bazarul
- Floarea
- La Piraţi
- Mama
- Minte-mă
- Copiii
- Coco
- Stejarul
- Castelul
- Bou
- Doctorul
- Mihaela

- îmi pare rău
- La coadă
- Telefonul
- Varianta loto
- Albina
- Crezi
- Focul
- Judecătorii
- Ceasul
- Tigruleţul
- Prietenul
- Căruciorul
- Văcarul
- La cărţi
- Visele
- Moşu
- La belle époque
-
- Era anul
- Sunt bine
- Rockerii
- Impresarul
- Tânăr
- La răsărit
- Maşina timpului
- Alarma

- O masă în familie
- Experimentul
- Regele
- Puiul de lup
- Stufstock
- Patriotul
- Liftierul
- Happy
- Altmania
- Berbecele
- Gloria
- Evul Mediu
- Vedeta
- Ochii
- Sclavul
- Clădirea
- Ura
- Ar fi vrut
- Rahat
- Pădurea
- Bătător de cuie
- Vama
- Oamenii
- Scurt
- A fost odată ca niciodată
- Trenul accelerat Bucureşti – Mangalia

- Prima noapte de Vamă
- Aminti-mi-aş şi n-am cum
- Ce simplu poate fi!
- O groapă fără fiind
- Cea mai grea noapte
- O mică zână
- Noi personaje
- Cu gândul la pirostrii
- Activităţi de Vamă
- Soulstorm
- Punctul culminant?
- Diacriticele
- Povestea ceaunului
- Pumnul, votca, iarba şi abţibildurile
- Atenţie: Partea cu sexul!
- Comparaţii sub soarele Vămii
- Undercoverii sau paranoia
- O noapte tipică
- Cheta
- Străinii
- Poet
- Eclipsa
- Cea mai frumoasă zi
- Ce se întâmplă în Vamă...
- La drum!
- Club A

- La Vamă! La Vamă! striga poetul
- Parada personajelor
- Prima bătălie
- Sexul sportiv
- Man de man
- Corabia Piraţilor
- Viitorul preşedinte al României
- Regina Vămii
- Hippioţi de la Cherhana
- Hoţul
- Negresa şi francezii
- Perechea ideală
- E Vama Veche
- Mica depresie
- Captain Alcohol
- Luna plină

Dan Nita

Ultimele nopţi de Uama

— Roman – * *

- Folk You-partea I
- Folk You-partea a II-a
- Folk You – partea a III-a
- Lecţia de agăţat
- Fulgerele, Bustuleţ şi chestia calului
- Sindromul Elena
- Cocălarii

- Tao Tao
- Prezervativele Ooops
- Stufstock
- Dacă n-aş fi Rege
- Marea depresie – partea I
- Marea depresie – partea a II-a
- Lecţia de sex
- Arde Vama
- Epilog
- O altfel de bibliografie
- Personajele
- Actul I
- Actul II
- Actul III
- Actul IV
- Actul V
- Actul VI
- Actul VII
- Fragmente scoase

Cuprins

1. Cel mai singur om de pe pământ- 3

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

2. Rockerii 4

(din volumul „Nopţi de Vamă 3”)

3. Prinţesa mea 17

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

4. Plaja 25

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

5. Amore 26

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

6. Doctorul 33

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

7. Zmeul Zmeilor şi Făt Frumos 37

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

8. Era anul 39

(din volumul „Nopţi de Vamă 3”)

9. Vecinul 41

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

10. Doi fluturi 54

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

11. Nopţi de Vamă 58

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

12. Copiii 61

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

13. Menestrel 65

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

14. Pisicul 69

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

15. Alarma 75

(din volumul „Nopţi de Vamă 3”)

16. La agăţat 80

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

17. Minte-mă 86

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

18. Foamea 89

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

19. Liftierul 93

(din volumul „Nopţi de Vamă 3”)

20. Două gâze ciudate 98

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

21. Regele 102

(din volumul „Nopţi de Vamă 3”)

22. Puştiul 106

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

23. Te iubesc 110

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

24. Pantofii 113

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

25. Dorinţele 120

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

26. La Piraţi 123

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

27. Bătător de cuie 127

(din volumul „Nopţi de Vamă 3”)

28. Prietena 131

(din volumul „Nopţi de Vamă”)

29. Focul 136

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

30. Sunt bine 139

(din volumul „Nopţi de Vamă 3”)

31. Rahat- 143

(din volumul „Nopţi de Vamă 3”)

32. La coadă 146

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

33. Tigruleţul 150

(din volumul „Nopţi de Vamă 2”)

34. Vama 152

(din volumul „Nopţi de Vamă 3”)

35. Scurt 170

(din volumul „Nopţi de Vamă 3”)

Anexe 171

Cuprins 188